

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**AĞIZ TADIYLA
SEVİŞEMEDİK**

AĞIZ TADIYLA SEVİŞEMEDİK

Yazan: Pakize Suda

Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Kapak Tasarım: Latif Demirci

Fotoğraflar: Kutup Dalgakıran

Bilgisayar Uygulama: Nergis Şannan

Montaj: Kaya Güler

Film-Grafik: Ebru Grafik

Baskı: Şahinkaya Matbaası

Cilt: Güven Mücellit

1. Baskı: Ocak 2003, İstanbul

ISBN: 975 331 416-7

© Pakize Suda / Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. 24/4 80090 Taksim/İstanbul

Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Genel Dağıtım:

Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7

Kağıthane/İstanbul

Tel: 0212 220 57 70 pbx Faks: 222 61 55

İnternet adresi ve online alışveriş: www.yenisayfa.com

AĞIZ TADIYLA SEVİŞEMEDİK

Pakize Suda

Teşekkürler

Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın olduğu söylenir, ancak kadınların yarısı hakkında kimsenin bir fikri yoktur.

Ama ben kendiminkini biliyorum.

Eğer ortada bir başarı varsa...

Bunda üç erkeğin payı büyüktür.

Orhan Suda... Babam... Daha ne diyeyim?

Orhan Olcay... Ya herkes gibi gülüp geçse, "Bu anlattıklarını yazmayı denesene!" demeseydi?

Ertuğrul Özkök... İnandı, güvendi, yüreklendirdi, siper oldu.

Teşekkürler.

Aşkî ben de yazdım

Z

Hakkında en çok söz edilen konulardan biridir herhalde aşk. Yüzlerce tarifi yapılmıştır, korumanın yolları öğretilmiştir, öğütler verilmiştir. Hatta bizi aptal yerine koyan testler bile yayımlanmıştır dergilerde. Sorulara cevap vererek âşık olup olmadığınızı şıp diye anlarsınız! Yani aşk çok önemlidir hayatımızda. Bugüne kadar söylenmemiş bir söz kaldığını zannetmiyorum, ama böyle önemli bir konuda ben de iki laf etmesem olmaz.

Aşkın tarifini en sona bırakıp, rakamsal bilgilerle başlayalım. (Rakamlar falan verince daha oturaklı oluyor.) Gözlemlerime göre Türkiye’de her iki kadından biri âşık, başka bir deyişle kadınların yüzde 50’si âşık. Bu oranı nereden çıkardın dersiniz, yakın bir arkadaşım var, sık sık buluşur dertleşiriz, son günlerde fena halde âşık, bendeyse tık yok.

Aşk deyip de geçmeyin. Bunun ölümsüzü var, yasak olanı var, onursuzu, düzeysizi, büyüğü var, gizlisi, sıırıslıklamı, körkütüğü, büyüleyicisi var. Kendinizi yoklayın, illaki bunlardan birine uyuyordur aşkınız. Yok hiçbirine uymuyorsa, şahsiyetsiz bir aşkınız var demektir.

Gelelim âşık olanlara neler olduğuna; âşık olan insanın konuşma yeteneği dumura uğruyor, buna karşılık düşün-

me yeteneği şahlaniyor. Âşık olanlara dikkat edin, derin derin düşünürler. Sanki “3. Dünya Harbi’ni başlatalım mı?” diye sorulmuştur bunlara. Bunlar da tarihi bir karar verecekler ya, gözlerini sabit bir noktaya dikip, öyle düşünür dururlar. Varsan baksan, “Bu saat oldu, aramadı hain,” gibi abuk sabuk bir şey geçiyordur o anda akıllarından.

Bir de âşık olanlar kendilerine daha çok dikkat etmeye başlıyorlar. Saçlarıyla, giyim kuşamlarıyla, bedenleriyle daha çok uğraşır hâle geliyorlar. Tabii bu, aşkın ilk evresinde oluyor, ilerleyen günlerde yüz göz olunup, herkes aslına rücu ediyor.

Aşkın telefon faturalarıyla da yakından ilgisi var. Telefon faturalarınız normallerin üzerinde seyrediyorsa, mutlaka hane halkında âşık olan biri vardır. Öyle fısır fısır saatlerce konuşurlar. Burunlarının dibine girsen, ne dediklerini anlayamazsın.

Bir başka dikkatimi çeken şey de âşık olanların yemeden içmeden kesilmesi. Yani sevgiliniz hem size âşık olduğunu söylüyor hem de önüne geleni afiyetle atıştırmaya devam ediyorsa sakın ona inanmayın. Büyük ihtimalle ortada aşk maşk yoktur. Gerçi bu benim çok garibime gidiyor, inanamıyorum, bir insan, başka bir insanın hayatında nasıl olur da yoğurtlu bakladan daha önemli hâle gelebilir?

Beni en çok üzen tarafı, aşkın müzikle olan ilişkisi. Âşık olanların hayatında müzik, diğer zamanlara oranla daha çok ön plana çıkıyor. Duygularına tercüman olacak aşk şarkıları dinlemek istiyorlar herhalde. İstiyorlar da, piyasada böyle şarkılar bulabiliyorlar mı?

“Gözlerini oymazsam namussuzum!”

“Çapkın bakayım koynunu aç!”

“Sabaha kadar hırpala beni!”

“Ananı yiyolar ye ye!”

“Kaale almadılar dileklerimi, yarasalar emdi iliklerimi!”

Şimdi bunları dinleyip de ne olacak? Adam “Yandım Allah” deyip ya tekme tokât girişecek kıza ya da cinsel tacizde bulunacak. Resmen suça teşvik var.

Geldik, aşkın tarifine. İnaniyorum ki aşk hakkında bugüne kadar yapılmış en gerçekçi tariftir bu. “Aşk karşındakini bulunmaz Hint kumaşı zannetmekle, aslında hıyarın teki olduğunu anlamak arasında geçen süredir...”

Aşka ne oldu?

Geçen yazıda âşıklara neler olduğundan söz etmiştik, şimdi de zaman içinde aşka neler olduğuna bir bakalım.

10

O dünyayı gözü görmemeler, birbiri için yanıp tutuşmalar devam ederken, ara sıra buluşmalar, telefonlaşmalar yetmez olur ve nihayet o talihsiz karara varılır: Evlilik! (Ya da aynı evi paylaşmak, fark etmez!) Siz sevgilinizle pür neşe yuvanızı hazırlarken, aşk taşı tarağı toplamaya başlamıştır bile. Tatlı telaşlar, koşuşmalar biter, ortak hayat başlar.

İlk günler her şey yolundadır. Size göre en akıllı odur, her şeyi o bilir, en güzel o güler, en güzel o bakar, oturuşu güzeldir, uyuyuşu güzeldir vs. Hani neredeyse ortalığa pislese “Ne güzel pisliği var!” dersiniz. “Dünyada böyle kursuz biri var mı, varsa bile o da gelip bula bula beni mi buldu?” gibi bir soru aklınızın ucundan bile geçmez.

Günler geçer... Ya da 2 yıl sonra, hani filmlerde yazarlar ya “Two years later,” işte öyle. Bu süre sizin kimyasal bileşiminize göre 3 yıl olur, 5 yıl olur. Bu kimyasal bileşim neyin nesi dersiniz, aşkın kimyasal salgılarıyla ilgili bilimsel bir tarifi de var. Yani doktora sorarsan “Aşk nedir?” diye, sana salgılı malgılı bir tarif yapar. Aslında herkes kendine uygun bir şeyler söyler bu konuda. Şimdi gidip müteahhite sorsan o da “Aşk insanın önemli yapı taşlarından biridir!” gibi bir şey söyleyecektir.

Neyse, şimdi gelelim evdeki durumlara:

İlk günlerde işe giderken dudaktan alınan öpücük yerini önce yanağa, sonra uzaktan mucuk mucuklara bırakır. İnale doğru kapıyı çarpıp çıkmalar başlar.

Flört ederken buluşmaya tıraş olup parfüm kokuları içinde gelen adam, evlendikten sonra eğer o gün dışarı çıkmayacaksa “Suratım dinlensin,” deyip sakalı ve pijamalarıyla oturur karşınızda.

İlk günlerde dibini tutturduğunuz yemeği bile bayıla bayıla yiyen adama artık üstüne kuş kondursanız beğendiremezsiniz yemeklerinizi. Sizinkiler annesinin yemeklerine asla benzemez.

Gün içinde başka kadınlarla konuşurken içlerine çekmekten helak oldukları göbeklerini sizin yanınızda açıp kaşımaya başlarlar.

İlk yıllarda “tanıştığımız, bakıştığımız gün” diyerek neredeyse her gün bir yıldönümü kutlanır, sonra evlilik yıldönümü bile unutulur.

İlk günlerde bir seks bombasıyla evlendiklerini zanneden erkekler, bir süre sonra karılarının neredeyse frijit olduğuna inanmaya başlarlar. Çünkü kadınların sevişmemek için daima bir sebepleri vardır.

Cicim aylarında sizinle başbaşa kalmak için işten kaytaran, toplantıları eken kocanız, sonradan mevcut toplantıları bile yetersiz bulup yeni yeni toplantılar icat eder.

Bigudi ve güzellik maskelerini söylemeye gerek yok, onlarsız evli bir kadın düşünülemez bile.

Flört ederken saçlarının boya olduğunu fark etmediğiniz sevgili kocalarınız ilerleyen yıllarda saçlarını artık size boyatmaya başlarlar.

Kadınlar da aşağı kalmaz, ağdalarını kocalarının yanında yapmaya başlarlar.

İlk günlerde neredeyse el yıkanırken bile kilitlenen banyo kapısı sonraları def-i hacet sırasında bile ardına kadar açık bırakılır.

Kanallar arasında hızlı hızlı gezerken, Playboy kanalında nedense biraz uzun durulur. Bu arada kocanız size kanalın kötülüğünden, kadınların çirkinliğine uzanan ciddi bir konuşma yapar. Eskiden gözü sizden başkasını görmeyen kocanız, bu konuşma sırasında gözünü ekrandan bir an olsun ayırmaz.

12

Eşleriniz her geçen gün sizi daha çok severler (!) ve artık gaz çıkarmak için bile yanınızdan bir saniye ayrılmayı göze alamazlar.

İlk günlerde horlamalar ninni gibi gelir, sonra yastığını alan başka odaya kaçır.

Flört döneminde sevgililerine kendilerini beğendirmek için çırpınan kadınlar, evlendikten sonra kocalarının uzun saçlı kadınlardan hoşlandıklarını bile bile ısrar ve inatla saçlarını kısacık kestirirler.

İlk günlerde bir kere öhö deseniz sizi neredeyse acil servise götürecektir. Eşleriniz, artık hastalıktan yerlerde sürünseniz, “Bir aspirin al bir şeyin kalmaz” demeye başlarlar. Kendi başları ağrıya ölecekmiş gibi panik yapıp iniminin inleyerek yatak döşek yatarlar.

İlk günlerde el ele yapılan romantik gezinmeler yerini market reyonları arasında tekerlekli araba eşliğinde gidip gelmelere bırakır.

Ve bu hengame içinde bir bakarsınız ki aşk “Bana müsaade!” deyip gitmiş. Biraz çocukların hatırına, biraz eski günlerin hatırına, biraz korkaklıktan, biraz alternatifsizlikten, bu hayatı sürdürürsünüz. Ya da yeni bir partnerle aynı filme yeniden başlarsınız, sonunu bile bile...

Aldatılmak ve yalnız yaşamamanın konforu

13

Aşk, kıskançlık vs. konularda ahkâm keserken dokunduğumuz kadın-erkek ilişkisine bu kez de “aldatma” vesilesiyle tekrar göz atalım dedim.

Kadın-erkek ilişkisi öyle bir derya ki, her gün bir yerlerde bu konuyla ilgili onlarca yazı yazılmasına rağmen, hâlâ söylenecek bir şeyler var. Kadın, erkek, genç, yaşlı, okumuş, cahil, fakir, zengin herkesi ama az ama çok mutlak ilgilendiren tek konu bu olmalı. Ömrünün herhangi bir döneminde ucundan kıyısından buna bulaşmamış biri yoktur herhalde.

Şimdi “aldatma” deyince erkeklerin kadınları nasıl aldattığından falan söz edeceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Bir kere erkekler asla aldatmazlar, günahlarını almanın zavallıların.

Evet! Eşlerinin dışında çeşitli kadınları yakın inceleme alan erkekler yok değil. Ama onlar “Allah’ım sen nelere kadersin. Herkesin ağzı, burnu, iki gözü var. Yine de kimse kimseye benzemiyor, bu ne iştir?” düşüncesiyle tamamen meraktan yapıyorlar bunu. Bazıları merakını giderirken karda yürüyüp izini belli etmiyor, bazılarıysa kadının gözüne soka soka yapıyor bu işi.

Akıbet bir gün gelir

Etrafıma baktığımda, eşi bu tür bir merak içinde olmayan bir tek kadın görmüyorum. Buna zaman zaman ben de dahil oldum geçmiş yıllarda. Hatta bütün Türk erkeklerinin bayıldığı, gelmiş geçmiş en güzel kadınlardan biri olan ünlü bir sanatçımızın da defalarca bu duruma düştüğünü yakından bilirim. Yani, ister güzel ol, ister çirkin, akıbet gelir bir gün.

Gerçi bazı kadınlar eşlerinin asla böyle bir şey yapmayacağını savunurlar ağız dolusu. Bu savunma, kendilerinin aldatılamayacak kadar güzel, zeki vs. olduklarının bir ifadesidir. Onlar buna kendilerini inandırırılar, ama beni asla inandıramazlar.

Bir kere şu erkek yapar, bu yapmaz diye bir şey söz konusu değil. Çünkü erkekler bu durumu kendi özgür iradeleriyle seçmiyorlar ki, bu onlara “Allah’ın bir lütfu.”

Hem yaptıklarında ne kötülük var? Tam tersine, ayrımcılık yapmamaları takdire şayan bir davranış. Kadınları, bu benim karım, bu değil demeden sevmek suç mu? Siz de bir âlemsiniz yani. Sevseler bir türlü, sevmeseler bir türlü. Kadın sevmeyene maganda dersiniz. Bunlar da ne yapsınlar? Sevmesinler de dövsünler mi?

Biz kadınlarda da kabahat çok. Hem “Yalnız benim ol, el yüzüne bakma sakın,” deriz hem de adamları zorla iteriz. Bir kere ne o öyle ayağını sağlam yere basmalar, ekonomik özgürlükler falan. Kadın dediğin erkeğin ağzının içine bakmalı, söylediği her sözü onaylamalı, yaptığı her espriye gülmeli, her yaptığına hayran olmalı.

Yalnızlığın nesi harika?

Erkeklerin, memelilerden, iki eli, iki ayağı bulunan, iki ayağı üzerinde dik bir biçimde dolaşan, akli ve düşünme

yeteneği olan, dille ve sözle anlaşılan en gelişmiş canlı varlıkların (bkz. Türkçe sözlük, shf. 812) en memelisine besledikleri bu derin muhabbet zaman zaman evdeki memelinin hoşuna gitmeyebiliyor. Gerçi çoğu zaman evdekinin bu muhabbet kuşu durumunu duyması, Mısır'daki sağır sultanın duymasından sonraya denk düşüyor. Bunun sebebi de eşin dostun iyi niyeti. "Aman yuva yıkılmasın", "Nasıl olsa gelip geçicidir", "Biz sebep olmayalım" gibi düşüncelerle kadının bir müddet enayi durumunda dolaşmasına sebep oluyorlar.

Bana sorarsanız, ben bilmek isterim doğrusu. Buradan bütün arkadaşlarıma sesleniyorum. İleride bir sevgilim olursa ve benimle beraberken başka birileriyle de halvet olursa siz de bunu görür duyarsanız bana hemen haber verin. Eşimin kadınlar tarafından çok tutulmasının gururunu (!) ben de yaşamak isterim.

Benim gibi gururu paylaşanlar, paraları paylaşamayanlar, çocukları paylaşamayanlar ve bu yüzden beraberliklerini ölene dek sürdürenler var tabii. Ancak büyük bir kısmı böyle yaşamayı göze alamıyor ve gelsin kavgalar, gürültüler, kadınlar arası meydan muharebeleri ve nihayet mahkemeler. Olanlar oldu, siz GAP'ı gaptırdınız ve tek başınıza kaldınız. Hiç üzülmeyin, harika bir hayat sizi bekliyor. "Yalnızlığın nesi harika?" diyenler mutlaka hiç yalnız yaşamamış olanlardır. Yalnız yaşamamanın konforunu bilenler bilir. İşte birkaçı:

Artık bu adam nerede, ne halt karıştırıyor diye düşünmek yok. Telefonla peşine düşmelere, şüphe içinde yanıp tutuşmalara paydos! Ne strestir o öyle!

Eve istediğiniz saatte gelebilirsiniz, "Nerede kaldın?" diyen yok!

Artık yemek pişirmek zorunda değilsiniz. Canınızın istediğini yersiniz.

İsteddiğiniz kadar şişmanlayabilirsiniz. “Göbeğin var!” diyen bir sevimsiz yok artık hayatınızda.

Yatakta istediğiniz gibi yayılabilirsiniz. İster enine yatın, ister boyuna. Artık yorgan tamamen sizin.

Sizi yatakta istemediğiniz bir zamanda istemediğiniz şeyleri yapmaya zorlayan yok! Uyuyun uyuyabildiğiniz kadar.

Onun sevmediği bütün arkadaşlarınızı arayabilir, onları eve davet edebilirsiniz.

Beraberken almanıza izin vermediği kedi, köpek, kuş hangisini seviyorsanız, hemen alabilirsiniz.

Televizyonda istediğiniz kanalı seyredebilirsiniz.

Banyoda istediğiniz kadar kalabilirsiniz. O hiçbir zaman bu kadar sizin olmamıştı.

Evde istediğiniz gibi dolaşabilirsiniz. İster çırlıçıplak, ister lahana gibi kat kat. “Neden soyundun?”, “Neden giyindin?” diyen yok.

Kıyafetlerinize dar, açık, şeffaf diye sıfat takan biri yok artık, istediğinizi giyebilirsiniz.

Kapı aralığında komşunuzla, telefonda arkadaşlarınızla uzun uzun konuşup dedikodu yapabilirsiniz.

Lavaboda saç, kıl, tüy görmeye paydos!

Diş macununu istediğiniz yerden sıkabilirsiniz.

Tuvalet kâğıdı, sabun, deterjan, diş macunu, şampuan, yiyecek ve içeceklerin tüketim süresi iki katına çıktı. Artan parayla kendinize istediğinizi alabilirsiniz.

Daha ne olsun? “Bütün bunlara rağmen illa bir kocam olsun!” diyorsanız, “Bazılarına rahat batar!” derim ben de size.

NOT: Bu yazıda kadınla erkeğin yerini değiştirebilirsiniz. İsterseniz.

Biz kadınlar

17

Bazı erkek okurlar kadın erkek ilişkilerine değindiğim yazılarımdan hep kadınlardan yana olduğum izlenimini edinmişler. Asla böyle bir şey yok. Herkese eşit mesafedeyim. Ben sadece gözlemlerimi aktarmaya çalışıyorum, hat-ta ucu bana dokunsa bile. Bugünkü yazıyı okuyunca bunu daha iyi anlayacaksınız. Konumuz “kadınlar”.

Bütün kadınlar birbirlerini rakip olarak görürler. Birbirlerini kıskanmaları için aynı meslekten olmaları ya da menfaatlerinin çatışması falan şart değildir. Ortalıkta kendilerinden başka kadınların da dolaşıyor olması, kıskanmaları için yeterli bir sebeptir. Yolu kadınların görev yaptığı bir yere, örneğin bir banka şubesine düşen bir kadın, gördüğü muameleden bunu şıp diye anlayabilir.

Bütün kadınların mutlaka koşulacak şartları vardır. “Seninle evlenirim ama...”, “Dediğini yaparım ama...”

Nedense bütün aşk şiirleri, en duygulu şarkı sözleri hep erkekler tarafından yazılmıştır. Çok duygulu oldukları söylenen kadınların bu sırada ne yaptıkları merak konusudur. Bence kadınlar o sırada diğer kadınları incelemekle meşguldürler. “Ne giymiş?”, “Ne takmış?”, “Benden güzel mi?”, vs.

Erkekler (eğer ruh hastası değillerse) eşlerini çok yakın arkadaşlarından, akrabalarından, yani olur olmaz herkes-ten kıskanmazlar. Oysa kadınlar, hiç ayırım yapmaksızın, ömür boyunca, istisnasız her dışiden kıskanırlar kocaları-nı.

Kendisinden 30 yaş büyük bir kadınla sırf parası için evlenen pek az erkek vardır. Buna karşılık etraf babası, hat-ta dedesi yaşında, ama mutlaka zengin erkeklere âşık olan (!) kadınlarla doludur.

18

Hiçbir kadın çalıştığı yerde üstünün kadın olmasını is-temez. Vallahi bunu ben söylemiyorum, anketler öyle di-yor.

Erkekler, kadınlardan ilgi, şefkat, sevgi dışında pek bir şey beklemezler. Kadınlara bunlar asla yetmez, ilave olarak iki bilezik, bir yüzük gerekir çoğu zaman.

Gelin-kaynana çekişmesinin fıkralara geçtiği ülkemizde hiç damat-kayınpeder çekişmesine tanık oldunuz mu? “El-ti gemisi yürümez” diye bir söz vardır da neden bacanak-lar için söylenmiş benzer bir laf yoktur?

Evli kadınla ilişkiye giren çok az erkek vardır. Buna kar-şılık evli erkekle hiç düşünmeden ilişkiye giren kadın sayı-sı benim bildiğim, gördüğüm, duyduğum kadarıyla bir hayli kabarıktır.

Erkekler bir araya geldiklerinde işten, politikadan, fut-boldan bahsederler genellikle. Kadınlar bir araya geldiğin-de ise vay o anda orada olmayan diğer kadınların hâline!

Eşlerinden, “Yorgunum”, “Başım ağrıyor” bahanesiyle mümkün olduğunca kaçan kadınlar, ortaya ikinci bir ka-dın çıktığı zaman aniden kocalarını çok sevdiklerini (!) fark ederler.

Kocası tarafından aldatılan kadınlar genellikle boşan-

mak yerine, bir çocuk daha yapmayı tercih ederler. Ters durumda ise erkekler kadınlar kadar akıllı olmadıkları için bunu gurur meselesi yapar ve kadını hemen boşamaya kalırlar.

Kadınlr evde akşama kadar istedikleri gibi yaşarlar. Ne karışanları ne de görüşenleri vardır. Erkeklerin akşamdan akşama geldikleri evlerinde pek de özgür oldukları söylemez. Kendilerine durmadan oraya oturmamaları, sigaralarının külüne dikkat etmeleri, ayakkabılarını çıkarmaları hatırlatılır.

19

Kadınlar akşama kadar kocalarının bilgisi dışında istedikleri arkadaşlarını misafir ederler. Oysa hiçbir erkek karısından izin almadan eve bir erkek arkadaşını getiremez. Hatta izin alarak bile.

Kadınlar her istediklerinde, eşlerinden izin almadan annelerini ziyaret edebilirler. Erkekler ne haberli, ne habersiz, yanlarında eşleri olmadan asla annelerine uğrayamazlar.

Kadınlar bütün ilişkilerinde hesap kitap içindedirler. Asla şeffaf değildirler. Hoşlanırlar, hoşlanmaz gibi davranırlar; isterler, istemez gibi yaparlar. Eşleriyle sorunlarını çözmede bedenlerini silah olarak kullananlar bile vardır.

Kadınlar vücutlarını göstermeye bayılırlar. Açık, dar, şeffaf, kısa giyerler. Sonra da “Neden bakıyorsunuz?” diye sinirlenirler. Aslında amaçları baktırmaktır, ama bunu asla kabul etmezler. Özgürlükten, rahatlıktan, medeniyetten falan söz ederler. Nereden biliyorsun dersiniz, ben de kadını, oradan biliyorum.

Beraber yaşamak

20

Erkek okuyuculardan çok sayıda mektup alıyorum. Takdir ve tebriklerin yanı sıra sitem de ediyorlar. Toplumda var olan kanının aksine eşini aldatan erkek sayısının çok az olduğunu vurguluyorlar ısrarla ve evliliğin erdemlerinden bahsediyorlar. Benden “yalnız yaşamın konforuna”na karşılık “beraber yaşamının konforu”ndan da söz etmemi istiyorlar. Evli veya değil, elbette beraber yaşamının da hoş tarafları var. İşte bunlardan birkaçı:

Kadınlar için: Eşiniz sayesinde dosta düşmana sizi de beğenen, isteyen (üstelik nikâhına alacak kadar) biri olduğunu gösterdiniz en sonunda. Belki yıllarca uğraşıp diderseniz de elde edemeyeceğiniz bir statüye nikâh cüzdanıyla bir anda kavuşuverdiniz. Bozulan musluk, sallanan sandalye bacağı, gevşemiş vidalar, vs. için eve tamirci çağırmanız gerekmez, eşiniz hepsini halleder. Eşyaların yerini değiştirmek istiyorsunuz; hepsi de çok ağır. Kim taşıyacak onları? Tabii ki eşiniz. Pazar günü şöyle arabayla dolaşmak istedi canınız. Özel şoförünüz eşiniz emrinizde. Eskiden futboldan nefret ederdiniz. Eşiniz sayesinde yeni bir tutkunuz oldu. Gece evde yalnız kalmaktan, hırsızdan, uğursuzdan korkuyorsunuz; eşiniz gönüllü “bodyguard”ınız. Eşleriniz

olmasa en yakın arkadaşlarınızla kahve içerken kimi çekeştireceksiniz? Alışverişe gittiniz, evin erzağını düzdünüz. Torbaları taşımak centilmen bir erkek olarak eşinizin görevi. Geçiminizi temin etmek için çalışmanıza gerek yok. Bunu sizin yerinize eşiniz yapıyor nasıl olsa.

Erkekler için: Akşam yorgun argın eve geldiğinizde, annenizinki kadar lezzetli olmasa da sizin için hazırlanmış yiyecek bir şeyler bulabilirsiniz. Çamaşırınız yıkanır, ütüleriniz yapılır, eviniz temizlenir... “Gak” deyince temiz don, “Guk” deyince temiz çorap verilir elinize; daha ne olsun? “Pembe dizi”leri duyardınız da ne olduğunu bilmezsiniz. Eşiniz sayesinde öğrendiniz, hatta hoşunuza bile gitmeye başladı. Dükkân dükkân dolaşıp kendinize gömlek, kravat seçmekten nefret ederdiniz. Şimdi sizin yerinize bunu eşiniz yapıyor. Gerçi en son aldığı sarı üzerine yeşil çizgili gömlek sizi hiç açmadı, ama neyse. Ara sıra yapılan küçük kaçamaklar, ufak tefek yalanlar hayatın tadı tuzudur. Bu tadı eşinize borçlusunuz; eşiniz olmasaydı ne kaçamaklar olacaktı hayatınızda ne de yalanlar.

Hem kadınlar hem erkekler için: Kavga etmek de bir ihtiyaçtır. En yakınınızda kim var bağırp çağıracağınız? Eşiniz! Olur ya! Bir gece yarısı canınız sevişmek istedi. Eşiniz hazır nazır yanı başınızda yatmakta. Çok güzel filmler var vizyonda. Yalnız da gidilmez ki. Eşiniz ne güne duruyor? Davetlere icabet etmeniz gerekiyor. Kavalye/dam aramanıza gerek yok, eşiniz var. Doğum günü, yılbaşı, evlilik yıldönümü gibi özel günlerde size hediye verecek biri var hayatınızda. Gece uyurken üstünüz açılrsa kim örtecek? Tabii ki eşiniz. Anne / baba olmak istiyorsunuz. Çocuğunuzun anne/babasının bildiğiniz, tanıdığınız, güvendiğiniz ruh ve beden sağlığı yerinde biri olmasını istersiniz elbet. “Damız-

lık” eşiniz emrinizde. Küçüklüğünüzden beri geniş bir aileye sahip olmak isterdiniz. İşte size görümceler, baldızlar, kayınbiraderler, eltiler, kayınvalideler, kayınpederler, bacanaklar, halalar, teyzeler, amcalar, dayılar, eniştelere, yengeler... (Ay fenalık geldi.) Başarısızlıklarınıza, mutsuzluklarınıza fatura edeceğiniz biri olmalı hayatınızda. Eşiniz bunun için biçilmiş kaftan. Kimseye kendinizi yeniden ifade etmek, beğendirmek zorunda değilsiniz. Eşiniz sizi sizden daha iyi tanıyor, rahatınıza bakın! Sizi kimsenin kıskanmadığını düşünün. Kendinizi işe yaramaz biri gibi hissetmez misiniz? Eşiniz sizi tez günde bu duygudan kurtaracaktır, hiç üzülmezin! Yaşınızı başınızı aldınız, bugünkü görünümünüzle eş bulmanız biraz zor. İyi ki zamanında evlenmişsiniz, eşinize dört elle sarılın!

Sevgililer Günü'nde kadınlara özel

14 Şubat, yani "Sevgililer Günü." Bugün için size "Sevgiliyi elde tutmanın yolları"nı anlatan faydalı bir yazı yazmayı düşünüyorum, ancak "Çok bilseydin yanında sevgilin olurdu!" dersiniz diye korkuyorum. Ama ben yine de yüzümü kızartıp yazacağım. Aşağıdaki önerilerimi harfiyen yerine getirirseniz sevgiliniz ya da kocanızla ömrünüzün sonuna kadar mutlu mesut yaşamamanız için hiçbir neden kalmayacaktır, bana inanın.

1. Erkekler doğal görünümlü kadınlardan hoşlanırlar; karşısına çıkarken asla saçınızı taramayın, makyaj da yapmayın, dişlerinizi fırçalamayın, bırakın doğal sarı olarak kalsınlar.

2. Sık sık işyerine baskınlar yapın. İnanın saatli saatsiz sizi karşısında görmek çok hoşuna gidecektir.

3. Sizin başka erkekler tarafından beğenilip beğenilmediğinizi çok merak ediyordur, bundan emin olabilirsiniz. Ara sıra başka erkeklerle çıkarak, erkekler tarafından ne kadar arzulanan bir kadın olduğunuzu, dolayısıyla ne kadar şanslı bir erkek olduğunu ona gösterin.

4. Her şeyi pazarlık konusu yapın, karşılığını almadan kuru bir öpücük bile vermeyin. Bu, sizin ekmeğini bacağınan çıkaracak yetenekte bir tüccar olduğunuzu göstere-

cektir. Gerektiğinde “iş kadını” olabilecek bir eşe sahip olmak her erkeğin hoşuna gider.

5. Erkekler vahşi kadınları severler. Siz de öyle olun ve bunu ona her fırsatta gösterin. Diyelim onun eski bir kız arkadaşına rastladınız, selamlaştılar, hemen kızın yüzünü tırmalayın. Ya da işyerine gittiğinizde onu sekreteriyle konuşurken gördünüz, sekreterin saçlarını yolup eline verin.

6. Erkekler ilgi odağı olmaya bayılırlar. Yarım saatte bir işyerine telefon edip o anda ne yaptığını sorun, çok mutlu olacaktır.

7. Beraber alışverişe çıktığınızda her şeyin en pahalısını seçin, sizin elit biri olduğunuzu anlasın.

8. Onun “ak” dediğine siz “kara” deyin. Erkekler şahsiyetli, güçlü kadınları severler.

9. Her fırsatta anne babasıyla kavga edin. Çocukluğunda gençliğinde onlardan gördüğü baskıların acısını çıkardığınız için size minnettar kalacaktır.

10. Erkek arkadaşlarıyla hiçbir yere gitmesine izin vermeyin. O zaten istemiyordur ama yüzü tutmadığı için gitmek zorunda kalıyordur, onu bu dertten kurtardığınız için şükredecektir.

11. Asla televizyonda maç seyretmesine izin vermeyin. Heyecan ve stresin insan ömrünü kısalttığı malum, onu bu denli düşünmenizden çok duygulanacaktır.

12. Her buluştuğunuzda “Evlenelim!” diye tutturun. Bunu sebat ve inatla yapın ve asla vazgeçmeyin. İstikrarlı insanı kim sevmez?

13. Ona daima sorular sorun, geçmişini, geleceğine ait planlarını, siz yanında yokken neler yaptığını, en önemlisi sizi ne kadar sevdiğini... Aklınıza ne gelirse sorun, meraklı kadına bayılır erkekler.

14. Her ne kadar sıksa mankenlerden gözlerini alamasa-lar da, bakmayın siz onlara, erkekler aslında şişman kadın-ları severler. Durmadan yiyin, için, taa ki 100 kg. oluncaya kadar; sizi daha çok seveceğini göreceksiniz.

15. Onu şaşırtın. Mesela iş arkadaşları ve eşleriyle sade bir akşam yemeği yiyeceksiniz, otrişlere, tüylere bulayın kendinizi, her yerinizden bir şeyler sarksın, bir tek ziliniz eksik olsun elinizde. Ya da herkesin tuvalet, smokin giydi-ği bir davete eşofmanla gidin. Ne kadar çılgın olduğunuzu görmek hoşuna gidecektir.

16. Onu sürekli başka erkeklerle kıyaslayın. Bu onu motive edecektir. Biliyorsunuz hayat her alanda sürekli re-kabet etmeyi gerektiriyor, onu hayata hazırlayın.

17. Yaptığı hiçbir şeyi beğenmeyin, her şeyine kusur bulun. Sizin bu davranışınız onda insana ait en kötü duy-guyu, “kibir”i yok edecektir. Bu iyiliğiniz size, “Daha çok sevgi” olarak geri dönecektir.

18. Öpüşürken aynı anda başka bir işle de meşgul olun, mesela ayakta öpüşüyorsunuz diyelim, dirseklerinizi omuzlarına dayayıp, başının arkasında, ensesinin oralarda bir yerde örgü örebilirsiniz. Sizin ne maharetli olduğunu-zu görmek hoşuna gidecektir.

19. Hediye alırken onun ufkunu genişletmeye, hayatına yenilikler katmaya, gizli kalmış duygularını ortaya çıkar-maya gayret edin. Mesela bir jartiyer hediye edin.

20. Randevularınıza her zaman geç gidin. Biraz sonra si-ze dokunacak olmanın verdiği heyecanla sizi bekliyor ol-mak dünyanın en tatlı duygusudur; bu zevk dolu saatleri ı-zatmakla ona en büyük iyiliği yapmış olursunuz.

Yazının bundan sonraki bölümünü sadece sevgilisi ya da kocası olmayan kadınlar okusun lütfen. Kızlar! Sıkın di-

şinizi, az kaldı. Bu tavsiyelerimi okuyan kadınlar bunu hayata geçireceklerdir muhakkak. Sonra ne olacak? Yeryüzünde buna dayanacak erkek olmadığına göre, hepsi eşlerini terk edip sapır sapır sokağa döküleceklerdir. Alın size yüzlerce erkek. Sevgililer Günü'nde size sevgili armağan ediyorum. Böyle promosyon nerede görülmüş? Daha ne yapayım sizin için? Bu kıyağımı da unutmayın.

Yalapşap yaşıyorum

27

Annemin “Kızım otur da şu çarşaf dolaplarını yerleştir” ya da “Masa örtülerin kullanılmaya kullanılmaya sararmışlar, bunları ilaçlı suda bekletmek lazım” tavsiye ve talimatları olmasaydı, aklımın başına geleceği yoktu. Birdenbire, hemen tüm zamanımı, hayatıma ne zaman ve nasıl girdiğini hatırlamadığım bir dolu nesne ile uğraşarak geçirdiğimi fark ettim. Belki de her biri hayatımı kolaylaştırmak ya da keyifli hâle getirmek için burada ama bir araya geldiklerinde bana düşman kesiliyorlar. Tüm zamanımı ve enerjimi istiyorlar benden... Ve ben veriyorum. Zaman içinde gayet masumane duygularla, kiminin rengine, kiminin biçimine, kiminin desenine vurularak tek tek eve taşıdığım ya da özel bir günde bir dostumun gönlünden kopan, elime aldığım da içimi ısıtan bir sürü şey... Yani benim yarattığım bir sürü canavar... Neler yok neler! Irili ufaklı biblolar... Kuş, kedi, köpek, fil, ayı... Şamdanlar... Uzun, kısa, tahta, gümüş,... Hayatında bir kez olsun tek bir şekerle buluşmamış şekerlikler... Çok şık oldukları için yakmaya kıyamadığım mumlar... İçine ne koyacağıma karar veremediğim için senelerdir boş duran boy boy kutular... Kültablaları... Bazıları öyle büyük ki kömür sobasının külü için yapıldı-

ğımı düşünüyorum. Ve çanaklar... İçinde çakmak, ödenmiş elektrik faturası, kedi tasmaı, bozuk para, toka gibi yeri belli olmayan ya da yerine gidene kadar geçici olarak burada ikamet eden çeşitli nesneleri bir arada barındıran, yani zaman içinde kendi fonksiyonunu kendi yaratan, yayvan, derin, büyük, küçük çanaklar... Ve bütün bunları üzerlerinde taşıyan sehpa, masalar, dolaplar... Hepsinin tozu alınacak, silinecek, yıkanacak, kurulanacak, kedilerin devirdikleri toplanıp yerlerine konacak. Gelelim mutfığa... Bardaklar... Yüzü aşkın... On beş tanesinin dışındakilere dudağım değmiş değil. Tabaklar... Takım, takım, boy boy... Bana on tanesi yeter oysa. Çatal, bıçak, kaşık... Yüzlerce... İkişer tanesi neyime yetmez. Tepsiler... Daha börek açtığımı gören olmadı. Tencereler... Onlarca... Dört tanesi hariç dibi ateş yüzü görmemiş... Ve tavalar, cezveler... Ve yumurtalıklar, dondurmaları... Ve şişeler, kavanozlar... Kullanılmasalar da belli aralarla yerlerinden alınıp yıkanacaklar, durdukları dolaplar temizlenecek, tekrar yerlerine yerleştirilecekler. Ya çarşaf, yastık kılıflarına, havlulara, bornozlara ne demeli? Dolaplarda bir öğrenci yurduna yetecek kadar stok var. Çoğunun vücudumla hiçbir tanışıklığı yok... Desenlerine göz aşinalığım da... Dolaplarda duruyorlar. O dolaplar yer işgal ediyor... O dolaplar tozlanıyor... O dolapların içi bazen nedense alt üst oluyor, hepsini boşaltıp, tek tek katlayarak yeniden üst üste dizmek gerekiyor. Onları, evden eve taşıırken, sarıp sarmalayıp taşımak gerekiyor... Öylece durduklarına bakmayın! Onlar hizmet istiyorlar. Size bir şey söyleyeyim mi? Ben artık reenkarnasyona inanmaya başladım. Sanırım bundan önceki yaşatımda otel ve restoran işletmecisiydim. Yeniden dünyaya gelirken öyle herkes gibi sallana sallana gelme-

dim, yanımda bunları da getirdim. Bunca çarşaf, örtü, çanak, tabak, vs, başka türlü izah edilemez çünkü. Bunlar nereden geldi? Anlayacağınız benim ömrüm, silmek, yıkmak, parlatmak, taşımak, ütölemek, katlamak, yerleştirmekle geçiyor. Üstelik hizmette kusur etmediğim bütün bu nesnelerin benimle hiçbir ilişkisi yok; üç-beşinin dışında hepsi yedekte bekliyorlar. Bunlara bu kadar zaman ayırırken, kendimi öylesine araya sıkıştırıyorum. Hayatımda esas olan onlar. Onlar evin dört bir yanını sardılar, ben bir kenarda yalapşap yaşıyorum. Şimdi ne yapacağımı biliyor musunuz? Kapiya bir kamyon dayayıp bütün evi boşaltacağım. İki çarşaf, dört yastık kılıfı, ikişer tane çatal, kaşık, bıçak, iki kültablası... Ve SIFIR BİBLO ile hayatımda yeni bir sayfa açacağım. Artık asla vitrindeki küçük, şirin, ama ne idüğü belirsiz şeyler beni baştan çıkarmayacak. Artık asla onları süslü torbalara koyup eve getirmeyeceğim. Artık asla onlarca kaşığı boy sırasına dizemedim diye evin içinde suçlu suçlu gezmeyeceğim. Artık asla 52 tane havluyu sığdırmaya çalışırken terlemeyeceğim. Artık asla nesnelerin kulu kölesi olmayacağım. Onlara harcayacağım zamanı vücudumu kremleyerek geçireceğim, hiç olmazsa uzun vadede bana faydası olur.

Kibrit kutusu

Gözümüz aydın! Gelirimizin büyük bir kısmını silip süpüren mutfak masraflarında önemli bir düşüş yaşayacağız. Yok yok, zannettiğiniz gibi değil, enflasyon falan düşmüyor; tam tersine seçimlerden sonra zamlar peşpeşe gelmeye başlar. Benim sözünü ettiğim başka bir şey. Diyet mevsimi başlıyor diyet! Hani o meşhur “kibrit kutusu kadar beyaz peynir” devri... Malum, önümüz yaz. Peyniri kibrit kutusu kadar yiyeceksiniz ki, bikininiz avuç içi kadar olabilsin. Yoksa Şarlo’nun paçalı mayoları gibi mayolarla denize girmek zorunda kalabilirsiniz. Bu da sizin için bir utanç vesilesi olur, benden söylemesi. Yalnız dikkat edin, kibrit kutusuna benzeteceğim derken bir kalıp peyniri telef etmeyin. “Kibrit kutusu kadar” kesmeye çalışan acemiler yüzünden bugüne kadar nice peynir çökeleğe döndü. Peynirin yanında dört tane de zeytin yiyeceksiniz. Korkmayın, zeytinle peynir gibi uğraşmayacaksınız, 3,5 zeytin denseydi görürdünüz gününüzü.

Bu diyetler öyle enteresan ki, söylenenlere harfiyen uymazsanız diyet sonunda kilo alıyorsunuz. Mesela 3,5 zeytin yemeniz söylendi, zeytini ortadan bölmek zor geldiğinden siz 3 zeytin yediniz. Dikkat edin, söylenenden fazla de-

ğil, eksik yiyorsunuz. Olmuyor, o yarım zeytin eksiklik kilo yapıyor. Artık ne menem bir şeyse, anlayamadım. Bu peynir zeytin mevzuu çok uzadı, kahvaltıdan kuşluk vaktine gelemedik bir türlü. Kuşluk vakti bir adet elma yiyeceksiniz. Elma zahmetsiz, doğrayarak bir şekil vermeniz falan istenmiyor. Ona da “kibrit kutusu kadar” diyebilirlerdi, dememişler.

Basında yer alan diyet listelerinin hepsinde ortak bir uyarı var ki, beni bazı şüphelere sevk ediyor. “Kızartma, fast-food, kola, unlu mamuller kesinlikle yenmeyecek!” Günahını almayayım ama bu uyarıyı gazetelere kardeşim faksламиş olabilir. Çünkü adı geçen yiyecekler benim 365 gün boyunca yediklerimin tıpatıp aynısı.

Bakın, öğle yemeğine kadar geldik, topu topu dört zeytin, 20 gr. peynir, bir elma yediniz. Halbuki siz, bu saate kadar kim bilir neler yemiş olacaktınız. Dediğim gibi, çok kâr edeceksiniz bu diyet sayesinde. Yalnız paradan ve kilodan değil, zamandan da büyük tasarrufunuz olacak. Hatta çocuğunuzun derslerine, sosyal hayatınıza bile faydası var bu rejimin. “Nereden nereye!” demeyin. Siz şimdi rejimde olmasanız ne yapacaksınız? Ben biliyorum ne yapacağınızı. Karnıyarık. Evet, karnıyarık yapacaksınız. Patlıcanı alacalı soy. Tuzlu suya koy. Sudan çıkart. Süz, sık, kurula. Boylu boyunca çentik at. Yağı kızdır. Patlıcanı içine at. Yağdan çıkart, süz. Kıymayı soğanla kavur. Domatesi maydanozu unutma. Karabiberle tuzu da. Hazırladığın içi patlıcanın yarığına doldur. Fırına koy. Az iş mi bu? Ömür törpüsü vallahi. Halbuki siz şimdi rejimde olduğunuz için karnıyarığa ayıracağınız zamanı, çocuğunuzun derslerine, kitap okumaya, arkadaşlarınıza ayırabilirsiniz. Buradan şu sonuçları çıkarabiliriz: Kilonuz düşerken kültür seviyeniz

yükselir. Diyet yapanlar, yapmayanlardan daha sosyaldir. Karnıyarık, çocuklarınızın derslerinde başarısız olmasına sebeptir. Vücudunuzdaki yağ stoğu erirken, cebinizdeki para çoğalır.

Hele bir “tek gıda rejimi” var ki, o hepsinden kolay. Bir gün boyunca hep aynı şeyi yiyorsunuz. Mesela yumurta. Sabah, kuşluk vakti, öğle, akşam üstü, akşam, yatmadan önce... Sadece yumurta yiyeceksiniz. Ertesi gün bir şey yemenize gerek yok. Çünkü kolunuzda serumla hastanede yatıyor olacaksınız. Teşhis, “Ani kolesterol yükselmesi.”

Yalnız bir şeyi göz ardı ettim. Bu diyetler iyi hoş da, sonradan insanın başına büyük masraf açıyorlar. Şimdi bu vücudumuzdaki yağlar var ya, bunlar husul bulurken derimiz bunlara yer açmak için esniyor. Hem de hiç sınır tanımadan. Ne kadar yağ o kadar esneme. Ben hiç esneye esneye sonunda derisi patlayan adam duymadım. Şişmanlarken sorun yok yani. Sorun zayıflayınca ortaya çıkıyor. Yağlar eriyip yok olduğunda bu “deri” denen şey, öldür Allah eski halini almıyor. İçi boşaltılmış torbaya dönüyorsunuz. Ne olacak şimdi? Haydin ameliyata, haydin lazere deri top-latmaya. Şimdi aniden içime bir şüphe düştü, bu estetikçilerle diyetisyenler ortak çalışıyor olmasınlar.

Bir dirhem et

33

Zayıflamak isteyenlere yol yordam öğretmeye devam ediyoruz. “Diyet”in yetersiz kaldığı durumlarda imdada yetişen zayıflama yöntemlerinden söz etmek istiyorum biraz da. Sevgili okuyucularımın verecekleri kiloların bir dirheminde bile benim parmağım olursa, inanın kendim zayıflamış gibi sevineceğim.

Malumunuz, yağları biriktirmek çok kolay, pek gayret sarf etmenize gerek yok. Yapacağınız tek şey, YEMEK. Önünüze geleni, hatta gelmeyeni getirerek YEMEK. Üstelik bu yolu izlerken alınan haz bence alınabilecek bütün hazlardan üstün! Gelin görün ki günün birinde yağlarınızdan kurtulmak istediğinizde işiniz hiç de kolay değil. Adeta dün yediğiniz hurmalar bugün kışınızı tırmalar. İşte şimdi size bu tırmalama yöntemlerinden söz edeceğim.

ÇAMUR BANYOSU: Buna çamura bulanmak ya da çamura batmak da denebilir. Zaten “çamur” denen şey,

“içine batılır duruma gelmiş toprak”tır. Uygulanması çok kolaydır. Vücudunuzun gerekli bölgeleri bu işin uzmanı tarafından tamamen çamurla kaplanır. Seans sayısı ve süresi kilonuza göre değişir. Her ne kadar yatar vaziyette uygulansa da bu işleme “çamura yatmak” denemez. O tamamen başka bir şeydir, konumuzla hiçbir alakası yoktur. Çamur banyosu yalnız zayıflamak için değil, aynı zamanda cilt güzelliği için de uygulanan bir yöntemdir. İnsanoğluna bu kadar faydası dokunan bir nesnenin nasıl olup da hakaret amacıyla (çamur gibi adam) kullanıldığını anlamak mümkün değildir.

YOSUN BANYOSU: Çamur banyosu gibidir. Tek farkı, “Bana kahverengi yakışmaz, yeşil daha çok açar” diyenler tarafından kullanılmasıdır. Son zamanlarda piyasaya “hap”ı da çıkmıştır. Birinci gün bir tane, ikinci gün iki tane, üçüncü gün üç tane derken, on beşinci gün on beş tane içilmektedir. Kullanım sırasında dışkınıza bakıp “Evet yeşili severim ama, bu kadarı da fazla!” demeniz kuvvetle muhtemeldir. Ayrıca klozetiniz yosun tutabilir, benden söylemesi.

PARAFİN BANYOSU: Hemen belirtiyim, bu çok tehlikeli bir yöntemdir. Buna bulandığınız zaman ateşten uzak duracaksınız. “Bir deri bir kemik olayım” derken sadece kemik hâline gelmeniz mümkündür.

LIPOSUCTION: Yani yağların vakumla emilmesi işi. Aynı elektrik süpürgesi gibi, ancak yağlarınız emilirken böbreğinizin, dalağınızın gitme ihtimali de mevcut. Kısaca, “Önce hüplet, sonra gümlet” durumuna düşmemek için tedbirli olmakta fayda var. Tedbir derken neyi kastediyor olabilirim, inanın bilmiyorum. Böbreğinizi perçinletecek hâliniz yok ya.

BANDAJ SİSTEMİ: Bu sistemle bir seansta 16 cm. incelebiliyorsunuz. Hemen heveslenmeyin, eniniz 16 cm. küçülmeyecek. Ben de duyduğumda öyle zannetmiştim. Nerede o kolaylık? Ye iç, git kendini bandajlat, 16 cm. incel! Bu 16 cm. toplam ölçü. Yani bir santim bacadan, bir santim öteki bacadan, yarım santim kalçadan, falan filan. Ortada gözle görünür bir şey yok. “Zayıfladım!” diyebilmek için yanınızda mezurayla dolaşıp, başınızın çevresinden başlayarak, ayak parmağınızın çapına kadar kendinizi ölçeceksiniz.

MEZOTERAPİ: Yani selülit ve bölgesel şişmanlığın iğneyle tedavisi. Önce selülitin ne olduğunu izah edeyim. Bacağınızın üst kısmındaki ya da kalçanızdaki etinizi elinizle ittirir gibi yaptığınızda, etiniz ay yüzeyini gösteren fotoğraflar gibi inişli çıkışlı bir görüntü arz ediyorsa, sizde selülit var demektir. Bölgesel şişmanlığa gelince: Aynada kendinize yandan baktığınızda, gebe olmadığınız halde gebeymiş gibi duruyorsanız; masada otururken gayet müte-

nasip görünürken, ayağa kalktığınızda Karaman'ın koyunu ortaya çıkıyorsa sizde bölgesel şişmanlık var demektir. Buna mevzii şişmanlık da denebilir. Bölgesel şişmanlığı diyetle yok edemezsiniz. Kalçanız normal sayılabilecek ölçülere gelinceye kadar vücudunuzun diğer kısımları Afrikalı çocuklara dönebilir. Bu durumda iki beden küçülse bile vücut oranlarınızda hiçbir değişiklik olmaz. Kalçanız hâlâ her yerinizden büyüktür. Bundan kurtulmanın çaresi, yağları şırıngayla çektilmektir. Yalnız takdir edersiniz ki bunun da bir sınırı vardır, Van Gölü'nün suyunu şırıngayla boşaltmak mümkün değildir.

AMELİYAT: Artık vücudunuzda neredeyse bir vücut daha usul bulduysa, diğer yöntemlerin hepsi sizin için fasa fisodan ibarettir. Önünüzde iki yol vardır. Ya çocukların tonton teyzesi olarak hayatınızı sürdürmek ya da bıçak altına yatarak vücudunuzun bir kısmını aldirmek. Bence ne doktorun neşteri, ne mezoterapinin iğnesi, en iyisi boğazı tutmak. Siz bakmayın atalarımızın “Büyük lokma ye, büyük söz söyleme!” dediklerine. Lokmayı da sözünüz gibi küçük tutarsanız iyi olur.

Tecrübe konuşuyor

37

“Bana âşık mısın?”

Sevgiliniz bu soruyu sorarsa eğer, ki sormaması düşünülemez, cevap vermek için süre isteyin.

Ne kadar süre?

Belirsiz.

Daha doğrusu ilişkinizin ömrüne bağlı.

İlişkiniz bitecek, üzerinden epey bir zaman geçecek, âşık olup olmadığınızı anlayacaksınız.

Durum budur.

Gerisi yalandır.

İçindeyken, yani ilişki sürerken gerçeği bilemezsiniz.

Bildirmezler. Araya girerler.

Kimler, neler?

Hırs.

Ekonomik şartlar.

Cinsel çekicilik.

Alışkanlık.

Birbirine mecburiyet.

Hepimizde var olan sevgiliyi kahramanlaştırma eğilimi.

Falan, filan.

Ancak...

Her şey bitince.
Sular durulunca.
Heyecan dinince.
Zaman geçince.
Sevgiliniz çıplak kalınca...
Anlarsınız âşık olup olmadığınızı.

38 Düşünün şöyle bir...

Tarih olmuş sevgililerinizi aklınızdan geçirin.

Hani o deli gibi kıskandığınız biri vardı...

Ne o? Yüzü gözünüzün önüne gelmiyor tam olarak değil mi?

Hani bir ayrılırsanız öleceğinizi zannettiğiniz biri vardı...

Biliyorum, şimdi adını bile anmak istemiyorsunuz.

Peki onu kaybetmenin dünyanın sonu olacağını düşündüğünüze ne oldu?

"Hayatıma girmeseydi de olurdu!" diyorsunuz, duyuyorum.

Düşünmeye devam edin.

Biri var ki...

Onu hatırlayınca derinlerde bir yerde bir sızı duyuyorsunuz.

Zaten o tam olarak çıkıp gitmedi ki hayatınızdan.

Artık hiç görüşmeseniz de var o.

Bir yerlerde saklı duruyor.

Siz onu gerçekten sevmiştiniz.

Aşk biter ama izi kalır.

Her ilişki bir sürü anı bırakır ama iz bırakan aşktır.

Ve maalesef insan onu da ötekiler gibi yaşar.
Keşke o sırada farkında olabilse... Hayatının aşkı olduğunu bilse.
Gerçi bilse ne olacak?
Hiç.
Yine de bitecek.

Şu anda aşktan aşka koşanlar bu dediklerimden bir şey 39
anlamayacaklardır.
Anlamak için biraz durulup uzaktan bakmak lazım.

“Gibi” görmek

40

Siz küçük bir çocukken, “çok büyük”tür büyükleriniz. Her şeyi bilirler, Her şeyin üstesinden gelirler, En güçlü, En kuvvetli, En akıllı, En becerikli, En başarılı, En yenilmez’dirler. Yıllar önce, küçük bir çocuğun limanda gördüğü transatlantik karşısında “Babamdan bile büyük” diye dehşete düştüğüne tanık olmuştum. Bütün çocuklar yaşarlar benzer duyguları. Hayran olurlar, Gurur duyarlar, Övünürler, Özenirler, Taklit ederler. Zaman geçer, çocukluktan çıkılır. Büyüklerin aslında “en büyük” olmadığı fark edilir. Onların da: ZAAFLARI, ZAYIFLIKLARI, BİLME-DİKLERİ, BECEREMEDİKLERİ, EKSİK YANLARI, ANLAMADIKLARI, KORKULARI, YENİLGİLERİ VARDIR. YANİ KISACA “İNSAN”DIRLAR. Bunları fark etmek, biraz içini acıtır büyümüş çocukların; hayal kırıklığına uğratar, biraz öfkelenendir, biraz üzer, isyan ettirir, kabul etmekte zorlanılır. OYSA ONLAR HEP AYNIDIRLAR. HİÇ DEĞİŞMEMİŞLERDİR. DEĞİŞEN SİZDEKİ “AYNA”DIR. “DEV AYNASI” YERİNİ, HERKESİ OLDUĞU GİBİ GÖSTEREN “NORMAL AYNA”YA BIRAKMIŞTIR.

Âşık olursunuz. O mükemmel biridir. Çok başarılı, Çok yakışıklı, Çok yetenekli, Çok enteresan, Çok güçlü, Çok akıllı, Çok dürüst, Çok mert'tir. İyi giyinir, güzel konuşur, Sizi en iyi o anlar. Sizi en çok o sever. Size en uygun odur. Dünyada böyle birinin var olduğuna inanamazsınız. Daha önce tanımadığınıza yanarsınız. Kimseyi yerine koyamazsınız. Zaman geçer, "aşk" biter. Bir bakarsınız onun da ZAAFLARI, ZAYIFLIKLARI, BİLMEDİKLERİ, BECEREMEDİKLERİ, EKSİK YANLARI, ANLAMADIKLARI, KORKULARI, YENİLGİLERİ VARDIR. YANİ KISACA "İNSAN"DIR. Yıkılırsınız. Nefret edersiniz. Pişmanlık duyarsınız. Hem kendinize, hem ona kızarsınız. Geçip giden yıllarınıza yanarsınız. OYSA O HEP AYNIDIR. HİÇ DEĞİŞMEMİŞTİR. DEĞİŞEN SİZDEKİ "AYNA"DIR. "DEV AYNASI" YERİNİ, HERKESİ OLDUĞU GİBİ GÖSTEREN "NORMAL AYNA"YA BIRAKMIŞTIR.

Bir "kahraman"a ihtiyacınız vardır. O kahraman sizin "Kurtuluş"unuz olabilir, "model"iniz olabilir. Sizin için "umut" olabilir. O, partinizin genel başkanı olabilir, O, iş yerinizdeki müdürünüz olabilir. O, inandığınız bir davanın önderi olabilir. O, herhangi biri olabilir. Peşine takılırsınız. O karizmatiktir. O, vizyon sahibidir, O misyon sahibidir, O marjinaldir, O liderdir, O korkmaz, O yılmaz, O kaçmaz, O başarır, O becerir, O yücedir. Gün olur devran döner. Bir bakarsınız onun da ZAAFLARI, ZAYIFLIKLARI BİLMEDİKLERİ, BECEREMEDİKLERİ, EKSİK YANLARI, ANLAMADIKLARI, KORKULARI, YENİLGİLERİ VARDIR. YANİ KISACA "İNSAN"DIR. Şaşırsınız, inanamazsınız, Anlayamazsınız, hoş karşılayamazsınız, kızarsınız, boşlukta kalırsınız. OYSA O HEP AYNIDIR, HİÇ DEĞİŞMEMİŞTİR. DEĞİŞEN SİZDEKİ "AYNA"DIR. "DEV AY-

NASI" YERİNİ, HERKESİ OLDUĞU GİBİ GÖSTEREN "NORMAL AYNA"YA BIRAKMIŞTIR.

42

Bu hayal kırıklıkları yorar insanı, bu "gel-git"ler yıpratır. En iyisi, hiç kimsenin "masal kahramanı" olmadığını peşinen kabul etmektir. En iyisi, "dev aynaları"nı kırmaktır. İlk örnekte bunun gerçekleşmesi mümkün değildir, ama diğerleri... Hiç olmazsa, bu örneklerin çoğalmasına izin vermeyebiliriz.

Büyük Aşk! Önce şunu belirteyim, ben artık aşkı tanıyamaz oldum. Daha doğrusu bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Eskiden "aşk" bir duyguyu ifade ederdi, şimdiyse emin değilim. Kardeşimin dediğine göre, bir eylemin karşılığı olarak kullanılıyormuş. Eylemin ne olduğunu anlamışsınızdır. Magazin dergilerinde görüyoruz: Falancayla filanca "büyük aşk" yaşıyorlar. Haftaya bakıyorsunuz, ikisi de başka birileriyle "büyük aşk" içindeler. Ayol insan üç-beş günde adamın çehresini aklına ancak yerleştirir, sokakta görünce tanıyacak hâle gelir. Bu sürede "aşk"ı nereye sıkıştırırlar anlamadım. Yalnız burada doğru olan bir şey var, o da aşkın büyük olduğu. Hatta o kadar büyük ki, bunlara bol geliyor, içinde kaybolup gidiyorlar. Bunda kadın dergilerinin suçu büyük tabii. Sabahtan akşama kadar tarifname verirlerse, böyle olur. "Âşık olduğunuzu nasıl anlarsınız?" "Seçtiğiniz kişi size uygun mu?" "Onu baştan çıkarmanın yolları", "İyi bir âşık nasıl olmalı?" İnsanın elinde bunca formül olursa ne olur? Bir haftada işlem tamam tabii. Eskiden böyle miydi, her şeyi el yordamıyla bulmaya çalışırdık, hâliyle aşkın başlayıp bitmesi epey za-

man alırdı. Aşk kültürümüz filmlerle sınırlıydı. Bildiğimiz, aşkın gözlerde başlayıp, dudaklarda geliştiği ve kalbe yerleştiği idi. Sonra ne olduğunu bilmezdik, zira film orada biterdi. Hatta gelişme bölümünü bile gözümüzle gördüğümüzü söyleyemem. Tamam kabul ediyorum, 2000’li yıllara geldik, prosedürün bu kadar yavaş ve gizli kapaklı işlemesi abes kaçabilir. Ancak “aşk”ın ışık hızıyla başlayıp bitmesinin ve her şeyin spotların altında yaşanmasının da pek normal olmadığı kanaatindeyim. Bana dayanacak erkek yok. Şu pazar eklerinde, kıvrım kıvrım kıvranan bir grup kadının da “aşk”ın katline katkıları inkâr edilemez. “Aşk için yaratılmışım!” “Âşık olduğum erkeği uçururum.” “Bana dayanacak erkek yok,” “Aşk yapmaya doymuyorum!” vs. Bunu söylerken de, “İsterseniz hemen gelin, ispat edeyim!” duruşundalar. Tamam kızlar, iyi hoş da bu adamları fena alıştırdınız. “Kadın” dendi mi bunların aklına aşk meşk gelmez oldu. Bütün kadınların yarı çıplak vaziyette kendilerini beklediğini zannediyorlar. Şöyle hakkını verecek flört etmeye heves ettiniz diyelim. Hani biraz kalbiniz çarpsın, eliniz ayağınız karışsın istiyorsunuz; biraz bakışalım, el ele dolaşalım diyorsunuz. Nerdeee? Adam utanmasa, “Eee, ne zaman sadede geleceğiz?” diyecek. Hatta diyor bile, insan yalnız ağzıyla konuşmaz. Aslında o da haklı. Acelesi var. Sırada hatırı sorulacak nice kadın beklemekte. Malum, kadın nüfusu erkek nüfusundan fazla. Bir nevi vazife icabı yani. Ne diyeyim, size hayırlı işler fast food çocukları. Ben kendi hesabıma karnıyarık seven bir adam beklemeye kararlıyım. Bedenler devreye girmeden önce, makul bir süre işin ruhsal kısmıyla alakadar olma düşüncesi ve arzusu içindeyim. Hiç acelem yok. “Bugün sünnet, yarın deniz” bana göre değil.

Bir “Aldatma” öyküsü

44

Hayatının bir döneminde sevdiği erkek tarafından aldatılmamış tek bir kadın var mıdır? Hiç sanmıyorum. Yalnızca bundan habersiz olanlar vardır. Bu satırların yazılmasına neden olan arkadaşım bu acıyı yaşayan ne ilk ne de son kadın. Ancak herkesin başına geliyor olması acısını hafifletmiyor tabii. Buna hazırlıklı olunamıyor. Tıpkı ölüm gibi gerçek ama hiç beklenmeyen bir gerçek.

Kocasıyla tanıştıkları günü hatırlıyorum. Ben tanıştırmıştım. Sonra sevdiler birbirlerini. Bütün sevgililer gibi sonsuza kadar süreceğine inandılar. Kim bilir birbirlerine ne yeminler ettiler, ne sözler verdiler. Buluşmalar yetmez oldu, sevgilerini saatlere sığdıramadılar. Ve evlendiler. 14 yaşında bir oğulları var şimdi. Sohbetlerimiz sırasında söz evlilikten açıldı mı, sorardı arkadaşım, “Acaba beni aldatır mı günün birinde?” diyen. Ben nedense çok güvenirdim kocasına, “Herkes yapar, seninki yapmaz,” derdim. Fena yanılmışım, yaparmış meğer. Hem de öyle bir gecelik bedensel aldatmalar değil. Bir senedir yüreğiyle aldatırmış meğer.

Kadınların sezgileri kuvvetlidir ya, önce bir şeyler sezdi, sonra gözleriyle gördü. Bunun için pek de çaba harcamasına gerek kalmadı. O kadar tedbirsiz davranmış ki kocası. Neredeyse insanın aklına bunu özellikle yaptığı gelecek. Değil tabii ki. Sebep kaşarlanmış bir çapkın olmayışı. Her şeyi eline yüzüne bulaştırması bu yüzden.

Her şeyi öğrendiği an beni aradı. Sesi çok kötüydü. “Hemen atla gel,” dedim. “Şimdi gelemem, ona kahvaltı hazırlayacağım,” demez mi! Böyle bir zamanda bile kocasına kahvaltı hazırlamayı ihmal etmeyen bir kadın. Ben olsam çoktan kahvaltıda bardağına koymak yerine, çayı demliğiyle başından aşağı boca etmişim. Kahvaltı faslından sonra geldi. Durum şüpheye yer bırakmayacak kadar açıktı. Arkadaşımda gün boyunca öfkeyi, üzüntüyü, nefreti, sevgiyi, isyanı gördüm. Bir “acı”ya şahit oldum. “Ölümünden beter”i, “dünyanın sonu”nu gördüm. Ne yapabilirim? Ne söyleyebilirim? Üzülme, ağla açılırsın, ağlama değmez, sabret, gelip geçicidir, hoş gör, boş ver, kahretsin, sen de aldat, bütün erkekler böyledir, hemen boşan, sakın boşanma, affet, sakın affetme, herkesin başına gelebilir. Değişen ruh durumuma göre bunlardan herhangi birini söylüyorum. Hepsi havada asılı kalıyor. Beni duymadığını biliyorum. Buna katıyen dayanmam. Benim gibi kadına yapılır mı? Hiçbir şeyini eksik etmedim. Bana da ne mektuplar yazmıştı! Ben aynı şeyi yapsam ne yapardı?

Hemen boşanacağım.

Asla boşanmayacağım.

O kadında ne buldu?

Kocamı seviyorum.

Hır çıkarmak bana yakışmaz.

Sessizce aradan çekilmeliyim.

Çocuğumuz var.

Bu kadınlar ne isterler evli erkeklerden?

Bunu yanına bırakmayacağım.

Ona yardımcı olmalıyım.

Bu “gel-git”ler içerisinde olan yalnız o mu? Öteki kadın da benzer durumdadır mutlaka.

Ben ne yapıyorum?

Ama seviyorum.

Ya ileride beni de aldatırsa?

Hemen ayrılmalıyım.

Ondan vazgeçemem.

Karısıyla ilişkisinin bittiğini söylemişti.

Yapmamam lazım.

Ama beni seviyor.

Çocuğu var.

Allahım ne şanssızım.

Acaba boşanır mı?

Bence ne o ne öteki, en zor durumda olan “erkek.” Bir yanda bir zamanlar âşık olduğu karısı, çocuğu, vazgeçemediği alışkanlıkları, bir yanda önüne geçemediği kalp ağrısı. Ne zordur tercih etmek. İçinizden bir ses “Hayat kısa,” der, “Dilediğin gibi yaşa.” Bir başkası, “Bunca seneden sonra olacak iş mi?”, “Karım bunu hak etmedi ki!”, “Heim herkes ne der?”

Bakalım hangisi galip gelecek!

Erkeklere ögütler

47

Sevgili erkek kısmı, aşağıdakiler tamamen size iyilik olsun diye kaleme aldığım ögütlerdir. Kendim ve hemcinslerim için bir şey istiyorsam namerdim. Karısını, sevgilisini elinden kaçırmak istemeyen erkekler bu ögütlerime harfiyen uysunlar. “Ne kaçırmak istememesi, gitsin diye gözüne bakıyorum!” diye düşünebilirsiniz. Olsun, yine de okuyun. Şu andakini gözden çıkarmış olsanız bile hayatınıza nasıl olsa yeni biri girmeyecek mi? Hatta bu yazıyı kesip saklayın. Ömrünüzün son demine kadar size lazım olacaktır. Unutmayın, bu ögütler istisnasız bütün kadınlar için geçerlidir. İster entel, ister feminist olsun; sonradan edinilen sıfatlar kadının doğasını değiştirmeye yetmez. Ona hayatınızdaki en önemli şeyin kendisi olduğunu sık sık söyleyin.

Unutmayın, kadınlar yalnız başka kadınları değil; işinizi, annenizi, babanızı, kardeşinizi, erkek arkadaşlarınızı, bilgisayarınızı, futbol takımınızı da kıskanırlar. Çok sevildiklerini bilmek yetmez. Bunu sizin ağzınızdan her an duymak isterler. Bir gün önce söylemiş olmanız hiçbir şey ifade etmez. Dün dündür; bugün her şeye yeniden başlamanız gerekir.

Kadın-erkek ilişkisi üzerine asla felsefe yapmayın. Hatta hiçbir şey üzerine yapmayın. Sizin genel anlamda söylediğiniz her sözü o, ilişkinize dair söylenmiş olarak kabul edecektir.

Anlattığı her şeyi, “Dünyanın en ilginç konusu”ymuş gibi dinleyin. Anlattığı, tırnaklarının çabuk kırılması ya da daha önce bin kez anlattığı kedisinin maskaralıkları olsa da...

48 Onun yanında başka bir kadının güzelliğinden, meziyetlerinden asla bahsetmeyin. Sözü ettiğiniz kişi onun kız kardeşi veya sizin anneniz olsa bile...

Televizyonda asla kadınların boy gösterdiği programlara takılmayın. Hele memelerinin yarısı ortada VJ'ler, hostesler, hele Hülya Avşar Şov, hele Sibel Can Şov... Aman sakın sakın, bir zap süresi kadar bile bakmayın.

Ona çok özel olduğunu hissettirin. Daha önce kimseyi bu kadar sevmediniz, hayatınızda ondan bilge kadın görmediniz.

Onunla yakın temas sonrasında sakın ha gözünüzü tavana dikip düşünmeyin. Yani “Öküz öldü, ortaklık ayrıldı” hâlleri takınmayın. Unutmayın, siz o anda dünyanın en mutlu erkeğisiniz. Romantik olun. Gözlerinin içine bakın, ellerini tutun. Kadını uçurmanın tek yolu o sizin bildiğiniz yol değildir.

Kadınlar aşkı yoğun yaşarlar. Âşık kadın için sizin dışınızdaki her şey dolgu malzemesidir. Biliyorum zor olacak, ama siz de biraz gayret edin; aşkı yapılacak işler listesinden çıkarıp hakettiği yere koyun.

Tamam, erkek milleti olarak nihayet “Seni seviyorum!” demeyi başardınız. Ama bunu o kadar kuru, tatsız ve coşkusuz bir biçimde yapıyorsunuz ki... Gözünüzü seve-

yim, dilinizle söylemeden önce yüreğinizde ısıtın biraz şu sözü.

Kadınlar adeta ilgi görmek için yaşarlar. Eğer beklediği ilgiyi sizden göremiyorsa, göreceği adamı yakında bulacaktır, hiç merak etmeyin. Sizi eskisi kadar kıskanmıyor, her fırsatta sitem etmiyorsa artık onun için çok önemli değilsiniz demektir. Hâlâ birlikte olmanızın nedeni, yerinize koyacağı birini henüz bulamamış olmasıdır.

İki eliniz kanda olsa onu arayın. “İş toplantısı”ndan falan anlamaz kadınlar. Hem sizin de “iki dakika bile vaktim olmadı” sözünüz hiç inandırıcı değil. Helaya da mı gitmediniz akşama kadar?

“Erkeklerin aldatılması”yla ilgili bir konuşma geçtiğinde sizin asla böyle bir şey yapmayacağınızın ipuçlarını aralara serpiştirin. Sohbet süresince o bütün duyu organlarıyla sizi takipte, bilmiş olun. Beraber dışarı çıktığınızda etraf-taki kadınlara attığınız bakışların “kaçamak” olduğu sizin yanılmanızdan başka bir şey değildir. O arkası dönük olsa bile nereye baktığınızı görür.

Saç rengi, biçimi, makyajı, vs. görünüşüyle ilgili değişiklikleri hemen fark edin. Bu konuda kendinize güveniniz yoksa tedbir olarak sık sık “Sende bir değişiklik var,” deyin. Elbet birkaçı isabet edecektir.

Sohbetleriniz sırasında bir gün ondan ayrılırsanız, bunun sizin için dünyanın sonu olacağını ima edin. Yağmasanız da gürleyin. Ne kaybedersiniz? Ne zaman sizi arayıp “Ne yapıyorsun?” diye sorsa, vereceğiniz cevap “Seni düşünüyordum,” olsun. Biliyorsunuz, pembe yalanların hiçbir günahı yoktur. Tartıştınız, size “Beni arama,” dedi. Bunun anlamı şudur: “Telefonun başında aramanı bekleyeceğim”.

Berberliğiniz başlayalı kaç yıl olursa olsun, ona eski-
miş muamelesi yapmayın. Hele “Nasıl olsa bir yere gide-
mez!” hâllerine hiç teşebbüs etmeyin. Kadını “elde bir”
görmek “ele kaptırmak” için birebirdir.

Erkekler genellikle arkadaşlarının yanında bülbül kesi-
lirler, eve gelince bülbülün dut yemişine dönerler. Yapma-
yın. Güzel sesinizden, engin bilginizden, dahiyane fikirle-
rinizden kadını mahrum etmeyin. Bütün bu sayıp döktük-
lerimi yapın, ama ondan hiçbirini beklemeyin. Ona verme-
den almanın zevkini yaşatın.

Bugünkü yazımla bir açığı kapattığıma inanıyorum. Bu-
güne kadar bu konuda yüzlerce yazı yayımlanmasına rağ-
men, hepsinin yabancı dergilerden tercüme edilmiş olması
dolayısıyla, pek faydasını göremedik. Nitekim ilişkilerimi-
zin gidişatı ortada. Bu yazımla kadın erkek ilişkilerinde bir
devrim yaşanacağına inanıyorum. Pek mi aptalım ne?

Kadınlara öğütler

Sevgiil kızlar,

Geçen yazıda erkeklere verdiğim öğütlerle aslında sizin yüzünüzü güldürmeyi amaçladığımı biliyorsunuz. Adil bir insan olarak, şimdi de erkeklere faydalı olur umuduyla, size birtakım öğütlerim olacak. Gerçi hiçbir kadının öğüde ihtiyacı olmadığını biliyorum, “erkek” konusunda her kadın bir “derya”dır, ama ben yine de vereceğim. Kendimi bunu yazmaya programladım.

Ona daima dünyanın en akıllı erkeğiymiş gibi davranın. Kendini öyle zannettiği için sizden bunu bekler.

Zaman zaman karısı olmaktan çıkıp, annesi, kızı, kız kardeşi, erkek kardeşi, sevgilisi rollerini oynayın. Ne yapalım, hayatın kendisi zaten tiyatro değil mi?

Dünyanın en güzel kadını da olsanız, “yaprak sarması” yapamıyorsanız, güzelliğinizin hiçbir önemi yok, bunu bilmiş olun.

Sık sık tipinizi değiştirin. Zayıflayın, şişmanlayın, sarı-sın olun, esmer olun, saçınızı uzatın, kestirin vs. Adama şaşkına döndürün, hiçbir farklılıkta gözü kalmasın.

Unutmayın! Bir erkekle beraber olmak demek, çoğu zaman bir futbol takımıyla da beraber olmak demektir. Evet

1+11 hiç fena olmazdı, ama beni yanlış anladınız. Onun gözüne girmek için maçları televizyondan seyretmeniz yeterli.

Erkekler, kadınlara kur yaparken para, mevki, şan şöret gibi silahları kullansalar da sizi en çok “dayanılmaz erkek” oluşlarının etkilediğine inanırlar. Siz de öyleymiş gibi davranın.

Saçınızın, makyajınızın, kıyafetinizin göze batmasını istemezler, ama sokakta kafaları koparcasına baktıkları kadınlar hep bu tür kadınlardır. “Ben elâleminkine bakayım, elâlem benimkine bakmasın.” Bence siz bu zihniyete ne yapacağınızı bilirsiniz. Sizi ben kıışkırtmış olmayayım.

Biliyorum her zaman “Gelen gideni aratır”, ama yine de onu eski sevginizle kıyaslayıp hayıflanmayın. Yani yüksek sesle demek istiyorum.

Erkekler eşlerinin hem onları uçuracak kadar tecrübeli, hem de onların ne yetersiz olduklarını anlamayacak kadar tecrübesiz olmasını isterler. “İkisi bir arada nasıl olur?” derseniz, vallahi bilmiyorum.

Eşiniz bilgisayarın başından kalkmıyorsa işgillenin. Siz mutfakta soğan doğrarken o içeride orgazm oluyor olabilir. Biliyorsunuz, “internet” denen şey neredeyse yalnızca bu işe yarar oldu. Eski kadınlar ne şanslılardı. Tek rakipleri kocalarının sekreteriydi. Şimdi dünyanın bütün kadınları kocalarının “elinin altında.” Kocanızın sizi Norveçli bir kadınla aldatması için elinin altındaki mouse’a basması yeterli.

Erkekleri değiştirmeye uğraşmayın. Sabredin, zaten kendiliğinden değişecektir. Emin olun, beş sene sonra onu tanıyamayacaksınız.

Erkekler bütün kadınlarla yatmak isterler. Buna rağmen

ve 21.yüzyıla 6 ay kalmasına rağmen evlenmek için “el değmemiş” kız ararlar. (Büyük şehirlerdeki bir avuç erkek hariç.) Hâliyle, kadınlara da kendi aralarında ikiye ayrılmak düşer. Erkeklerle evlilik öncesi hizmet edenlerle, evlilik sonrası hizmet edenler.

“Erkekler âşık olmazlar” diyenlere sakın inanmayın. Olurlar. Ancak onlarda aşkın tezahür edişi biraz farklıdır. Siz mutluluktan şarkılar söylerken, o önüne çıkan ilk kadınla yatar.

Ağızlarından çıkan her lafın altında başka anlamlar aramayın. Genellikle biz kadınlar gibi “derin” yaratıklar olmadıklarından, ne dedilerse, onu demek istiyorlardır.

Gelelim sadede. Aldatıldığınızı fark ettiniz. Ne yapacaksınız? Ne yapacağınız, nasıl bir netice istediğinize bağlı. Eğer ayrılmaya niyetiniz yoksa, onu eve döndürmek ve vicdan azabından öldürmek istiyorsanız, şunu yapacaksınız: En sakın tavrınızı takınarak karşısına geçecek ve şöyle diyeceksiniz: “Sevgilim, sen öyle mükemmel bir erkeksin ki, bunu başka kadınların fark etmemesi mümkün değildi. Seni çok seviyorum, ama sen kimi seviyorsan onunla mutlu ol sevgilim.”

Bakın, bu sözlerinizden sonra adam sizi bırakıp giderse kendimi Taksim Meydanı’nda yakarım. Ya da bunu gurur meselesi yaptınız, hemen ayrılacaksınız ama haddini de bildirmek istiyorsunuz. Yapmanız gereken şu: İlişkisi olan kadına göndermek üzere küçük bir hediye paketi hazırlayacaksınız. İçine kocanızın gece horlamalarını ve zaman zaman bu horlamalara eşlik eden “bağırsaklara musallat olan gazın defedilmesi” sırasında çıkan sesleri kaydettiğiniz bir kaseti, televizyonun karşısında burnunu karıştırırken gizlice çektiğiniz bir fotoğrafını ve ilaveten ayağının

kokusunu barındıran bir çorabını koyacaksınız. Lavabonun ve küvetin içine dökülen kıllarıyla, klozetin kenarına sıçrattıklarını bilahare kadını eve davet ederek gösterebilirsiniz. Bakmayın şimdi onunla buluşmaya giderken losyonlar süründüğüne, bir seneye kalmadan onun yanında da aynı şeyleri yapmaya başlayacaktır. Siz sadece ilişkilerinize hız kazandırmış olacaksınız. “Benim kocam ne horlar ne de kılını döker” diyorsanız, özür dileyerek kocanıza talip olduğumu söyleyebilirim. Aklınıza bir şey gelmesin, kendim için değil, Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu’na teslim edeceğim. Korumaya almaları için. Çünkü kocanızın nesli tükenmiş bulunuyor.

Yazdıklarımı baştan sona okudum da kaş yapayım derken göz çıkarmışım galiba. Farkındaysanız bugün de kadınlara çalışmış kalemim. İnanın bu niyetle başlamadım ama ah şu “bilinçaltı” yok mu?

Okullar açılıyor

Ben okulu hiç sevmedim. Hiç isteyerek ders çalışmadım. Hiçbir öğretmenime hayran olmadım.

Sırf bu yüzden yıllarca güzelim eylül ayının keyfine varamadım: Hâlâ o günlerden kalma alışkanlıkla her eylül sıkıntı çöker yüreğime. Sonra artık okula gitmek zorunda olmadığımı için için sevinirim.

Okul günlerini hiç özlemem, o günler hiç rüyalarımaya girmez. Neden?

Çünkü,

Okul duvarlarının alt yarısı kahverengi ya da gri yağlıboya, üst yarısı kireç badanaydı.

Çünkü,

Öğretmenler bize “Allah’ın cezası, başımın belası” muamelesi yaparlardı.

Çünkü,

35 kişi sus pus olmuş beni izlerken tahtanın önünde Ot-lukbeli savaşı hakkında sorguya çekilmek hiç hoşuma gitmezdi.

Çünkü,

56 Soruları bildikçe daha zorunu, en zorunu soran öğretmenin yüzünde “Ben seni mat etmesini bilirim” ifadesi olurdu.

Çünkü,

Birilerinin bana “Şu yaşlar arasında şu bilgileri öğrenmek zorundasın, öğrenmezsen döve döve öğretiriz” dayatmasını bir türlü kabullenemedim.

Çünkü,

Okul bahçesinin duvarları yüksekti. Bu yetmezmiş gibi üzerleri tel örgüyle takviye edilmişti. Dışarı çıkmak yasaktı. Çocukluk ve gençlik günlerimizi adeta yarı açık cezaevinde geçirdik.

Çünkü,

Günler kısa, ödevler uzundu.

Çünkü,

Çocuktum, uykum vardı. Şimdi doymak bilmediğim uykular, o günlere inat olmalı.

Çünkü,

Okul formamızın etek boyu bacağımin en güzel yerini kapatacak uzunlukta olmak zorundaydı. Bütün sahne elbiselerimin belime kadar yırtmaçlı olması da o günlere inat 57 galiba.

Çünkü,

Matematik öğretmeni ders boyunca herkese birer kere "Hayvanlığın mı aklına geldi hayvan!?" diye sorardı. Onun gözünde hayvan olmanın şartları hiç de ağır değildi. Boy-numuzu iki milim oynatmamız yeterliydi.

Çünkü,

O zamanlar belgesellere meraklı olmadığım, kurbağanın solunum sistemi yerine okulun tam karşısındaki sinemada gösterilen aşk filmlerini tercih ederdim.

Çünkü,

Kız okulunda okuyordum, dolayısıyla okulu sevmeme sebep olacak sivilceli bir sevgilim olamadı. Yani Alpay'ın

“Eylül’de Gel” şarkısının benimle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu.

Çünkü,

Saçlarımız kulak mememizi geçemezdi. Geçerse de en az üç boğumluk örgü olacak uzunlukta geçebilirdi. Son yıllarda eğitimde yaşanan aksaklıklar, kızların kulak memelerini iki boğumluk örgü kadar geçen saçları yüzünden olabilir.

Çünkü,

Kaşlarımızı inceltemezdik. Cımbız değmiş kaşla eğitim-öğretim arasındaki ilişkiyi hâlâ çözebilmiş değilim.

Çünkü,

Çoraplarımız ince, desenli, renkli, uzun, kısa olamazdı. Dizimizin altında ve beyaz olmalıydı. Bizim kuşağın zeki, başarılı, çalışkan olmasında bu çorapların büyük katkısı olduğu kanaatindeyim.

Çünkü,

Her sabah kapıda öğretmenler tarafından kılık kıyafet kontrolüne tabi tutulurduk. Aksayan yanımız varsa, bacaklarımıza sopayla vurulurdu.

Çünkü,

Kar, kış, yağmur, çamur, sıcak... Daima bahçede bir merasim olurdu ve bu merasimler bitmek bilmezdi. Sırayla vücut ağırlığımızı bir bacağımıza verip diğerini dinlendirirdik. Sanki dayanma gücümüz sınanırdı.

Çünkü,

Fizik öğretmeni teneffüslerde güneş gören bir banka oturup gözlerini kapar, ağzını açardı. Ne yaptığını soranlara, "Dişlerime D vitamini alıyorum!" cevabını verirdi. 59

Aynı öğretmen, manifaturacıdan aldığı 2 m. kumaşı Romalılar gibi vücuduna sarar, bir taraftan çengelli iğneyle tutturur, "giyindim" zannederdi.

Aynı öğretmen bir kutu lokumla elini öpmeye giden öğrencilerine, "Beni zehirlemeye geldiniz!" diye kapıyı açmazdı.

Aynı öğretmenin 50 cm. yüksekliğinde (uzunluğunda değil) sarı, kıvırcık saçları vardı. Uzaktan keten helvayı andırırdı. Ders esnasında kolunu dirseğine kadar saçının içine sokup bir şeyler arardı. Sanıyorum çantasına sığdıramadığı birtakım şeyleri orada taşıyordu.

Aslında bu matrak kadını listenin dışında tutmalıydım. Çünkü meğer onu severmişim. Yazarken yüzümün güldüğünü fark ettim.

Çünkü,

Kimse bizi adam yerine koymazdı. Biz "numara"lardan ibaret bir "güruh" idik.

Amerikalı

60

Bu hafta “Süper”i, “Hiper”i, “Sade”si, her ne ise, markete gitmeyeniniz oldu mu? Gidip de poşetleri doldurmaya-nınız var mı? Eve gelip de poşetleri açtığınızda içinden “ol-mazsa olmaz” ne çıktı? Bir düşünün. Ben düşündüm, ken-dime dikkat ettim, etrafımdakileri gözledim ve şuna kana-at getirdim: Sepete attığımız üç kalem maldan ikisinin ha-yatımızı idame ettirebilmemizle uzaktan yakından bir ilgi-si yok. Olsa da olur olmasa da. Hatta olmasa daha iyi. Ço-ğunun ömrümüzü kısaltmakta önemli ölçüde payı var. Ben demiyorum, uzmanlar söylüyorlar. Gazetelerde uzayıp gi-den “sağlığımızın düşmanları” listelerini görüyorsunuz-dur.

E bilmem kaç? Geçen gün poşetleri boşaltıyorum... Bisküviler, mayonez, ketçap, dondurma, salata sosları... 90 yaşında ölen babaannem geldi aklıma. Ömrünü bunlarsız geçirdi. Belki de onun için incecik ve sağlıklıydı. Ölüp git-mek âdetten olmasaydı, hep öyle kalırdı eminim. Bizim geldiğimiz noktaya bakacak olursak, hayatımızdan “E bil-

mem kaç"ı çıkarınca geriye hiçbir şey kalmıyor. Tükettiğimiz her şeyin içinde var onlardan. Manavdan aldığımız salatalığın içine bile bir şekilde kattıklarından eminim. Artık hiçbir muhteviyatı okumuyorum. Göz görmeyince, gönül katlanıyor

Anahtar deliği Yiyecek içecekler böyle. Ya ötekiler? Mesela o deterjan silsilesi. Daha önce yoktu da bokumuzla mı oynuyorduk. Bilakis. Bunların yep yep yepyenisini çıktığından beri bizim beyazlar Mehmet Ali'ye gönül rahatlığıyla gösterilmeyecek hâle geldiler. Fadime her sabah yeni bir ovucu ile geliyor kapıya. "Bu neresi için?" dedim geçen gün. "Camın iç yüzü için" demez mi? "Fadime beni delirtme. Camın içiyle dışı arasında ne fark var?" "Sen anlamazsın abla!" Yalan. Sırf rengi için aldı geldi. Kendisine ovuculardan bir dünya kurdu. Kırmızı, mavi, sarı, yeşil, hepsini yan yana diziıyor. Uzaktan bakan eve trafik lambası koydurduk zanneder. Bugünlerde "*Anahtar deliği için* parlatıcı çıkmış!" deyip duruyor. Koleksiyonunda olmayan renkte bir sıvı görmüştür markette, alıp gelecek, yolunu yapıyor. Hadi camı yutmuş göründüm, ama anahtar deliğini asla yutmam.

Çözün beni Züccaciye, mefruşat, konfeksiyon, bijüteri fazlalıklarını geçtiğiniz aylarda konu etmiştim, onları geçiyorum. Yazı yazmaya başladığımdan beri bir de kırtasiye lüzumsuzları oluştu. Elle yazıyorum ya, kalem nev'inden

ne bulduysam almışım. Kurşun kalemleri deste yaptığımda orta boy bir ağaç gövdesini taksit taksit eve taşıdığım çıkıyor ortaya. Allah bu kalemleri tüketecek kadar bilgi nasip eylesin. Yapıştırıcılar, bantlar, renk renk, boy boy kâğıtlar, raptiyeler, ataşlar, kedili silgiler, panda kalem tıraşlar... Hadi bunlar neyse, elışı kâğıdını niye almışım, çözemedim. Aranızda psikolog varsa, bunun ne demeye geldiğini anlar belki.

Nereme sürsem Gelclim “krem”lere... Gece, gündüz, gölgede, güneşte, kırışık önleyici, sıkılaştırıcı, nemlendirici, vücut, yüz, göz altı için, selülite, çatlağa, siyah noktalar... Vücudumuzda, özel krem tahsis edilmemiş bir santimetrekare yer yok. Babaannem bunlardan da bihaberdi. Benim haberim var ama henüz hiçbirinden bir menfaatim olmadı. Ancak kabahat bende olabilir. Bir gün gece kremi ni gün ortasında sürmüştüm yüzüme. Gerçi hava o gün bir hayli kapalıydı ama krem yine de gündüz sürüldüğünün farkına vardı ki yapacağını yaptı. Pardon yanlış oldu. Doğrusu, yapacağını yapmadı. Allah bilir ötekileri de nereme süreceksen nereme sürüyorsam, “Ben” hep bildiğim “ben”im. Zaten bunların bir faydası olsaydı, kadın kısmı parfümerilerin kapısında izdiham yaratırdı. Oysa, izdiham estetikçilerin kapısında.

Cips istemiyorum Uzun lafın kisası, şu anda okuduğunuz satırları, “hayatımda olması gerekmeyen şeyler”i satın alabilmek için yazıyorum. Biliyorum siz de benim gibi ya-

pıyorsunuz. Bir sürü gereksiz şey için çalışıyorsunuz. Bizim istediğimiz dışında birilerinin getirip hayatımıza soktuğu şeyler için... Doymak bilmeyen nefsimiz bizi önüne kattı götürüyor. Ben artık “doyurmak” yerine “terbiye etmek”ten yanayım. Hayatımı bilmem kaç kanallı televizyonun karşısında, elime tutuşturulmuş mısır cipsi eşliğinde bana reva görülmüş zevzeklikleri seyrederek geçirmek, koltuktan sadece işe ve markete gitmek için kalkmak, habire kredi kartı borcu ödemek istemiyorum. Hele, “Attığı taş ürküttüğü kurbağaya değmez” misali eziyeti hayrından fazla elektrikli mutfak aletlerine tek kuruş yedirmeyeceğim. Sizi bilmem, artık ben “Amerikalı olmak” yolunda bir adım daha atmak istemiyorum.

Aşk

64

Epeydir aşkı ihmal ettik, farkında mısınız? Acaba ne âlemde? En son ne zaman ahkâm kesmiştim bu konu hakkında? Hele neler yazdığımı hiç hatırlamıyorum. Çünkü aşk konusunda fikrim sabit değil. İçinde bulunduğum yaşa ve ruh durumuna göre değişiklik gösteriyor. Aynen sizin gibi.

Evet, sizin de zaman, zaman taban, tabana zıt fikirler içinde olduğunuzu biliyorum. “Sana söz, ömür boyu sürececek” durumundayken düzdüğünüz övgüleri, “Kahretsin, bana bu yapılır mı?” hâllerindeyken tekrarlayabilir misiniz?

Anlaşıldığı üzere, konumuz AŞK. Geçenlerde bir haber okudum. Kadınların aşkı dört yıl sürüyormuş. Kendimce bir hesap yaptım. Bu durumda bir kadın ömrü boyunca sadece on defa âşık olabiliyor.

Hem de ben süreyi uzun tuttum. Aşkın başlayış ve bitiş yaşları için memeleri baz aldım. Konuyu biraz daha açayım. Aşk hayatının memelerin kadının koynunda yer almasıyla başladığını ve memeler dizkapağına varana kadar sürdüğünü varsaydım.

Ayrıca varsaydığım bir şey daha var. Aşkın biri biterken diğerinin başladığı. Yani ara yok.

Bu arada hemen aklınızdan geçen soruya cevap veriyorum. ‘Memeler’le, ‘Aşkın romantizmi’ni bağdaştıramadınız değil mi? Doğrudur, bağdaşmaz (!) Ben de bugüne kadar aşkla seksi birbirine bulaştıran kimseye rastlamadım (!)

Kaldığımız yerden devam ediyoruz. Süreyi uzun tutmama rağmen sadece on defa. Bir kadının ömür boyu yapacağı eylemleri düşünecek olursanız, aşk devede kulak bile değil. Sen yirmi bir bin dokuz yüz kere toz al, sadece on kere âşık ol. Olacak şey mi?

Şimdi diyeceksiniz ki: “On kere ama her biri dört yıl sürüyor. Dört çarpı on, eşittir kırk. Kırk yıl boyunca âşık.” Ben de cevap olarak “KATİYEN” diyeceğim. ‘Aşk’ ne demek siz biliyor musunuz? “Köşebaşından pantolonunun paçasını gördüğünüzde yüreğinizin ağzınıza gelmesi” demek. Bu dediğimse, sürse sürse altı ay sürer. Geriye kalan üç buçuk sene değil paçası, bacağına gözünüze soksa siz o esnada yarın bilmem nereye giderken ne giyeceğinizi düşünürsünüz.

Sonuç olarak altı ay çarpı on, eşittir altmış ay. Yani beş yıl. Bir kadın, ömrünün sadece beş yılını âşık olarak geçiriyor. O da en iyi ihtimalle. Yani yukarıda anlattığım gibi; kendini bilir bilmez icraata geçer, bunayana kadar hiç ara vermezse.

En önemli meseleyi atladım. Sanki âşık olunacak adamlar sıraya girmiş bekliyorlar. Nerde dört senede bir gözünüze görünür görünmez ayağınızı yerden kesecek adamlar. Tabii ki yoklar.

Kimi yakışsız,

Kiminin cinsel tercihi sizinle aynı,

Kimi sizi beğenmez,
Kimini sizin içiniz almaz,
Çoğu ise uzak diyarlarda evli barklı.

Ortalık ucuzluğun son günündeki mağaza misali. İyiler seçilmiş. O halde düşün o beş yıldan partnersizlikten doğan mecburi aşksız yılları. Geriye iki yıl ya kalır ya kalmaz.

Onca boyanma,
Onca giyinme,
Onca gözyaşı,
Onca sitem,
Onca kırıتما,
Onca hengame,

İki senelik kalp çarpıntısı için. Ayol ne yapar ne eder; misal günde üç-beş bardak fazla çay içer, o çarpıntıyı yaratırım ben.

Peki daha yirmi beş yaşında yirmi beşinci aşkını yaşayanlarla, hâlâ kırk yıl önce âşık olup evlendiği kocasıyla aynı yastığa baş koyanlar ne olacak?

Onları bu konunun tamamen dışında tutuyorum. Zira bu iki gruptan kime ‘Aşk?’ diyecek olsanız size “Türkiye’nin seksen birinci vilayeti” gibi bir cevap vermeleri mümkündür.

Ama günahlarını almayayım. İnsanoğlunun her birinin nasıl ağzı, burnu birbirinden farklıysa vücut kimyası da farklı olabilir. Hatta kesinlikle farklıdır. “Aşkla ne ilgisi var?” demeyin. Kimyasal salgılarla aşkın ilişkisinin ortaya çıkışı epey oldu.

Bu cihetten kırk yıldır aynı adamı seven kadının hâlâ pantolon paçasından yüreği tutuşabilir. Yine aynı cihetten, gördüğüne âşık (!), görmediğine bulâşık hanım kızlarımı-

zın periyodu da dört yıl yerine dört gün olabilir. Kimya bu! Bir şey diyemeyiz. Üstelik çocuklar fast food'çu.

Anlayacağınız aşk konusunda ne söylesek yalan olur. Çünkü göreceli bir duygu. Hatta var mı, yok mu o bile belli değil. Belli olan bir tek şey var; o da geyik yapmaya çok uygun olduğu. Tıpkı benim şimdi yaptığım gibi.

Eşiniz tek mi?

68

Kadınlar tek eşli değillermiş. İçimi bir sevinç kapladı. Sabahları uyanıyorum, sebebini bilmediğim bir neşeli ruh durumu.

“Ne olmuştu?” diye düşünüyorum. Aklıma geliveriyor. Çok eşliyiz biz. Çok eşliyiz.

Ama sevinmek bana haram. Nitekim, bu da çok uzun sürmedi.

Kardeşim hemen yetişti. İnsanın ikinci, üçüncü eşlerinin olması için önce birincisinin olması gerekiyormuş. Bende yokmuş..

Doğru. Kapsam dışıyım ben. Anlaşılan yine başkaları için ahkâm keseceğim.

İşte kesiyorum.

Kadın kısmı çok eşli olmaya niyetlendiğinde işi erkeğe oranla -partner bulmak dışında- daha kolay.

Siz hiç akşama kadar, elinde telefon, karısının nerede kimlerle ne yaptığını takip eden erkek gördünüz mü? Ben görmedim. Takibat kadınlara mahsus bir iştir. Erkekler

sabah çıkarlar evden, akşam gelirler. Gün içinde evi telefonla bir kere ararlarsa ararlar. O da çocuk hastaysa falan.

Kadın bu arada her şeyi yapabilir. Artık tercihin kalmış. Koca asla şüphelenmez. Çünkü onun gözünde karısı cazibesini o kadar yitirmiştir ki, başka bir erkeğin karısıyla ilgilenebileceği aklının ucundan bile geçmez.

Ancak erkeğin bunca zemin hazırlamasına rağmen kadının kısmı yine de işi yüzüne gözüne bulaştırır. Çünkü kadınlar iki erkekle sevişemezler. İkisini birden sevebilirler ama sevişemezler. Nitekim bir gazetede yazı dizisinde 38 yaşındaki desinatör S.Z. bakın ne diyor: "Aslında gündelik hayatta anlayabileceği bir durum yoktu da iş cinselliğe gelince eskisi gibi sevişemiyordum. Zaten o da bu yüzden anladı." Kısacası beyler, eşinizin o malum "Başım ağrıyor"ları, "Yorgunum"ları sıklaştıysa bilin ki siz artık "çok eş"ten birisiniz. Hele on günde bir "âdet görüyorum" bahanesine sığınıyorsa eşinizi başkasıyla paylaştığınız su götürmez bir gerçektir. "Hormonlarım fazla çalışıyor" demesine falan sakın inanmayın.

Gelelim patner bulmaya. Bu zor işte. Birincisi, erkeklerin kıtlığı. Dünyadaki durumu bilmem ama, Türkiye'de kıran girmiş gibi. Bakın etrafınıza. Kadınsız bir tek erkek var mı? Erkeksiz kadınsa ibadullah. Sebep erkeklerin sayı itibariyle "dokuz kurda bir hurda" durumunda olmaları. Burada kurt kadın, hurda erkek oluyor. İkincisi, erkeklerin

kadınlar kadar cesur olmayışları. Evli erkek ha dediğinde ilişkiye girebileceği çok sayıda kadını kendisini bekler bulabiliyor. Boy boy, renk renk. Kadın için erkeğin evli olması pek fark etmiyor. Hatta bu durumu tercih edenler bile var. Evli kadının ise, eşlerinin sayısını çoğaltmaya niyetlendiğinde, aday bulması hiç de kolay değil. Erkekler korkak. Evli kadınla beraber olmaktan çekiniyorlar. Eşini aldatan kadınların sayıca erkeklerden az olmaları bu yüzden. Yoksa tek eşli olmaya pek meraklı olduklarından değil.

70

Kadının gönlünde çok eşlilik yataarken tek eşli yaşamasının bir nedeni de erkeğin kuma müessesesini bir türlü benimseyememiş olması. Ortalıkta rakip yokken bile penislerinin boyu konusunda derin düşüncelere gark olan erkekler bir de rakipleri olduğunda ne hâle gelirler hiç düşündünüz mü? Boşuna düşünmeyin. Olmaz. Gerçi Avusturalya'da bir kadın yazar on senedir iki kocasıyla aynı evi paylaşıyormuş ama o istisna. Onların penisleri tıpatıp aynı boydadır da ondan. Bu tıpatıplık durumu her zaman denk düşmez.

Bu yazıdan ne anladınız? Yani şimdi kadınlar çok eşli mi değil mi? Peki benim bu konudaki düşüncem ne? Çok eşli olmalılar mı olmamalılar mı? Size yardımcı olayım. Kadınlar aslında çok eşli olmak için yanıp tutuşuyorlar. Hatta bu doğalarında var ama şartlar müsait değil. O yüzden şımdilik tek eşle idare ediyorlar. Benim düşünceme gelin-

ce: Bir: kesinlikle tek eşli olmalıdırlar. Herkes birer tane alırken bile birtakım kadınlar açıkta kalıyor. Bir de maazallah üçer beşer kapışırlarsa o birtakım kadınların sayısı çığ gibi büyüyecektir. İki: kesinlikle çok eşli olmalıdırlar. Kulağa bile hoş geliyor. Çok eşli.

Bir dinazorun özeleleri. (1)

72

Özleyorum. Bir dolu şeyi. Birçoğu yok artık. Bazıları kıyıda köşede kaldı. Bir kısmı kendisi olmaktan çıktı. Onlarla iç içeyken farkında mıydım güzelliklerinin? Asla. Zaten güzellikleri değil ki özleten. Uzaklıkları. Özlediğim belki de onlar değil, çocukluğumdur. Uzun sözün kısası, nostalji kaseti yapamadım, bari bir nostalji yazım olsun diyorum.

AKORDEON Kırmızı, mavi... Pırıl pırıl. Körüklü. Yanlarında omza asmak için kemerleri. Hem çalacak hem taşıyacaksın. Müzisyen olmak yetmez, ağırlıkçı da olmak lazım. Hani, "Kambersiz düğün olmaz" diye bir laf vardır. Yanlış. Kambersiz olur, akordeonsuz olmazdı eski düğünler.

KALAYCI Kapı kapı gezerlerdi. "kim o?", "kalaycı." Bakır tencereler iki gün sonra pırıl pırıl gelirdi. Şimdi tefloncuya ihtiyacımız var. Hepsi iki kullanışta çizilip dökülüyor. Alsınlar, teflonlayıp getirsinler.

DOLMUŞ Hani Karaköy-Taksim arası çalışırlardı. Siyah, kocaman, yüksek. Neredeyse iki oda bir salon. Önce sarardı, sonra yok oldular. Yaprak misali.

YOĞURTÇU Önceleri enselerine dayayıp, iki yana açtıkları kollarıyla kavradıkları sırığın ucunda terazi misali sallanan tepsilerle gelirlerdi. Tabakla kapıya çıkardık.

“Yarım kilo ver. Kaymak koyma.” Sonraları boy boy çömlleklerle gelmeye başladılar. Haftanın belli günleri. Bir koyun yoğurdu bilirdik bir de inek. Light’ından falan haberi-miz yoktu. Çileklisinden de. En fazla şeker katıp yemeyi bilirdik.

TELEFON BAĞLATMA Şimdi gençler, “Bu da ne?” diyecekler. Bu şu: Eskiden telefon almak için PTT’ye müracaat edilir, sonra beklemeye geçilirdi. Beklenir, beklenir, beklenir ve ölünürdü. Varisler beklemeyi devralır, onlar da bekler, bekler, beklerlerdi. Nihayet telefonda umut kesilir, unutup gidilirdi. Sonra bir gün bir mucize olur, memurun biri çıkar gelir, telefonunuzu bağlardı. Bu süre zarfında telefonu olan konu komşuyla sıkı fıkı olunur, “Bizim bey biraz gecikti de, sizden bir telefon edebilir miyim?” denirdi. Bu arada beylerin işi işti. Cep telefonu icat oldu, zamparalık aslanın ağzına girdi.

TAHİN PEKMEZCİ Gecenin bir saatinde sesi duyulurdu. “Tahan vaaa pekmez vaaa.” Biraz tahin, biraz pekmez. Karışımın kıvamı çok önemli. Pekmez çok kaçarsa fazla tatlı olur, az gelirse içiniz bayılır. O da yoğurt gibi. Artık sokakta gezmiyor. Markette bekliyor.

BOZACI Boza da var, bozacı da. Lakin eskisi gibi kapımıza geldikleri yok pek. İçmek için camında “Vefa bozası bulunur” yazan bir yer bulmanız lazım. Bir de bozacının şahidi sıracı var ki, o hepten yok oldu.

ARKASI YARIN Radyoda olurdu. Görüntüsüz tiyatro. Hafta içi her akşam. Çıt çıkarmadan dinlerdik. Kapılar gıcırtyla açılır, adımlar sesli atılırdı. “Tak, tak, tak.” Tok sesli adam “Efekt Korkmaz Çakar,” derdi sonunda. Ya da “Efekt Ertuğrul İmer.” Ertesi günü iple çekerdik.

PESTİL “Üzüm, incir, erik, dut, kayısı gibi meyvelerin

ezilip güneşe serilerek yufka biçiminde kurutulmasıyla yapılan bir tür ezme" imiş. Öyle yazıyor sözlükler. Biz o kadarını bilmezdik. Üst üste yığılmış kâğıt tabakalar gibi dururdu sıkış tepiş bakkallarda. 5 kuruşluk ya da 10 kuruşluk isterdik. Gramla mı verirlerdi metrekareyle mi hatırlamıyorum.

TURŞUCU Okulun kapısında. Bir bardak turşu suyu, içinde bir salatalık. Biraz ısıtır, biraz içersiniz. Mahalle bakkalınızdaki tenekede karışık. Lahana, salatalık, domates, biber, havuç. O kadar. Daha karpuzla kavunun turşusu kurulmamıştı. Turşu turşuydu anlayacağınız. Henüz şova başlamamıştı.

OKUL ÇAYLARI Cumartesi öğleden sonra. İple çekilir ama mutlaka zehir edilirdi. Zira ya saçınız iyi olmazdı ya kıyafetiniz. Ya da münasebetsiz bir sivilce gelip burnunuzun üstüne otururdu. Karşılıklı bakışılır, başkasını dansa kaldırdı diye "sizinki"yle tartışılır, kolaya ilaç konduğundan kuşkulandır, dağıtmakla dağıtmamak arasında bocalanır, kıpkırmızı bir suratla dışarı çıkılıp çay noktalanırdı.

DONDURMACI Üç tekerlekli araba. İçinde dondurma kazanı, tepesinde pırıl pırıl külahı. Uzaktan sesini duyunca parayı avucumuza koyar, beklerdik. O zamanlar ne adım başı pastane vardı ne de havuçlu, kerevizli, bilinemeli dondurmalar CBS'nin renk kartelası misali yan yana dizilirdi. Bir kaymaklı, demirbaş. Bir de limonla vişne, dönüşümlü.

LIMONATA Limon, su ve şeker. Bu kadar isabetli bir beraberlik daha yoktur. Koladan sonra sığara inen itibarının, bir müteşebbisin şişeleyip piyasaya sürmeyi akıl etmesiyle yeniden iade edileceğine inancım tamdır. Ama asitsiz masitsiz, doğal hâliyle olursa.

İZMİR FUARI Fuar denince aklıma akraba ve taallukat geliyor. Her yıl 20 Ağustos - 20 Eylül arası ev Efes Oteli'ne rakıp olurdu. Misafirlerin beşi gider, onu gelirdi. Hepsinin beraber geldiği talihsiz günlerimiz de olurdu. Yedirir, içirir, pavyon pavyon gezdirirdik. Pavyon dediğim "Mavi Melek" değil. Çeşitli makinelerin sergilendiği mekânlar. Biz eskiden makine severdik. Milletçe. Şimdi fuar ne zaman açılır, ne zaman kapanır, millet makineden hevesini almış mıdır; yoksa hâlâ yurdun dörtbir yanından fuara koşmakta mıdır? Bilmiyorum. Bildiğim, annemin yalnızlıktan bunca hoşlanıyor olması o günlerin dayanılmaz kalabalığındandır.

ŞAMBALI Açılır kapanır bir tahta ayak. Üstünde tepsi. Tepside şambali. Uzun ince dilimlenmiş. Her dilimin üzerinde bir badem. Revani gibi, ama değil. Daha sıkı. Tatlısı geniz yakan cinsten. Kâğıtla ucundan tutar, yedik. Kâğıt yapış yapış. Ellerimiz de öyle. Öğretmensiz okul olurdu, şambalisiz okul önü asla.

KLORAK Ne sadeydi. Öyle düpedüz. Ne allısı vardı ne yeşilisi. Ne katkısı, ne parfümü. Ne Ayşe Teyze'si. Kafa karıştırmazdı. İş belli idi. Beyazları ağartırdı. Bazen yanlışıklıkla renklileri de.

MAHKÛM "Bu da ne?" demeyin. Eski mahkûmları da özlüyorum. Hani zeytin çekirdeğinden tespih, boncuklardan kuş yapan. Hani sevdiği artistin resmini başucuna asan. Hani siz çalan. Hani "Ben bir kader mahkûmuyum ablacığım" diye mektuplar yazan. Hani çetesiz, cep telefonsuz, tetikçisiz, torpilsiz, silahsız, eylemsiz.

BAKKAL Peynir, iğne, zeytin, iplik, un, yağ, okul önlüğü, şeker, bayrak, pirinç, önlük yakası, pestil, çorap, kibrit, mendil, turşu... Hepsi 5 metrekarenin içinde. Üst üste. Alt

alta. Her şeyi bulmak mümkündü. Ancak dükkânı devirmeden aradan birini çıkarabilmek maharet isterdi. Tabii yığınlar arasından bakkal efendiyi bulup çıkarmak da. Pamuk helva-macun ikisi de sopanın ucunda. Biri var da yok gibi, öteki uzayıp gider. Adı üstünde, macun gibi. Artık onlar da yok okul kapılarında. Bu çocuklar ne yer, ne içerler bilmem. Allahtan sosyete var. Şimdi ikisi de sosyete davetlerinde yer almaktalar. Şerbetçiyle beraber. Hani kurtuluş günlerini kutlarken temsili milis kuvvetleri olur ya. Onun gibi. Sağ olsun sosyete.

MÖSYÖ İSHAK Herkesin bir mösyösü vardı. İshak olur, 'Rafael olur. 'Bohçayla gelirlerdi. Top top kumaşlar. Her hafta. Toplar açılır, kumaşlara methiyeler düzülürdü. Sonra arabayla gelmeye başladılar. İlk konfeksiyon mağazası. Seyyar. Pantolonlar, kazaklar. Tükürükle ıslattıkları orta parmaklarıyla habire veresiye defterini karıştırırlardı.

ŞEHİRLER ARASI ARAMA İstanbul'dan İzmir'i arayacaksınız. Nah ararsınız. Sabah erkenden kalkıp şehirler arası servisini arayıp konuşmak istediğiniz numarayı bildireceksiniz. Sizi kaydedecekler ondan sonra serbestsiniz. Günün akışına kendinizi kaptırın. Ara sıra "Bir telefonum vardı, ne oldu acaba?" diye sorabilirsiniz. Faydası olmasa da. Nihayet akşam olur, uykunuz gelir. Yatacaksınız. Servis arar, "Lanet olsun, vazgeçtim" dersiniz. Ertesi gün yeni bir gündür. Lakin ıstırap aynı ıstıraptır. Bunu özlemiyorum doğrusu.

BAHÇIVAN Bahçe çapalayan değil. Seyyar manav. Bazen bir eşeğin iki yanındaki küfelerle, bazen bir atın çektiği tekerlekli tahta arabayla. Domates, biber, patlıcan... Farkında mısınız? Her şey insanların ayağına gidiyormuş. Hizmette sınır yokmuş yani. Şimdi kendini bir ağırdan satma-

lar. Allahtan pizzacılarla kebabçılar var. Bir telefon, çat kapı getiriyorlar.

KOT PANTOLON siparişı Her yurt dışına gidene. Yalnız kot mu? Kremler, şampuanlar. Yok ki burada. Siparişler gelir. “Cuk” diye üste oturduğu görülmemiş. Ya büyük ya küçük. Bir kere de tesadüfen tam olsun. Buradaki 38 beden orada kaç bedene tekabül ediyor, bilen yok.. Göz kararı. Ne gözmüş ama. Terziye verilir. Yanlardan alınır, paçalar kısaltılır. O artık sizin istediğiniz orijinal kot değildir. Ama olsun. Dışarıdan geldi ya.

Erkekler okumasın

Kadınlar Günü sadece bir gün. 364 gün ise erkeklerin. Peki bu toplumu “Erkek egemen toplum” yapan kim? Biz kadınlar. Çünkü razıyız. Hatta teşvik ediyoruz. Böylesi işimize geliyor. Neler yapıyoruz? Bakalım.

Edilgen olmayı seviyoruz. Zira beraberinde hoşumuza giden şeyler getiriyor. Düşünmek, çalışmak, yapmak zorunda kalmıyoruz. Babamız, kocamız var. Bizim yerimize, bizim için. “Bi koca bulup rahat etsem” fikri var kafamızın bir köşesinde. Erkek egemenliğinden şikâyet etmiyoruz. Çok canımız yanmazsa. Camı yananların yanında yer almıyoruz. Karşıdan seyrediyoruz. İsyan etmiyoruz.

Bize biçilen elbiseyi giymiş, hanım hanımcık oturuyoruz. İçimizden biri çıkıp da hilafına hareket edecek olsa önce biz damgalıyoruz. Birbirimizi sevmiyoruz, desteklemiyoruz, kıskanıyoruz. Enerjimizi hemcinslerimizi alt etmeye harcıyoruz. İşyerimizde patronumuzun, amirimizin erkek olmasını tercih ediyoruz. Bir kadından emir almayı içimize sindiremiyoruz. İlla güzel görünmek gibi bir zaafımız var. Zamanımızın önemli bir bölümünü bunu sağla-

maya ayırıyoruz. Kadınlığımızı kullanıyoruz. Her yerde. Sırf işimiz görülsün diye. İşve yapıyoruz, göz süzüyoruz. İşin kolayına kaçıyoruz. Önce insan olmak değil, önce kadın olmak istiyoruz. Erkeklerle çanak tutuyoruz. Kendimizi kullandırıyoruz. Buna izin vermek bir yana, adeta kışkırtıyoruz. Aldatılmaya göz yumuyoruz. Bir kısmımız, diğerlerinin aldatılması için erkeklerle işbirliği yapıyor. Sahtekârız. Orgazm taklidi yapıyoruz. Erkeklerle kazanılmamış başarılar hediye ediyoruz. Aklımızı şeytani işler için kullanıyoruz. Entrikalardan niçet umuyoruz. Başımız sıkışınca ağlıyoruz. Ağlamak insana malıstır, ağlayacağız elbet. Lakin gözyaşlarımızı silah olarak kullanıyoruz. Merak ediyoruz. Ama dünyayı değil, komşumuzun evinde olup bitenleri. Boyun eğiyoruz. Mücadeleyi sevmiyoruz. Çocuğumuza bile söz geçiremiyoruz. Akşam kocamızın duruma el koymasını bekliyoruz. “Erkek dediğin kadını sahiplenmeli” “Erkeğimin kulu kölesi olurum” diyen topluma örnek şöhretler yaratıyoruz. En akıllımız bile saçımızdan, modadan, çocuğumuzdan, pişirdiğimiz yemeklerden bahsetmeyi seviyoruz. Kanunlarla sağlanmış haklarımızdan bihaber yaşıyoruz. Yasalar, kanunlar istediği kadar bizden yana olsun; biz kendimizden yana olamıyoruz. Durumumuzu iyileştirmek için en ufak bir çaba harcamıyoruz. Bunu da erkeklerden bekliyoruz.

Farkındayım biraz ağır oldu. Ancak gerçekler acıdır. Kabul edelim böyleyiz. HEPİMİZ DEĞİL ELBET AMA ÇOĞUMUZ. Misal ben. Bunları nereden biliyorum? Çoğu bende var da ondan. Siz de bir an için durup düşünün. Dü-

rüstçe. Üçü beşi size uyuyordur. Tamam kimseye söylemeyin ama içinizden kabul edin lütfen. Peki, erkekler nasıl? Sütten çıkmış ak kaşık mı? Öyle olmadıklarını ileride birgün kafalarına kakarız elbet. Bırakın o güne kadar beyliklerini sürdürsünler.

Erkeklere dair

81

Bir önceki yazıda kadınlara verip veriştirirken erkeklerin de sütün çıkmış ak kaşık olmadıklarını söylemiştim. İleride bir gün, ne olduklarını bu köşeden kafalarına kakarız demiştim. Ve eklemiştim: “Bırakın o güne kadar beyliklerini sürdürsünler.” Kadın değil miyim, öyle günlerce, aylarca saltanat sürmelerine dayanamadım. Hemen döküyorum eteğimdeki taşları:

Kendilerinin üstün yaratıklar olduklarını düşünürler. Bu sebepten doğacak çocuklarının da erkek olmasını isterler. Öyle ya, üstün adamın üstün çocuğu olur.

Çocuk erkek olursa kendi başarıları, kız olursa kadının beceriksizliğidir.

O kadar üstündürler ki, ömürleri boyunca buna yeni bir şeyler katmak gibi bir çabaları olmaz. Futbol bilgisi dışında...

Kendilerini hâlâ ilkçağda zannederler. Hani kadınlarla iş bölümü yaptıkları çağlarda. Eti getirmek onlardan, pişirmek kadından.

Fiziksel güçleriyle övünürler. Sanki bu, sonradan kendi çabalarıyla elde ettikleri bir meziyetmiş gibi.

Kadınları çok severler, ama yatakta.

Eksik olmasınlar, kadını çiçeğe benzetenleri vardır. Bu övgünün altında, gözü okşamaktan başka bir işe yaramadığımız hakareti vardır.

Aptaldırlar. Yıllardır kadının orgazm taklidini yutarlar.

Ya da akıllıdırlar. Yıllardır kadının orgazm taklidini yutmuş görünüp, uzun uzadıya uğraşmaktan kaytarırlar.

Aldatırlar. En güzelini bile, en sevdiklerini bile.

Hiçbir şey yapmasalar, internette siber seks yaparlar. Ya da chat. Avustralya'daki bir fıstıkla.

82

Kadınlarla "hafif" konuları konuşurlar. "Ağır"ları erkek arkadaşlarına saklarlar. Böylesi uygundur akılları sıra.

Çaptan düştükçe hayatlarındaki kadının yaşı da düşer. Umut, isyan, son çırpınış... Artık her ne ise.

Kadınlar tarafından kendilerine gösterilen en ufak yakınlığı "Benimle yatacak" şeklinde değerlendirirler.

Kadından ana, bacı, karı, sevgili olur. Amir dediğin ise erkek olur. Bu düşünceden hareketle kadından emir almaktan hoşlanmazlar.

El değdirmedikleri kız kalmasın isterler. Evlenirken el değmedik kız ararlar.

Güzel kadınlara bakar, çirkin kadınlarla evlenirler. Maksat onlarınkine kimse bakmasın.

Akıllı kadınlardan kaçır, güzel bacaklıları kovalarlar.

Kadınlara bayılırlar. Eğer kendilerinin değilse.

Kadınlar böyle, erkekler şöyle. Ya nasıl olmalıydılar? Kıskanmayacak, aldatmayacak, alçak gönüllü olacak, yiğit olacak, dürüst olacak, akıllı olacak, hoşgörülü olacak, sevgili, saygılı olacak, fırsatçı olmayacak, bilgili olacak, görgü-

l  olacak,  lim olacak, arif olacak... “Başka ne alırdınız?” diye sorarlar adama. Varsa böyle meziyet kumk ması biri, başka bir mahl ktur o. İnsana numune teşkil etmez. Doğa-ya aykırı. Kedinin uçması gibi, kökü tepede a a  gibi, 150 yıl yaşayan kelebek gibi. Bilim adamlarına teslim etmek lazım. Peki kim uyduruyor yukarıdaki erdemlere sahip olunması gerektiğini? Acaba ilk insanlar böyleydi de tekamül edelim derken “insan”a tekabül etmez mi oldular? Kimse yeni icat çıkarmasın. Kedi uçmaz. Kadını erkeği... Elimizdeki malzeme bu. Sanal insanlar yaratıyoruz, benzemeyenleri azarlıyoruz. Kendimiz benzermi iz gibi. Ben h limden memnunum. Başkalarının h linden de. De i ik birini g r sem apı ıp kalırım.

Yalandan kim ölmüş

84

Yalan söylüyoruz. Habire. Bazen farkında olmadan, alışkanlıkla, laf olsun diye. Bazen bilerek, isteyerek. Durumu kurtarmak için ya da olduğumuzdan farklı görünmek için. Ama mutlaka söylüyoruz. Aşağıdakiler aklıma geliverenler. Daha bir sürü vardır mutlaka.

- İnsanları çok severim. - Parada pulda gözüm yok. - Sana canım feda. - Kendim için bir şey istiyorsam namerdim. - Ben de şimdi seni arayacaktım. - Kalp kalbe karşıymış. - Sizi çok severim. - Önce vatan. - Bendeniz naçizane. - Hiç yalan söylemem. - Güzellik önemli değil. - Sadece arkadaşız. - Sizin hatırlığınız için. - Sınıfın en çalışkanıydım. - Ne yaptıysam senin için yaptım. - Mühim olan insanlık. - Gençliğimde herkes bana âşıktı. - Belim 41 cm.'di. - Her seferinde orgazm olurum. - Öğretmen hiç ödev vermedi. - Bizim oğlan çok zekidir. - Kimsenin özel hayatı beni ilgilendirmez. - Beni sizler var ettiniz. - Şan şöhret umurumda değil. - Vallahi aradım, telefonun kapalıydı. - O benim abim gibidir. - O benim kızım sayılır. - Toplantıdaydım. - Sanat hayatıma çok küçük yaşlarda başladım. - Çok üstüme düştü. - Elimde olmayan nedenlerden. - Ben ona değil, o bana âşıktı. - Orijinal parça taktım. - Nerelerdesin, özledik vallahi. - Yeni alınmış gibi oldu. - Yıllarca peşimden koştum. -

Dedikodudan nefret ederim. - Her zaman yanındayım. -
 Sen benim en iyi dostumsun. - Bir tek seni sevdim. - Erkek
 adamın erkek damadı olur. - Sen yanımda ol yeter. - ...
 Hukukun üstünlüğünü namusum ve şerefim üzerine -
 Çuval giysen yakışıyor. - Yaşınızı hiç göstermiyorsunuz. -
 Ben insanı gözünden anlarım. - Ben istemedim. İstesey-
 dim... - Size saygım sonsuz. - Siz daha iyilerine layıksınız.
 - Sağlığınıza duacıyım. - İlk ve son aşkımsın. - İltifat olsun
 diye söylemiyorum. - Sensiz içime sinmedi. - Kimse senin
 yerini tutamaz. - Kimseden korkum yok. - Memlekete hiz-
 met için buradayız. - Ailemizin kökü saraya dayanıyor. -
 İstemedi oldu. - Elimden geleni yaptım. - Dadılarla büyü-
 düm. - Telefonum çekmedi. - Sizi iyi gördüm. - Durun ba-
 kalım, daha çok gençsiniz. - Keşke sizin gibi olabilsem. -
 Sen bilirsin. - Yarışım kendimle. - Kimseden bir şey bekle-
 miyorum. - Seni hiç aldatmadım. - Seni gördüğüme sevin-
 dim. - Bana güvenebilirsin. - Bizi kimse ayıramaz. - Ben
 bunları aştım. - Ölümden korkmuyorum. - Eleştirilere açı-
 gım. - Hiç estetik yaptırmadım. - Kendimle barışığım. -
 Övünmeyi hiç sevmem. - Kişiliğimden hiç taviz vermedim.
 - Rakibim yok. - Kimsenin malında mülkünde gözüm yok.
 - Sen özelsin. - Sana layık olmaya çalışacağım. - Bu rejimle
 haftada 7 kilo verebilirsiniz. - Yıkla ve çık. - Kırışıklara pay-
 dos. - Bir telefonunuz yeterli. - Birkaç damlasıyla dağ gibi
 bulâşık. - Yarışmacı arkadaşlara başarılar diliyorum. -
 Önemli olan yarışmaktı. - Su içsem yarıyor. - Pazartesi re-
 jime başlıyorum. - Gel sana pul koleksiyonumu göstere-
 yim. - Olsa... Dükkân senin. - Hiç acımayacak. - Söz, haf-
 taya ödeyeceğim. - Enflasyonu düşüreceğiz. - Sadece bir
 bardak bira içtim memur bey. - Bu memleketin size ihtiya-
 cı var beyefendi.

Laf olsun torba dolsun

Ne lüzumsuz laflar ediyoruz, farkında mısınız? Öylesine. Düşünmeden. Alışkanlıkla. Cevabı belli sorular, cevabı olmayan sorular, cevabı merak edilmeyen sorular. Misal: Ne haber? Bunun genel cevabı, “İyilik, senden ne haber?”dir. Nasılsınız, iyi misiniz? “İyiyim. Siz nasılsınız?” Ömrümüzün önemli bir kısmını bu diyalogla heder ederiz. “Geldin mi?” Eti kemiğiyle karşımızda duran adama sorarız bunu. “Sen misin?” Bu soruya genellikle aynı aptallıkla, “Benim!” diye yanıt veririz. Uyandın mı? Uyanmadan gözünü açanlar da var herhalde. “Çocuklar büyüdü mü?” Bir gün birinin çıkıp “Hayır, sizin en son gördüğünüz gibi duruyorlar!” demesini bekliyorum. “Taze mi bunlar?” Siz de “Bayat!” cevabını verecek bir satıcı olduğunu uman safdillerden misiniz? “Dersler nasıl?” Hiç “Kötü, galiba sınıfta kalacağım,” diyen bir çocuğa rastladınız mı? “Beni seviyor musun?” Hangi sevgili! “Hayır!” diyecekmiş. Şaşarım. Beni hiç aldattın mı? Hangi sevgili, “Evet” diyecekmiş. Buna da şaşarım. “Rahatsız etmiyorum ya?” Siz kibar bir insansınız. Tabii ki, mutlaka ve daima “Aman efendim, ne demek” diyeceksiniz. “Hava ne soğuk/sıcak di mi?” Hava yoruma gerek bırakmayacak şekilde bütün hakikatiyle di-

şarıda hüküm sürmektedir. Ama sizin hâlâ kuşkunuz varsa, her önünüze çıkana teyit ettirmeye devam edebilirsiniz. “Sanat hayatınıza ne zaman başladınız?” Tabii ki küçük yaşlarda. Siz ne duymayı umarak sormuştunuz bu soruyu? “Hareketli bir şarkıya ne dersiniz?” ya da “Sevgili seyirciler izin verirsiniz...” Vermiyorum ve de istemiyorum. Lakin bunu size nasıl ileteceğim VJ hanımcığım? “Sen benim kim olduğumu biliyor musun? “Bu soruya olumlu ya da olumsuz cevap verme durumuna “iki ucu boklu değnek” denir. Bu sebepten karşılığında susulması gereken bir sorudur. Boş vakitlerinizde ne yaparsınız? “Arkadaşımla telefonda öteki arkadaşımızı çekiştiririz.” “Televizyondaki şarkılı, geyikli, yemek tarifli programları seyredirim.” “Burnumu karıştırırım!” diyeni duydunuz mu hiç? Hepsî kitap okur, sinemaya, tiyatroya gider. “Mutlu musun sevgilim?” Çok. Ya sen?” “Ben de.” Ne diyeyim, Allah mutluluğunuzu da im etsin.

Bir de söylene söylene içi boşalmışlar var. “Öptüm canım.” Hiç ayırmaksızın herkesi. “Görüşmek üzere.” Neredeyse sokakta yürürken çarpıştığımız adama bile. “Ara beni.” Ne zaman, neden, nereden belli değil. “Geçmiş bayramınız kutlu olsun.” Adı üstünde geçmiş gitmiş. Kutlu ol-duysa oldu. Artık yapacak bir şey yok. “Kendine iyi bak.” Yani, “Karşıya geçerken önce sola sonra sağa, sonra tekrar sola bak.” “Hapını yut ki hapi yutmayasın.” “Erken yat, erken kalk; bir yumurtayı sütle çalk” gibi mi?

Şimdi ne yapalım? Bunları dilimizden söküp atalım mı? Katiyen. Ne bunları ne de daha önce yazı konusu ettiğim “yalanlar”ı. Zira korkarım geriye pek bir şey kalmayacaktır. İşin ucunda “Lâl” olmak da var yani.

Bir kadının aşk günlüğü

Biriyle tanıştım. Çok hoş. Galiba o da benden hoşlandı. Bakışlarından anladım. Hem hoşlanmasa neden telefonumu istesin? Acaba arayacak mı? Aslında ben de onu ararsam olur, ama çok hevesli olduğumu anlamasın. Aradı. Sesini duyunca çok heyecanlandım. Saçına sapan konuştum. Sanki beklemediğim bi telefonda. Ya aptal olduğumu düşünüp bi daha aramazsa? Her an aklımda. Çok yakışıklı. Saçlarının önü dökük. Tam beğendiğim gibi. Nihayet tekrar aradı. Akşam buluşuyoruz. Heyecandan ölüyorum. Ne giyeceğim ben şimdi? Çok güzel olmalıyım. Vurulmalı. Kahretsin, saçım hiç güzel olmadı. Harikaydı. Gözleri çok güzel. Çok da güzel bakıyor. Galiba, âşık oluyorum. Adını duyduğumda bile avuçlarım terliyor. Bugün elimi tuttu. Ölüyorum zannettim. Âşığım. Kesinlikle. O da bana. Eminim. Sanki birbirimiz için yaratılmışız. Ten uyumu dedikleri bu olmalı. Ya ona hiç rastlamasaydım. İki dakikada bir telefonu kontrol ediyorum. Mesaj var mı diye. Gelen mesajları alt alta yazsam, harika bir aşk şiiri çıkar ortaya. Tabii benim gönderdiklerimden de. Çok iyi anlaşıyoruz. Onun sevdiği her şeyi seviyorum. Müthiş biri. Beni çok seviyor. Her an beni düşündüğünü söylüyor. Ben de onu dü-

şünüyorum. Ona çok güveniyorum. Onun dışında başka şeylerle uğraşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Her an yanında olmak istiyorum. Arkadaşlarımı atlatıp onunla buluştum. Her şeyi biliyor. Hayranım.

Bugün arkadaşlarıyla maç seyredeceklermiş. Bozuldum. Maç benden önemli mi? Eski sevgilisi nasıl biriydi acaba? Bugün sadece 6 defa aradı. Oysa dün 8 defa aramıştı. Allahım çok mutsuzum! Çok mutluyum. Çok mutsuzum. Acaba benden öncekilere de aynı şeyleri söylüyor muydu? Onu çok seviyorum, ama o benimle yeterince ilgilenmiyor. Saçlarımın ucunu 1 cm. kestirdiğimi fark etmedi. Çok mutsuzum. Beraberken televizyon seyrediyor. Eskiden sadece gözlerime bakardı. Beni aldatıyor olabilir mi? Harika bir gün geçirdik. Birbirimizi çok seviyoruz. Gece yatınca düşündüm de, akşam yemekte bir an arka masadaki kıza baktı galiba. Saçlarımın rengini bir ton daha açmalıyım. Evet. Artık eminim. Beni sevmiyor. Saçımın rengini açtı mı anlamadı, "Sen makyajını mı değiştirdin?" dedi. Ölsün istiyorum. Hayır. Önce ben öleyim, o da vicdan azabından ölsün. Beni aldatıyor. Kesinlikle. Gerçi elimde hiçbir ipucu yok, ama eminim. Hem neden aldatınsın? Erkek değil mi? Çok mutluyum. Şüphelerimde haksızmışım. Uzun uzun beni ne kadar sevdiğini anlattı. Ben de onu seviyorum. Ben de onu aldatmalıyım. Görür o gününü. Sürekli dır dır ettiğimi söyledi. Kıskançlığımdan bunalmış. Çok mutsuzum. Bugünden itibaren başka biri olacağım. Beni zıvanadan çıkaran kendisi. Sürekli başka şeylerle meşgul. İş, arkadaşları, maçlar, arabası, televizyon... O hâlde neden benimle

birlikte? Ayrılmamız lazım. Ondan nefret ediyorum. Allah'ım ya beni terk ederse? İki gündür beni sevdiğini söylemedi. Başka birine âşık olmuş olabilir mi? Çok mutsuzum. Bir kucak çiçekle geldi. Beni çok seviyor. Ben de onu. Zaten ne yapıyorsam aşırı sevgiden yapıyorum. Aşırı sevgimin bir faydasını görmemiş. "Beni normal sev" dedi. Ruh-suz. Allahım ben bu adamı nasıl sevdim? Aşkın, "a"sından haberi yok.

Benim gibi bir kadına bu nasıl yapılır? Çok bencil. Nasıl daha önce fark etmedim? Yıllarım ziyan oldu. Bunun acısını çıkaracağım ondan. Ona bir oyun edeceğim, hiç unutamayacak. Allahım, onu kaybetmek istemiyorum. Kel kafalı, patlak gözlü ne olacak! Beni bir gün bile mutlu edemedi. Onu başkasına yar etmeyeceğim. Dokunduğumda tüylerim diken diken oluyor. Sinir şey. Onu hiçbir zaman sevmedim zaten. Terk ediyorum. Kesin kararlıyım. Hayır, terk etmiyorum. Ona hayatı zindan edeceğim. Yarın bütün yaptıklarını bir bir yüzüne haykıracağım. Onu çok sevdim. Bunu hiç anlamadı. Duygusuz. Sesini bile duymak istemiyorum. Neden aramıyor acaba? İnanamıyorum. Ortada hiçbir şey yokken benden ayrılmak istediğini söyledi. Asla ayrılmam. Onu çok sevdiğimi söyledim. Öldürmek istiyorum. Aşkından ölmeli, ayaklarıma kapanmalı. Bu ilişki ancak o zaman bitebilir.

Çocuklarımların annesi

91

“Çocuklarımların annesi...” Bu çok masummuş gibi duran sözün altında yatanları düşündünüz mü hiç? İlk duyduğunuzda çağrıştırdığının dışında daha bir sürü anlam taşıdığını? Erkekler ve kadınlar tarafından yüklenmiş, duruma göre değişen, durumu kurtaran, durumu ifade eden bir sürü anlamı. Kocasından uygun görülmuş bu sıfatla kendini yücelmiş hisseden kadın var mıdır? Vardır herhalde. Olmasa, birtakım erkekler bunu dillerine pelesenk etmezlerdi. Zaten etrafımız kendilerini hiçe sayarak fink atan kocalarından çocuk üstüne çocuk doğuran, kocasının “çocuğunun annesi” olmayı “eşi” olmaktan üstün tutan kadınlarla doluyken, nasıl “yoktur” diyebiliriz? Peki kadınlar bu sözden ne anlam çıkarıyorlar da yüceliyorlar? Kanımca şunu: “Ben vazgeçilmezim.” Hayır canım. Aslında değilsin; bunu çocuklarla sağlıyorsun. Ama senin için sebep değil, sonuç önemliyse kazandın.

Erkekler “Çocuklarımların annesi” derken neler demek istiyorlar? Bir: “O, diğer kadınların arasında benim çocuklarımı doğurma ayrıcalığına erişmiştir. Bu lütfum için bana

minnettar olmalıdır.” Sanki o Osmanlı Sultanı, doğurduğumuz da Devlet-i Aliyye’nin veliaht şehzadesidir. İki: “Annelik kutsaldır. Kutsal kadınlar çalışmaz, gezmez, eğlenmezler. Evde kutsal kutsal otururlar.” İstemem. Beni kutsamayın. Ben insan olarak yaşamak istiyorum. Üç: “Ona âşık olup olmadığım önemli değil. ‘Çocuklarımın annesi’ yaptım, daha ne?” Doğrudur tabii. Aşk başka iş başkadır. Bir ortaklık kurulmuş, çocuklar imal edilmiştir. Aşkın âlemi yoktur. Dört: “Çocuklarımın annesi bir yana, dünya bir yana. Dünya dediğini yan ise seviyecek, okşanacak, kulağına güzel sözler fısıldanacak kadınlarla doludur.” İlk cümle kulağa çok hoş geliyor; devamı olmasa. Beş: “O benim dert ortağımdır. Ona her türlü yüklenebilirim. Elin kadınlarıysa halden anlamazlar, onlarla hep güzellikler paylaşılır.” İlin kadını olmayı tercih ederim doğrusu. Altı: “O artık bir kadın değil, annedir.” Zaten kadınlar ikiye ayrılırlar. Eli öpülesiler. Dudağı öpülesiler. Eli öpülesilerle öyle zırt pırt seks yapılmaz. Yapılsa da içine fantezi mantazi katılmaz.

“Çocukların anneleri”nin durumu bu. Bir de “Çocukların babaları”nın “Öteki kadınlar”ına bakalım. Erkeğin karısından “Çocuklarımın annesi” diye bahsetmesi “öteki kadın” için şu anlama gelir: “Sen hayatımdaki tek kadınsın. O ise sadece çocuklarımın annesi. Anlarsın ya... Mecburen... Mecburiyetten... Aramızda aşk falan yok. Hem zaten bunca yıldan sonra... Çocuklar olmasa...” Erkek buna benzer tek bir laf etmese bile öteki kadının inanmak istediği budur. Tabii tek gecelik ilişkileri kendine meslek edinmiş biri değilse. Bu anlama sıkı sıkı sarılır.

Her ne kadar durumun öteki kadınca böyle algılanmasının erkeğin işine gelir bir yanı olsa da aslında demek istediği şudur: “Sakın ümitlenme. Çocuklarımın annesi önemlidir. Severim, sevmem o ayrı konu ama ayrılmam. Senin gibi onlarcası gelir geçer, lakin aile kutsaldır. Gel günümüzü gün edelim, ama hepsi o kadar.”

Ya işte böyle. “Çocuklarımın annesi” deyip de geçmeyin.

Zayıf ve tok

Bu işte bir tuhafılık var. Doğada insanoğlundan başka bıçak sırtında yaşayan bir canlı daha var mıdır? Bu ne memem bir metabolizmadır ki bir adet kesme şeker bizi bir şekilden öbür şekle taşımaya muvaffak olabiliyor? Yoksa biz doğada bulduklarımızla beslenmeye mi kurgulandık? O halde Yontma Taş Devri neyimize yetmezdi? Bari çikolatayı akıl etmeseydiniz. Şarküteriye, unlu mamulleri, pastayı, turtayı, dondurmayı da. Yasak bunlar. Hepimize yasak. O zaman kim için yapar durursunuz? Sorun diyetisyenlere; rejim listesine iki de zeytin ekleyebilir misiniz bakalım. Sıkıyorsa peyniriniz beyaz olmasın. Ya da kibrit kutusu değil de, sigara paketi kadar olsun. Hoop, çizginin bu tarafındasınız. Şişmanlar tarafında. Tamam. Doğadaki besinlere göre kurguluyuz diyelim. Peki bütün diyetlerde elmanın sayıyla verilmesi neyin nesi? Yok yok, biz ağzımıza bir lokma koymamaya kurguluyuz. Bir tek su içebiliriz. Günde 8 litre. Bu durumda bağırsaklarımızın ne halt etmeye vücudumuzun orta yerine konuşturıldığı meçhul. Böbreklerimiz kafiydi. Pardon. Bir de bol yeşillik yiyebiliriz. Lakin o zaman da iki ayak üstünde durmamız tuhaf oluyor ama Kapatın bütün restoranları; fırınları, pastaneleri,

marketleri. Sırf marulcular kalsın ortada. Bir hafta süreyle günde 10'ar gr. çikolata yediniz diyelim. Bir haftanın sonunda sizi gıyabınızda “şişman biri” diye tarif ederler. Kesin çikolatayı. Bir hafta sonra eski kilonuza dönmelisiniz. Adalet budur yani. Ama hayır. O 70 gr. çikolatayı hiç yememişse dönmeniz için en az altı ay gerekir. Diyorum ben size; var bir tuhaflık. Yemek veya yememek. Kilo almak, ama verememek... İnce kalmakla şişman olmak arasında gidip gelmek. Nefsine hâkim olmak ya da olamamak. Tamam! Buldum. “Nefsine hâkim olmak.” Bu aslında bir imtihan. İmtihandayız. Hepimiz. Krokanlı pastaya dayanmak hususunda. İmtihandan başarıyla geçenlerin notları 90-60-90. Bir zamanlar sınıf birincisiydim. Şimdi bütünleme durumundayım. Geçmekle kalmak arası. Bir yiyorum, bir yemiyorum. Yediğim zaman her şeyi yiyorum. Tıka basa. Hatta gece uykumdan uyanıp bile. Yemediğimde sadece ekmeği, bir de şekeri yemiyorum. Yoksa öyle diyet listeleri falan, katiyen. İnat ettim. Dilediğimi yiyeceğim, şişmanlamayacağım. Nitekim karşılaştığım okurlar, “A, inceciksiniz; yazılarınızdan sizin kilolu olduğunuz intibainı ediniyoruz!” diyorlar. Ben o intibayı bilhassa yaratıyorum. “Gayet inceyim” desem aynı insanlar aynı hâlime “A, bayağı toplusunuz!” diyecekler. Psikolojik kandırmaca.

Bir dakika! Kim söyledi bize “Normal”in “zayıflık” olduğunu? Belki de “şişman” olmalıyız. Tabii ya. Bir dilim ekmeğe yenik düşmüş olamaz insanoglu. Belki de ansiklopedilerde “insan” denen canlı yaratığın yetişkininin ağırlığı, erkekte 150, dişide 100 kilo civarındadır” yazıyordu. Bizim “insan”ı, 50 kilo belleyişiniz ansiklopedi yerine pazar ilavelerine bakmamızdan. Özetlersek, soruyorum: “İnsan”ın doğası nedir? Hiçbir yiyecekten feragat etmeden vü-

cut yağlarından feragat etmenin bir yolu yok mudur? Yoksa ne zaman “diyet”ten sapsak “normal” tabir edilen görüntüden de sapacak mıyız? Ya “zayıf, mutsuz, mızımız, aç” ya da “şişman, mutlu, neşeli, tok” mu olacağız? “Zayıf, mutlu, neşeli, tok” şeklinde bir sentez mümkün değil midir? Afyon ekiminin devletin kontrolünde olması gibi yiyecek içecek sektörü de kontrol altında tutulamaz mı? Siskalıklarıyla toplumun huzurunu bozan mankenleri bir toplama kampında bel girintileri kalmayıncaya kadar yedirip içirmeyi planlıyorum. Bana bu hususta yardım etmek isteyen var mı? Bu kadar. Başka sorum yok.

Karınca kararınca

97

Sizde de var mı?

Bizde dolu. Aniden peydahlandılar.

Bu zamana kadar neredeydiler?

Evi basmak için kolladıkları fırsat neydi?

Onlara “Hah işte fırsat, yürüyün arkadaşlar!” dedirtecek ne yaptık?

Ev her zamanki ev. Yoksa bana mı öyle geliyor?

Farkında olmadan bir açık mı verdik?

Anladım. Mevsimleri geldi. Orman yangınları gibi.

Kedilerin mama tabağında kaynaştıklarına göre bundan böyle kedi maması kutularının üzerine “Kedi ve Karınca Maması” yazmak yerinde olmaz mı?

Boylarının iki misli büyüklükteki ekmek ufağını nasıl taşıyorlar?

Kendimi 3 metre 45 santimetrelilik bir ekmeği taşıırken düşünemiyorum.

Yoksa, “atom karınca” gerçek mi?

“Ekmek ufağını nereden buldular?” diye soracak olursanız, ben ufaladım. Yesinler diye.

Pardon, götürsünler diye.

Zira yemiyorlar, götürüp stok yapıyorlar.

Yemeyip içmeyip, habire yatırım yapan insanlara benziyorlar.

98 Hâlâ taşıyorlar.

Döşemelerin altı ambara döndü.

Takipteyim. Dört ayak üstünde.

Konvoy var. İki taraflı.

Seksen tanesi gidiyor, doksan tanesi geliyor.

Çarpışıyorlar.

Yuvalarının girişini buldum.

Çok kalabalık.

Getirdikleri devasa kırıntıyı delikten içeri sokmaya çalışıyorlar.

Telef olanlar var.

Tanrım sana şükürler olsun; evin kapısından ekmeği sokmaya çalışmak gibi bir derdimiz yok.

O kadar kalabalık olmalarına rağmen hiç sesleri duyulmuyor.

Sahi karıncaların sesi yok mu?

Bütün hayvanların, börtü böceğin sesi var, bunların yok.

Hamamböceklerinin de yok.

Acaba duyuyorlar mı?

“Şşşt!” dedim, hiç tınmadılar.

Bir keşifte bulundum.

Karıncalar işitme engelli.

Kapı önündeki izdiham için yapabileceğim bir şey var mı acaba?

Karıncalarda iş bölümü yok.

Bir kısmı kapıdaki trafiği idare etse, mesela.

Hayır.

Acaba döşemeyi söküp ekmek ufaklarını direkt olarak yuvalarına bıraksam mı?

Neden hamamböceklerine de aynı misafirperverliği göstermiyorum?

Beni bu ayrımcılığa yönelten karıncaların hamamböceklerinde olmayan bel girintisine sahip olmaları mı?

Zarafet ayrımcılığı körükler mi?

Hepsi birbirinin aynı.

Onlar da bizim için aynı şeyi düşünüyorlar mı?

Biri ötekini berikinden ayırabiliyor mu?

İki kedinin huyu birbirine hiç benzemiyor. Karıncaların da huyu suyu var mıdır?

Su dedim de... Su içmez mi bunlar?

Hiç su taşıyanını görmedim.

Nasıl taşıyacıklar? Küçük kaplar gerekli.

Döşemenin altında su birikintisi de yoktur.

Bir keşif daha yaptım.

Karıncalar su içmiyor.

Nasıl ürüyorlar acaba?

Üst üste binmiş olanlar var, ama kırıntı için dövüşüyor olabilirler. Ekmek kavgası.

Karıncaların sevişmesiyle dövüşmesi ayırt edilemiyor.

Keşke biyoloji dersinde camdan bakıp hayal kuracağıma dersi dinleseydim.

Karıncaları işlemiş miydik acaba?

Hiç hatırlamıyorum.

Bir tek amipin çoğalması kalmış aklımda.

Çok lazım olmuş gibi.

Hiç amiple karşılaşanınız oldu mu?

Ortadan incelir, inceldiği yerden koparak ikiye ayrılır, böylece çoğalmış olurlar.

“İnceldiği yerden kopsun” lafı amipten esinlenerek söylenmiş olabilir mi?

Karıncalar da zamanla o ince bellerinden ikiye ayrılarak çoğalıyor olabilirler mi?

Kışın ortasında stoklarının tükenmemesi için daha kaç dilim ekmek ufalamalıyım bunlara?

Yorgunluktan bittiler.

Benim de dizlerim bitti.

Hayret! Kediler hiç ilgilenmiyor.

Oysa ne yürüyen ne uçan yaratığa tahammülleri vardır.

Karıncalara saygıları var.

Karıncaların hâli bu.

Peki ağustosböcekleri nerede?

Şimdi fark ettim; İstanbul'da hiç ağustosböceği sesi duymadım.

İzmir'de "cır cır"dan duramazsınız.

Bakmayın, "Ağustosböceği" dendiğine; hazıranda başlarlar ötmeye.

Aldanıyorlar zahir.

Zaten İzmir'in sıcağına aldanmayan yok.

Erik ağaçları misal; ocakta çiçek açarlar.

Kusura bakmayın. Bitiriyorum.

Karıncaların işini kolaylaştırmak için kafa yoracağım.

Yuvasız kuşlar

102

“Yuva yıkan kadın ahlâken suçlu sayılmalı mı, sayılmamalı mı?” Önemli bir tartışma konusu. Ben de iki laf etmemsem olmaz. Ediyorum. Nereden baktığınıza bağlı. Yuvanın içinden bakıyorsanız, sayılmalı elbet. Geçenlerde bir okurumdan mektup aldım. 52 yaşında bir kadın. Kocasını “para”lanınca kendisini terk edip kızı yaşında biriyle yaşamaya başlamış. Çoğu kadın için 52 yaş geç bir yaştır. Eğer mesleksizse iş hayatına atılması için, yeni bir ilişki için, ailesinin yanına sığınması için... Bütün bunlar bir yana, hiç de yabana atılmayacak bir husus daha var. Öteki kadına yenilmenin dayanılmaz ağırlığı. Şimdi siz bu kadına “Yuva yıkan kadın ahlâken suçlu sayılmamalı!” dedirtemezsiniz. Felsefe yapamazsınız. Karşısına geçip “Sizin sahiden bir ‘yuva’nız olsaydı onu kimse yıkamazdı” ya da “Sen zaten yıllardır kocana katlanıyordun, kurtuldun işte” diyemezsiniz. Feryat edecektir. Siz istediğiniz kadar “aşk”tan, “Evlilik kurumunun kokuşmuşluğu”ndan söz edin, o feryadına, “Yuva, “Sadakat”, “Ahlâk” ve “Çocuklar”ı da katarak devam edecektir. Başını sıkışanın diline pelesenk ettiği bu kavramların içi boşaltılmıştır aslında. Aslolan tek şey vardır: “Şimdi ben ne olacağım?” Anahtar soru budur.

Bu memlekette “Ben ne olacağım?” endişesi içinde olmayan bir avuç kadın vardır. “İlişkiler başlar ve biter” diyebilecek rahatlıkta olan... Sadece bir avuç. Maalesef. Ve benim de dahil olduğum o bir avuç kadın oturup ahkâm keser: “Yuva yıkan kadın ahlâken suçlu sayılmamalı.” Ama bunu, tam sevgilimiz ya da kocamız başka bir kadın için bizi terk ederken söyleyebilir miyiz bilmiyorum. Belki de marjinal olmak adına tribünlere oynamaya devam ederiz de kapalı kapılar arkasında öteki kadının ne ahlâksız olduğunu duvarlara bağırırız. Biz de insan ve kadınız zira.

103

KUŞ MUYUZ? Yıllardır süregelen tartışmalardan, yaşananlardan ortada bir yanılğı olduğu sonucu çıkıyor. Ya Medeni Kanun yanılıyor ya doğa kanunu. Zira teoriyle pratiğin bu kadar çeliştiği başka bir husus yok yeryüzünde. Medeni Kanun'a bakarsanız insanoğlu tek eşli. Ama doğa aynı fikirde değil. Bilhassa erkek kısmının doğası. Yoksa ne diye yüzde doksan dokuzu eşini aldatsın? Bunların doksan dokuzu da şiddetli geçimsizlikten mi mustarip? Eğer öyle iseler bile doğaldır. Bir yastıkta kocama gerçeği insanı geçimsiz yapabilir. Yoksa her insanın ikiye ayrılmış elma misali bir yerlerde öteki yarısı var da onu mu bulmaya çalışıyor. “Bu değil”, “İl, bu da değil.” Ya Yeni Zelanda'daysa? Diyeceğim şu: Kadın erkek ilişkisini zapturapta alamazsınız. Bütün yasalara ve kurallara rağmen o doğa içindeki yerini alır. Nitekim alıyor. * Peki ne yapalım? Evlilik kurumu kalsın mı? Yoksa kurum kurum kurulmaya devam etsin mi? Kalkarsa ne olacak? Nikâhsız beraberliklerde sahiplenme ya da aldatma yok mu? Doğanın sesine kulak verip her birimiz birer sokak kedisi olalım mı? Yoksa “Ben seni ömürlük sevdim” deyip özlemle kocamızın/karımızın salyasını toplayacağımız günleri mi bekleyelim? “Yuva”yı

bir dişi kuş yapar, öteki dişi kuş gelip yıkar mı? Bu arada erkek kuş ne yapar? Yapımda ve yıkımda emeği geçmez mi? Biz kuş muyuz?

ŞAP KOYUN Netice olarak sorun çözümsüz. Ankara'ya yürüsek çaresi yok. Ecevitler ne dediğimizi bile anlamazlar. Zira hiç uçkur sorunu yaşamamışlar. Her birimiz yapımıza uygun kişisel çözümlerle durumu idare edeceğiz. Bir tek şeyi genelleştirebiliriz. Kadın kısmı evliliği SSK olarak görmekten vazgeçebilir. Bu da ütopyanın dik âlâsı. Anadolu'nun ücra kasabasındaki ilkokuldan terk kızcağız kocasına SSK muamelesi yapmasın da ne yapsın? Peki. Daha pratik bir çözüm önereceğim. Hatta iki. Birincisi kocanızın yemeğine şap koyun. Değil çok eş, tek eş bile fazla gelir adama. Sıfır eş. O sağ, siz selâmet. Ne dediniz? E ne yapalım her şeyin bir bedeli var. Ayol adam gidecek yoksa. Hem de öteki kadına "Ahlâksız" bile demeyecekler. Tercih sizin. İkincisi, kocanızın cumhurbaşkanı, başbakan ya da parti genel başkanı olmasını sağlayın. Çok gözönünde olduğundan daima sizinle yetinmek zorunda kalacaktır. Bu yolun garantisi yüksek olmakla beraber, koruduğu yuva sayısı taş çatlasa sekizi dokuzu geçmeyeceğinden okurlarıma birinci yolu salık veririm.

İşte hayatım

İnsan ömrü, içine birkaç hayatı sığdıracak kadar uzun olsaydı keşke. Birbirinin içine geçen hayatlar değil kastettiğim. Yani benim hem yazıp hem şakımam gibi değil. Yoksa öyle çok örnek var, muhasebeci/şoför, memur/pazarcı, mimar/şarkıcı, doktor/sunucu vs. Gündüz insan gece kurt misali. Ama bu, iki farklı hayat demek değil. Şoför arabayı kilitlediğinde de, cari hesap defterini kapattığında da aynı eve dönüyor. Öyle Ankara'dan Mersin'e göç etmek de değil. Hayatı dilimlere bölmek benim hayal ettiğim. Her dilimde başka ülke, başka meslek, başka eş, başka arkadaşlar, başka alışkanlıklar, başka yaşam tarzı. Öyle şaşıla hayatlar da değil istediğim. Misal Paris'te ünlü bir modacı ya da New York'ta ünlü bir borsacı falan değil. Ama beklenmedik bir ömür fazlalığı olacaksa araya iki dilim bunlardan da sıkıştırabilirim.

İşte hayatlarım. Hepsinde ben başka "Ben"im. Belize. Orta Amerika'da Karayip Denizi'nin kıyısındayım. "Ne var orada?" derseniz, bilmiyorum. Beni çeken de bu bilinmez-

lik zaten. Başıma ne gelecek? Kocam ne iş yapıyor? Ne yer ne içerim? Kapı komşum kim? Sınır komşularımı biliyorum ama, Meksika'yla Guatemala. Yani Belize'deki yaşam dilimimde düşmanım bu iki ülke olacak. Yetti artık Suriye'yle Irak.

106

Tayland, Güneydoğu Asya. Başımda geniş kenarlı şap-kam, boz bulanık suyun üstündeki kayıkımsıda kendi elle-rimle yaptığım bol baharatlı yemekleri satıyorum turistle-re. Kocam da yandaki kayıkta benden ağzı yananlara kar-puz satıyor. Çete gihiyiz. Ama sadece gibi olduğumuzdan paramız yok. Tatillerde ancak burnumuzun dibindeki Ma-lezya'ya gidebiliyoruz. Her gidişimizde "Herif hep Malezya hep Malezya; zaten ha Tayland ha Malezya. Bir kere de baş-ka bir yere gideydik!" diye kavga çıkarıyorum. Galiba ko-camın Malezya'da dostu var.

Bhutan. Güney Asya. Tenim sarı kara. Kocamın minik Buda heykelleri yapan atölyesi var. Ben de ona yardım edi-yorum. Akşamları çubuğumuzu tuttürüyoruz. Denizi gör-meyince canım sıkılıyor. Burada pek fazla durulmaz. Bir-kaç sene yeter. Yalnız kocam bana çok âşık, "Ben de gele-yim seninle," diyor. Ben de "Budacıklarını yetim koyma!" diye vicdan yapıyorum. Bir gün o atölyedeyken sırra ka-dem basıyorum.

Moldavya. Doğu Avrupa. Daha kıcımlı yere koymadan kendimi minibüste buluyorum. Türkiye'ye gidiyoruz. Laleli'de bir iş buldum. Part-time yatıyorum, ay pardon, çalışıyorum. Bir tanıdığa rastlayacağım diye ödüm patlıyor.

Etiyopya. Kuzeydoğu Afrika. Evim saz, mevsim yaz, karnım aç. Kocamın bir dudağı yerde bir dudağı gökte. Konu komşu elimizde boş taslarla kapının önünde oturuyoruz. Televizyoncuların biri gidiyor biri geliyor; dünyaca meşhur olmak bu hayat dilimimde kısmetmiş. Lakin bütün dünya beni hep aynı beze sarınmış görüyor. "Şunun yeni-sini alsaydık" diyecek oluyorum, kocam mızrağının ucuy-la kaba etimi dürtüyor.

107

Andorra. Avrupa'da Pirene dağları üzerinde pire kadar bir yerdeyim. Kıcımlı zor sığdırıyorum. Katalanca konuşuyorum; siz anlamazsınız. Çalışmıyorum. İki ineğim var, onlar çalışıyorlar. Saldım çayıra, Mevlam kayıra. Habire otlayıp habire süt veriyorlar. Tek yaptığım, kovayı memelerinin altına koymak. Heidi'nin dedesi kılıklı bir komşum var. O da sütçü. Akşamları birbirimize süt içmeye gidip geliyoruz. Sanki evde süt yokmuş gibi.

Kiribati. Büyük Okyanus'ta adadayım. Soyadım buraya pek uygun düştü. Hakikaten sudayım. Ayaklarım kayıyor.

Galiba yosun tutuyorum. Romatizmam var. Ressamım. Durmadan dağ resimleri yapıyorum. Hapse giriyorum. Yaramadan. “Dağın eteğinden bir de dere geirseydin” diyen arkadaşıımı bıaklıyorum. Kocam falan yok. Zaten yapış yapışım. Hava tebdili için Alp Dağları’na gidiyorum. Bir daha nah dönüyorum.

108

İşte istediğim bu. Ancak değil Türkiye’den ayrılmak, mahalledeki bakkal, eczane, taksi durağı, vs.’den ayrılmayı göze alamadığımdan, 18 senedir aynı sokaktaki üçüncü evimde oturmakta olduğumu söylersem, isteklerimin da-ima istek olarak kalacağını ifade etmiş olurum kanaatindeyim. Bendeniz buradayım efendim, bir yere gitmiyorum.

Kaya internete gir

109

“Oya okula gel.”

“Kaya top oyna.”

Okul hayatım boyunca Oya değil, Kaya olmak istemiştir. Maksat okula gitmeyeyim.

Her yıl “Bir mucize olsun, okullar açılmasın,” diye dua etmişimdir. Hiç tutmamıştır.

Her şeyin istikrarsız olduğu ülkemizde, sadece okul sebat etmiş, her yıl muntazaman açılmıştır.

Laf Oya’yla Kaya’dan açılmışken...

Çocuklar hâlâ okuma yazmayı bu emirimsi tavsiyelerle mi öğreniyorlar?

Hiç olmazsa emirler çağa uydurulmadı mı?

Misal:

“Kaya internete gir.”

“Oya cepten ara.”

Hadi bundan vazgeçtim; çocukların hâlâ ip atlayıp top oynadıklarını farz edelim.

Peki devir hâlâ Oya Kaya devri mi?

Benim bildiğim en son Kaya, Kaya Çilingiroğlu.
O da okumayı sökeli 35 yıl oldu.

İsmi söyle, sana kuşağını söyleyeyim.
Böyle bir durum vardır Türkiye'de.
Karşınızdakinin yaşını "şıp" diye bulursunuz.
İsmi ele verir.

110

Hiçbir Süheyla beni 28 yaşında olduğuna inandıramaz
mesela.

Belli isimlerin furya olduğu seneler vardır.

Misal:

Alfabenin başrol oyuncularını Ali, Kaya, Ali, Ayşe...

Bir ara Ebru, Burak, Burcu, Tolga, Deniz, Özlem...

Ki kendileri şu anda topluca mankenlik etmektedirler.

Hepsinden önce Ayten, Nurten, Aysel, Nursel...

Batılılaşma hareketini temsilen Melissa, Jasmin...

Bunlardan Ali, Ayşe ve ilaveten Zeynep, Elif, Zehra,
Mehmet yanılabilir insanı.

Zira bu isimler sazi çalmayı bilmediğimiz ama duvara,
çorapların yanına süs olarak astığımız yılların ifade etmenin
yanı sıra, her daim sadelikten yana olanlarla, yaşadıkları
debdebe için özür dileyenlerin zaman zaman itibar ettikle-
ri isimlerdir.

Bir de benim ismim gibi renk vermeyenler vardır. Ne
Anadolu'nun güzelim tezek kokulu köylerini hatırlatır in-
sana ne de şahsıma hitaben yazılmış tek bir okuma fişi var-
dır.

İsim konusu bir derya. Bir gün dalarız inşallah.

Geçen hafta baktım bir infial içindeyim.

“Nedir bu?” diye sordum kendime.

“Okullar açılıyor ya,” dedim. Yine kendime.

Pek anlaşırsınız kendimle. Böyle sorulu cevaplı sohbetler ederiz.

“Sana ne okuldan?” diyeceksiniz.

Siz hiç servis arabalarının seyrüseferde olduğu saatlere denk gelmediniz galiba.

Sabahları ve akşamları belli saatlerde olsa neyse. Sabah-
çılarının gidişi, dönüşü... Öğlencilerin gidişi, dönüşü.

Sabahtan akşama kadarcıların gidişi, dönüşü.

Hangi saatte çıksanız sokağa birinden birine denk geliyorsunuz.

Tümünün ortadan yok olduğu bir zaman dilimi var elbet. Akşam 9 ile sabah 5.30 arası.

Bir de öğleyle ikindi arasında bir yerlerde 10 dakikalık bir süre.

Varsa gidip geleceğiniz bir yer...

Eskiden herkes mahallesindeki okula giderdi.

Yeni moda oldu bu; Florya'daki çocuk Kadıköy'deki okula gidiyor.

Soruyorum ana babalarına, “Zor olmuyor mu?” diye.

“Servis var,” diyorlar.

İyi o zaman. Vira gidip gelsinler.

Lakin “Büyüyünce ne olacaksın?” diye sorana, “Uzun yol şoförü!” cevabını verirlerse de üzülme.

Günde 4 saat yol katetmek alışkanlık yaratır insanda.

Geçen gün okudum, liselerde “Sıkıysa geç” devri başlamış.

Ben başına bir de “Yeniden” ekliyorum.

Bizim zamanımızda da aynı adlı devir hüküm sürüyordu zira.

Öğretmenlerle “Sıkıysa geçirin” inatlaşmasına girdiğimden mezun oluşum biraz uzun sürdü.

Benden sonra “Sıkıysa kal” devri başladı.

Hatta “İlla kalıcam!” diyene “Yasak hemşerim!” dendi.

Henüz hangi sistemin çocukların hayatta muvaffak olmasına yaradığına karar verebilmiş değil Milli Eğitim Bakanlığı.

Hâlâ deniyor.

Çocuklar sırasıyla bir geçemeyip, bir kalamıyorlar.

Bakalım ne olacak?

“Zaman gösterecek!” diyemiyorum.

Yeteri kadar zaman geçti, bir türlü gösteremedi.

Öyle içime işlemiş ki yıllarca. “Okullar açıldı!” dedikleri anda bir “mecbur olma durumu” sarıyor ruhumu.

Neye mecbur?

Bilmiyorum. Öyle bir mecbur hissetme durumu.

“Okul”la “mecburiyet” özdeşleşmiş sanki.

Hiçbir şey yapmasam her sene mecburen bir okul yazısı yazıyorum.

Koklama turları

113

Kedi olmak istiyorum. İki kedim var. Yaşamlarını ya-
kından inceliyorum. Yıllardır. Bir de kendi hayatıma bakı-
yorum. Onları bana daha uygun. Seve seve yaşarım gi-
bime geliyor. Bir kere günde 16 saat uyuyorlar. Bu bile ye-
terli kedi olmayı istemem için. Gerçi ben de 12 saat uyu-
yorum ama onlar gibi iç huzurum yok. Ha bire uyanıp sa-
ate bakıyorum. Kalkınca bir koşuşturma bekliyor. “Ya
uyuyup kalırsam?” “Acaba çok mu uyudum?” Hem uykum
var, hem dışarıda kaçan bir şeyler var. Bir suçluluk duygu-
su. Vesaire vesaire. Oysa onlar, rahat, huzurlu. Bir tek şey
için uykularına ara veriyorlar: “Tıkır tıkır tıkır.” Kuru ma-
manın kaba dökülürken çıkardığı ses. En derin uykuların-
dan kalkıyorlar. Ben de kalkarım. Saate bakmak için kalka-
cağıma... Tercihimdir yani. Aslında kalkıyorum da. Kızar-
mış ekmek kokusu, pişmekte olan biber dolması kokusu...
En derin uykumda üç kat aşağıdaki kokuyu alırım. Ve gi-
dip kapılarını çalasın gelir.

Sonra temizlenme faslı. Oturdıkları yerde, yalanarak.

Parmak aralarına kadar. Bunda biraz zorlanabilirim. Su hastalığı var bende zira. Suyla haşır neşir olmalıyım. Ev işinin bile sulu olanını severim. Ütü yapacağıma cam sileyim. Yalanmak pek cazip değil ama alışırım herhâlde. Lakin parmak aralarım için söz veremem.

114 Pencereden dışarısını seyretme. Uyar. Apartmana kim giriyor, kim çıkıyor? Ama kedyken idrakim olacak mı bakalım. Sırf kuşlara bakmak...? Bakarım be. Hiç olmazsa bakarken bir umut olur içimde, "Yakalarsam yerim." Bunca yıl insanlara baktım da ne oldu? Yiyebildim mi birini? En kızdığımı bile?

Hiçbir şey yapmadan oturma. Kedi olunca günlük yaşıntımın en sevdiğim bölümü bu olacak. Hem de en yabancı olduğum. İnsanken pek yapamıyorum zira. Bedenim otursa zihnim oturmuyor. Gerçi kedyken de düşüncelerim olacaktır muhakkak. "Yesem mi, otursam mı, gidip kumumu eşelesen mi? Yoksa koklama turuna mı çıksam?" Evet, koklama turları. Hiç bitmeyen, Her gün yeniden. Her bir eşyanın her bir noktasını. Geleni, gideni, Kapıcının ayağını. Benim için çok yorucu olacak. Yine eskisi gibi bakarak teşhis koysam olmaz mı?

Ve sıra dövüşte. Her gün aynı saatte. Bir müddet karşı-

lıkl  bakışma, kuyruk kabartma, kulakları geri atma, ve saldırma.

İstemem. Mümkünse evde tek kedi olayım. Kardeşim insan olarak kalsın. Yeteri kadar didiştik yıllarca. Artık ben onun kucağına  turup “mır”layayım, O ensemini okşayıp “kızım!” desin.

Kızışma dönemim gelsin istiyorum hemen. Bastırılmış duygular falan olmayacak artık. Annemin yanında bile isteklerimi açıkça ortaya koyacağım. Sosis gibi uzayıp yerlerde yuvarlanacağım. Kıvrım kıvrım kıvrılacağım. Derhal birini bulup getirmezerse miyav miyav bağıracacağım. Sokaktan geçen her erkek için camları tırmalayacağım. Ayıp mayıp yok artık. Oh be! Yaşasın  zg rl k!

Leyla

116

“Aşk” denen illetin başımıza tebelleş olması, Leyla ile Mecnun’un kaleme alınmasına denk düşer.

Leyla’yı Mecnun’a yar etmediler.

Leyla da şimdiki Leylâ’lardan değil ki Fuzuli’ye rağmen gitsin Mecnun’a versin. Nüfus kâğıdını yani... Gizlice evlenmek için.

Hâl böyle olunca, Mecnun’un elinde kaldı tabii... Çiçekleriyle çikolatası. Haklı olarak hırs yaptı bunu.

Hırs bu, bir kere kabarmaya görsün.

Ne yapsın Mecnun, bu hırsla, “Bırakın beni, dağları delicem,” diye tutturdu.

Yok be, o Ferhat’tı galiba.

Anacım, bunlar bir kişi değil ki... Vuslata erememiş çok adam var böyle.

Daha Yusufu var, Kerem’i var.

Neyse, Ferhat’tan devam edelim.

“Dağları delicem!” diye tutturdu. İyi. Buyur del. Şirin’e ne faydası olacaksa.

Yani şimdi Bolu Dağları’na, oraya, buraya durmadan tüneller açılıp duruyor; kadın kısmı olarak o tünelleri açanların boynuna mı atılacağız?

Yarın adamın biri karşıma gelip “Pakize Hanım, be..
ekskavatörcü Süleyman, Bolu Dağları’nın delinmesi işinde
çalıştım!” dese ekskavatörün üstüne atlayıp “Götür beni!”
mi diyeceğim?

Yooo.

“E ne olmuş yani? Benim hemşehrilerim de İzmir Kör-
fezi’ni doldurdular!” deyip geçeceğim. Daha makbul. Tü-
neli ne yapayım? Hem karanlık, hem vızır vızır trafik.

Diyeceğim şu:

Leyla ile Mecnun, Ferhat ile Şirin ve öteki ikililer,

Önlerine set çekilecek yerde, Çırağan Sarayı’nda hava-
ifışekli birer düğünle başgöz edilseydiler, şimdi cümlemiz
“Beni yeterince sevmiyorsun!” tutturmasıyla dünyayı kar-
şımızdakine dar etmeyecektik.

Sevgilimizi aşk hususunda bir türlü memnun edemeyi-
şimizin müsebbibi birbirleriyle halvet olamamış bu masal
kahramanlarıdır.

Adem ile Havva’nın aşkından söz edildiğini duydunuz
mu hiç? Ben duymadım.

Neden?

Göz göze gelmeleriyle ağacın altında tek vücut olmaları
bir oldu da ondan.

Birbirlerini tahayyül etme imkânı vermeyeceksin insan-
lara. Evlendirip olayları normal akışına bırakacaksın.

Siz hiç karısının aşkından çöllere düşmüş adam gördü-
nüz mü?

Misal:

Kadın evde kocasının donlarını yıkıyor, gömleklerini ütölüyor, çocuklarını dövüyor; koca ise o esnada “Karım!” diye kavrulmak üzere yollara dökülmüş, çöl arıyor. Ya da elinde matkap can havliyle kırsala doğru koşuyor. Dağ bulacak delmeye.

Bütün bunları 2340 gecedir dip dibe yattığı karısı için yapıyor.

118 Ya da kadın her gece televizyonun karşısında uyuklamak üzere eve dönen kocasını camlara yapışıp hasretle bekliyor. O kadar özlemiş ki adamın dolanıp kapıdan gelmesini bekleyemiyor, pencereden saçlarını sarkıtıyor. Tırmansın diye.

Olacak iş mi?

Varsa konu komşunuzun içinde böyle biri, beni de haberdar edin.

Hepimiz aşk istiyoruz. Hem de öyle sadesinden değil. Masallardakinden. Bir Mecnun'umuz olmalı. Ahmet'e Mehmet'e razı değiliz.

Neredeyse adam aşkından ölse, “Kanın akmadı ama!” diye mezarı başında sitem etmeye devam edeceğiz.

Arkadaşlar!

Lafı uzatmamın sebebi, haberi size alıştırma alıştırma verme isteğimdir.

Nihayet baklayı ağzımdan çıkarıyorum.

Aşk yok.

Biraz acımasız oldu galiba. Daha yumuşak söyleyeyim:

Aşk var, ama bir şartla.

Birbirinize dokunmayacaksınız.

Zira aşk kavuşamazsan, erişemezsen, dokunamazsan vardır.

Beraberlik başladığı anda aşkın bitme süreci de başlamıştır.

“Hata kimde?”

“Nerede yanlış yaptık?”

“Birbirimize uygun değildik.”

Hepsi boştur.

Hata yatak odasındaki karyoladadır.

119

“Dillere destan aşk” peşinde koşanlara sesleniyorum:

Bir kere mevcut sevgiliyle bunu yaşamanız mümkün değil. Kokmuş yemeği tazelemenin imkânı var mı? Lüzu mu da yok zaten.

Siz yeniden âşık olmaya bakın. Yeni birine. Lakin bu sefer siz siz olun, elinizi bile tutturmayın. Adam kapınızdaki paspasta sabahlamazsa ben de buradayım.

“Yok ben dayanamam!” diyorsanız, buyurun o zaman. Tüketin. Size hak da veririm. Leyla’nın aşkı dillere destandı, ama bir kere bile orgazm olamadan gitti kızcağız. Bu da var.

İhtiyacımız var

Anne babamızı.

İlkokul öğretmenimizi...

Sınıfın en çalışkanını...

Ağabeyimizi, ablamızı...

Fotoğraflarını kesip sakladığımız sanatçıları...

Tuttuğumuz takımın oyuncularını...

Kurtarıcılarımızı...

Oy verdiğimiz politikacıları...

Âşık olduklarımızı...

Hayatımızın her döneminde birilerini gözümüzde büyütürüz.

Onlar erişilmezdir, insan üstüdür, benzemek istediklerimizdir.

Onlar dünyanın en akıllısı, en zekisi, en başarılısı, en yeteneklisidir.

Onlar ağlamaz, Yenilmez, Yıkılmazlar.

Lakin bir şey vardır.

Onlar “insan”dır.

İnsan ne kadar akıllı, yetenekli, zeki ve başarılı olursa olsun... Zaafları, korkuları, takıntıları, kompleksleri vardır.

Ağlar, yenilir, düşerler.

Bir insan bizden daha eğitilmiş, daha zeki, daha bilgili,

daha zengin, daha ünlü, daha güzel, daha yetenekli diye, insana ait duygu ve davranışlardan arınmış değildir.

Aslında hepimiz biliriz bütün bunları.

Ama...

Ama ihtiyacımız vardır. Birilerini gözümüzde büyütme-ye ihtiyacımız vardır.

Ve kendimizi o kadar inandırmışızdır ki onların büyüklüğüne, öyle olmadıkları artık inkâr edilemez biçimde ortaya çıktığında kabullenemeyiz, isyan ederiz, mahvoluruz, çökeriz.

121

Kendimizi güçsüz, yalnız, çaresiz hissederiz.

Anne babanızı umduğunuz kadar güçlü, bilgili, şu, bu değil diye tutup sarsmak istediğiniz olmadı mı hiç?

Yenilen takımının oyuncularını dövmek için soyunma odasının kapısında bekleyen taraftarın ruh durumu da budur belki.

Kendine en güvenen insanın bile kendinden daha çok güvenebileceği birilerine ihtiyacı vardır.

Onu koruyacak, kollayacak, kurtaracak birilerine.

"En büyük benim!" diyen bile, "Eyvah! En büyük ben miyim?" in telaşını yaşar içinde.

Her yakından tanıdığımız kişiyle, güveneceğimiz, dayanacağımız, hayranlık duyacağımız, âşık olacağımız, örnek alacağımız insan sayısının azala azala nihayet yok olduğunu görmek acıtır.

Aslında herkesin, güvenilecek, dayanılacak, hayranlık duyulacak, âşık olunacak, örnek alınacak bir tarafı vardır.

Ama bizim aradığımız bizim gibi, bizden biri değildir ki.

Bizim büyük insanlara ihtiyacımız vardır. Kusursuz insanlara.

Eğer yoksa böyle birileri, biz yaratmasını biliriz.

Koca üstü sevgili

122

Bir erkek okuruma söz vermiştim; aldatan kadınları da yazacağıma dair. Bugün o sözümü yerine getireceğim.

İki kadın bir erkekten oluşan üçlü ilişki üzerine yazana kadar aldatan kadının kayda değer çoklukta olmadığını zannediyordum.

Meğer epey yaygınmış. Eşini aldatıldığını söyleyen o kadar çok kadından mektup aldım ki... Görmezden gelirse taraf tutmuş olacağım.

Bir ilişkide aşkın bittiğini hisseden, yeni heyecanlara ihtiyaç duyan sadece erkek mi; oldum olası kadınların da aynı duygular içerisinde olduğu mahakkak.

Ne var ki kadınlar son zamanlara kadar bu duygularını bastırmaktaydılar. Demek ki artık vazgeçtiler kontrol altında tutmaktan. Salıverdiler. Oh!

Yazının bundan sonraki bölümü, aldatılan ve "Bunu bana neden yaptı?" diye merak eden erkekleri ilgilendiriyor. Kadın kısmı, fark edilme ihtiyacı içerisindedir.

Her sabah uyandığında yanında yatan erkeğin kendisine ilk defa başbaşa bir gece geçirmişler gibi davranmasını ister.

Kadın cin gibidir. Erkeğin yüzündeki “Yine mi sen be kadın!?” ifadesini şıp diye anlar.

Anlayınca da günün birinde “Ne güzel saçların var!” diyen adamın birine, “Dur sana başka yerlerimi de göstereyim, begenecek misin bakalım!” diye cevap vermesi işten değildir.

Bir arkadaşımın oturduğu apartmanın kapıcısının karısı mahallenin manavına kaçmıştı. Sordum kadına, “Neden?” diye, manav, “Ne güzel saçların var!” demiş.

Bir arkadaşım da karısının simsiyah saçlarını sarıya boyattığını fark etmemişti; gerçi kadın o dakika gidip saçını başkasına göstermeye kalkmadı ama birkaç sene sonra boşandılar.

İnanıyorum, o saç mevzuunun parmağı vardı boşanmalarında.

Demek ki saç önemli.

Şimdi saç önemli diye gidip aptal aptal “Fark etmedim sanma sevgilim, dünden bugüne saçların 1 mm. uzamış!” demeye kalkışmayın. Abartmanın âlemi yok.

Ama gözünüzü dört açın.

Günlük tutabilirsiniz mesela.

“14 Temmuz Cumartesi, saat 19.30 itibariyle karımın saçları soğan kabuğu renginde olup kulak memesi hizasında kesiktir.”

Ertesi gün bir karınıza bir notunuza bakıp ona göre şey ettirirsiniz.

Yalnız bazen kadınlara bu da yetmez. Hatta ağzınızla kuş tutsanız, o da yetmez.

Kadın meraklı yaratıktır.

“Acaba ben bütün erkeklerin beğeneceği kadar güzel miyim, yoksa kocamın iltifatlara boğmasının nedeni kabak kalyemden vazgeçememesi mi?” diye merak edebilir.

Bu durumda erkeğin yapabileceği hiçbir şey yoktur.

Kadın illâki merakını giderecektir.

124 Benim de merak ettiğim bir husus var. Kadınların bu kıtlıkta “koca üstü sevgili”yi nereden buldukları.

Etrafta hoşlanacak bir adamı göremezken koynuna girecek iki adam bulabilen hemcinslerimi kutluyorum. “Azimle işeyen taşı deler” dedikleri bu olmalı.

Aslında “Kadın neden aldatır” konusu üzerinde ciddi ciddi duracaktım; lakin bir de baktım ki sulanmış. Belki de bu konuların suyu çıktığındandır.

Ben size bir şey diyeyim mi?

Herkes habire birbirini aldatıp durduğuna göre bu işin normali bu olabilir.

“Aldatmayacağım!” diye direnenlerle, “Aldatmasın!” diye uğraşanlar aslında doğaya karşı geliyorlar galiba.

Belki de hayvanlardan farkımız yoktur.

Ne bileyim ben.

Cevap yok

125

- Beyefendi beyefendi! Bakar mısınız?!

-

- Neden tükürdünüz yere?

- Bir arkadaşı bekliyordum da...

Yukarıdaki diyalog, geçtiğimiz günlerde sokağa tüküren bir adamla benim aramda geçti.

Sokağa tükürme alışkanlığımız ayrı mevzu; burada dikkatinizi çekmek istediğim şey, sorularımıza cevap alamadığımız hususu.

Bir dikkat edin, aldığınız cevaplar sorduğunuz soruların karşılığı mı?

- Beni seviyor musun?

Bu basit soruya verilen cevaplar muhtelif:

- Neden soruyorsun?

- Sen beni seviyor musun?

- Nereden çıktı şimdi bu?

- Bilmiyor musun?

- Saçmalama!

- Davranışlarımdan anlamam lazım.

Böyle uzar gider, ancak “evet” ya da “hayır” gibi net bir cevaba asla rastlayamazsınız.

Hadi burada duyguları gizleme, doğruyu söylemenin doğuracağı sonuçlardan kaçma var diyelim.

Ya bu ne?

- Akşama ne pişireyim?

- Ben daha acıkmadım.

Yoksa ben “Buyurun yemek hazır!” mı dedim?

Örnekleri çoğaltabiliriz:

- Taze mi bunlar?

- Çengelköy’ün ablacım.

Ya da...

- Peynir Ezine mi?

- Buyurun tadın.

Haklı. “evet” ya da “hayır” demesi, peynirden bir parça kesip ağzıma vermesinden daha zor. Ayrıca ben peynirin memleketini tadından şıp diye anlarım.

Bir de espri sevenler var.

Annemin arkadaşı kulakları iyi duymadığı için doktora gitmiş. Muayene, tetkik, şu bu; sıra teşhise gelmiş.

- Ne varmış kulaklarımda doktor bey?

- Senin saçların neden ağardı teyzeciğim?

Belki de nezakettendir; doktor bile olsa bir erkeğin bir kadına direkt olarak “Yaşlanmışsınız” demesinin yakışık almayacağını düşünmüştür.

Son günlerde iyice dikkat eder oldum. Üstüne üstüne gidiyorum konunun. Yok. Cevap yok.

Ya arka arkaya ısrarla on kere soracaksın...

Ya yan sorularla neticeye varmaya çalışacaksın...

Ya da ön sorularla karşdakini ısıtıp ana soruyu öyle soracaksın.

Kardeşim söyledi, ben de aynıymışım.

Bakın şimdi akan sular durdu; demek ki bu bir kusur değil, insanoglunun bir özelliğı diyeceğimi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Çok şikâyetçiyim, bu ortada kuyu var yandan geç durumundan.

Direkt cevap istiyorum. Hem almak hem vermek.

127

Nedir bunun çözümü? Her sorudan sonra 4 de seçenek sunmaksa sunalım. Bana da sunsunlar.

Beni seviyor musun?

a) Evet b) Hayır c) Delicesine d) Deli miyim, neden seveyim?

Hadi röportajlarda alıştık, siz ne sorarsanız sorun kişi istediğini anlatır; pek ender rastlanır net cevaplar verene.

Ama gündelik hayatta... Olmuyor.

Çocuğunun sınıfını geçip geçmediğini öğrenemediğim arkadaşlarım var. Ama yeni öğretim sistemini iyice belledim sayelerinde, o başka.

“Yarın kaçta buluşuyoruz?” diye sorduğumda “Akşam 8’de!” diyen biri çıksın. Sabah 9’dan başlayarak programını anlatmasın bana. Ya da anlatsın ama sonunda kaçta buluşacağımızı da söyleyiversin bir zahmet.

UFO'lar geçiyor allı yeşilli

ÇEŐME'de UFO görülmüş.

Daha önce de Çandarlı'da görülmüőtü. Ondan nce Uçak'ta, orada, burada.

Mütemadiyen semalarımızda geziyorlar.

Bilmiyorum dünyanın başka yerlerine de gidiyorlar mı? Gitseler de farkına varmaz oraların halkı.

Misal, Japonya...

Hiç duydunuz mu bir Japonun elindeki amatör fotoğraf makinesiyle UFO'nun resmini çektiğini?

Neden?

Adamların işten başını kaldırdığı yok ki yukarı baksınlar. Nerede yle üzerinde fanilayla balkona oturmak, çıplak ayakları parmaklıklara dayayıp etrafı kesmek.

Türkiye ise haziran dedi mi dışarıda. Bahçede, kapı önünde. Damda yatan Japon var mıdır? Balkonda mangal yakan?

UFO'nun umumiyetle yaz aylarında geliyormő gibi bir intiba yaratmasının nedeni bu. Kışın camı perdeyi sıkı sıkıya rttğmzden göremiyoruz.

Gerçi kaç yaz geçti daha bana görünmedi. Oturduğum

evlerin balkonsuz olmasına yoruyorum ben bunu. Pencereden gökyüzü görünüyor görünmesine, ama kısıtlı tabii. Demek ki henüz gökyüzünün bizim pencereye denk gelen parçasından geçmediler.

Rahat bırakmıyorlar ki adamları. Hadi köylüler bir cahillik etti taşladı, jet pilotlarına ne oluyor? İt dalaşına girmişler, atmosferin dışına kadar kovalamışlar.

Nasıl bir psikolojidir bu? “Atmosferin namusu bizden sorulur” gibi bir şey mi?

Bırakın bakalım, gelsinler bir... Habire temsili resimlerini çiziyoruz. Tutturabilmiş miyiz bakalım.

Merak ettiğimiz bir sürü şey var. Kimden öğreneceğiz? Mesela:

Oralar da ülkelere bölünmüş müdür?

Bölündüyse hepsi buralara gelecek teknolojiye sahip midir? Yoksa oraların da bir Amerikası vardır da gelenler oradan mıdır?

Gelemeyenler, yetişkinlerinin radyonun içinden cüce adamlar çıkmamasının şaşkınlığını henüz üzerinden atmadığı ülkeler midir?

Cinsiyet var mıdır? Varsa orada da kertilen kesimle kadın kısmı birbirine tekabül eder mi?

Araca atlayıp atmosferde gezmenin dışında ne ile iştigal ederler?

Onca yolu katetmelerinin sebebi yanlarında' manitalarıyla, karılarına yakalanmamak için gidebildikleri kadar uzağa gitmeleri midir?

Köylüler ve pilotlar dahil bütün Türkiye'nin uykuda olduğu bir saat yere inerek her yanı iyice bir gezip görme imkânı bulsalar hâlâ gelmekte ısrar ederler mi?

Methimizi mi duymuşlardır, nedir?

Gördüğümüz araçlar makam aracı mıdır, ticari araç mı?
Yoksa toplu taşıma aracıyla mı gelip gitmektedirler?

Acaba yukarıdan nasıl görünmekteyiz?

Biz onların tepesinde fink atsak iyi mi olur?

Esas isimleri nedir?

Maşere kadar gelip gidecekler midir?

Oradan burası kaç saat çekmektedir?

Gazeteleri var mıdır? Varsa, “Türkler bizle it dalaşı yaptı” diye manşet atmışlar mıdır?

Ülkemizin bütünlüğüne göz dikmiş olabilirler mi?

Uzayda da düşmanlarımız var mıdır?

Asker bu duruma ne demektedir?

Kim verecek bu soruların cevabını?

Adamları bir türlü aşağı indirmez, habire havada fır döndürmeye devam ederseniz?

Aldatmayıp da ne yapsınlar

131

Çok Sevgili ve de Sayın Erkek Kısmı,

Aslında hiç de ihtiyacınız olmadığı halde ancak fena halde içimden geldiği için bir konuda sizleri yüreklendirmek istiyorum.

Eşiniz, sevgiliniz, her neyinizse, hayatınızdaki kadını aldatma konusunda...

Aldatabilirsiniz. İnanın hiçbir mahsuru yok.

Günlük kaçamaklar mı istersiniz?

Kısa, orta, uzun ilişkiler mi?

Bu ilişkilerden boy boy çocuklar mı?

Hepsi serbest. Hatta eşinizden gizlemenize de gerek yok. Gözüne soka soka yapabilirsiniz. “Yok, böylesi daha heyecanlı oluyor” dersiniz gizli saklı yapın.

Ama yapın. Mutlaka. Ömrünüzün son gününde hayıflanmamak için.

Bakın, eğer sırf eşinizden çekindiğiniz için kendinizi tutuyor iseniz, aptallık ediyorsunuz.

İnanmıyorsanız ufak bir deneme yapın.

Mesela, bir gün eve gece yarısı dönün. Eşiniz sorduğunda “Sevgilimden geliyorum?” deyin. Doğruyu söylemenizin abes olacağını düşündüğünden büyük ihtimalle size inanmayacak, gülüp geçecektir. İnansa da hiç ummadığınız bir biçimde üstünüze gelmekten vazgeçecektir. Hele bir de “N’olmuş yani?” şeklinde siz onun üstüne giderse-
niz kaymaklı kadayıf durumu doğmuş olur ki bir dahaki sefere “Hoşgeldin kocacıml!” diye karşıladığında hayrete düşmeyin.

“Toplantı bu saate kadar sürdü” yalanına başvurduğunuz takdirdeyse, üstünüze gelmeye devam edeceğini göreceksiniz ki defalarca görmüşsünüzdür zaten.

İstedığınız kadar ileri gidin.

Mesela evi barkı birkaç seneliğine terk edip sevgilinizle yaşayın. Geri döndüğünüzde eşinizle ilişkinize kaldığınız yerden devam edeceğinize emin olabilirsiniz. Hatta daha iyi bir noktadan başlayacağınızın garantisini verebilirim.

Diyeceğim, eşinizin gazabından korkmayın. Kadının bu hususta gazaba gelinesi masal gibidir; yıllardır anlatılır durur ancak aslı astarı yoktur.

Kadın kısmının öfkesi umumiyetle ortada fol yok yumurta yokken had safhada seyretmekte,

“Neredesin?”

“Kimdi o?”

“Neden geciktin?” gibi sorularla kendini gösteren, “Boşanırım senden!” gibi tehditlerle sürüp giden nöbetler, ortaya gerçek bir ilişki çıktığında balon gibi sönmektedir.

Yani aldatırken içiniz rahat olsun.

Bilin ki aldattığınızın ortaya çıkmasıyla karınızın gözünde itibarınızın tavan yapması bir olacaktır. O andan itibaren ne bulunmaz Hint kumaşı olduğunuzu kendi gözle rinizle göreceksinizdir.

“Ben neymişim be abi!” diyecek, bu haltı daha önce ka rıştırmadığınıza pişman olacaksınız.

Olmayın. Zararın neresinden dönülse kârdır. Tek gülle ömür geçirip göçüp gidenleri düşünün ve halinize şükre din.

133

Tuhaf mı yazdıklarım?

Hiç de değil.

Biz kadınlar rekabeti severiz. Bizi aşka getirmek, hayatı mızdaki yerinizi sağlamlaştırmak istiyorsanız, karşımıza rakip çıkaracaksınız.

İtirazı olan, etrafına şöyle bir baksın. Ben baktım yaz madan. Senelerdir de bakıyorum. Hiç aldatıldığını duyar duymaz mahkemeye koşup kocasını boşayan kadına rast lamadım.

Hiç yoktur demiyorum. Vardır elbet. Yüz kişide beş ki şi.

Buna karşılık kocasını çok sevdiğini aldatıldıktan sonra anlayan nice kadına rastladım.

Kadınlar kızacak şimdi.

Kızmayın.

“Kişi kendini bilmek gibi irfan olamaz.”

Aslında yazı sona ermiştir. Bundan sonrası, erkeklerden yana olduğum zannıyla teessüflerini bildirmeye niyetlenen kadın okurlarım içindir.

Sevgili protestocular,

Erkeklerden yana değilim. Sadece siz habire affederse-
niz onlar da habire aldatırlar demek istiyorum.

Biliyorum, affetmek için bir sürü sebebiniz var. Çocuk, ekonomik, şu, bu. Tamam, kabul ediyorum, ama siz de şu-
nu kabul edin: İnsan asla bedelini ödemeyeceğini bilirse
karşısındakini daha rahat ve sık incitir.

Ha, hırsızın hiç mi suçu yok? Olmaz mı! Ama adı üs-
tünde “hırsız.” Hatta hırsızoğlu hırsız.

Hırsızlık yapmakla iyi ediyor demiyorum ki. Affetmeyin
şu hırsız diyorum.

İdrak olmasa

Mutlu olmak.

Yok böyle bir şey. Hiç peşinden koşmayın boşuna. “Yolu şudur” diyenlere de kulak asmayın. Fasa fiso.

İlkokula kaydolduğunuz gün gitti mutluluk. Dönmez artık.

İki şıktan biriymiş meğer. Ya eğitim ya mutluluk. Kimse söylemedi ki o zamanlar. Nereden bilirdim.

Bilsem, okuma yazmayı bile öğrenmezdim. Şu anda çocuğum olsa okula göndermem. Hiç ama. Adını dahi okuyup yazamasın. Memlekete faydası olınayıversin. Memlekete hayrı olanın kendine hayrı olmuyor. Bakın bakalım, psikiyatlara en çok kim gidiyor.

Geçen gün Yeter uğradı. Bizim evin hâline sorumlu eski bakanlardan. Okuması yazması yok.

İki senedir görmüyordum.

“Kaç yaşında oldu çocuklar?” diye sordum. Ne bileyim,

belki iki senede beş yaş almışlardır. Değil tabii, Yeter'i sınamak için sordum. Eskiden bilmezdi, öğrenmiş mi diye.

"Ne bileyim abla!" dedi yine.

İlla öğrenmek istiyorsanız deşeceksiniz.

Misal, "Oğlanın sesi değışti mi?"

"Yüzünde sivilce var mı?"

"Kızın göğüsleri ceviz kadar mı, portakal kadar mı?" gibi.

136 Cevaplardan tam tutturamasanız da yaklâşık bir bilgi sahibi olabilirsiniz.

"Kaçınıcı sınıfa gidiyorlar?"

Onu da bilmiyor. Hiç merak etmemiş. Yanında lafı geçtiyse de anlamamış, dinlememiş.

"Peki bu iyi bir şey mi?" diyeceksiniz şimdi.

Evet, iyi bir şey. Yeter için. Yüzü gülüyor zira. Her zaman.

İlkokulun 8 senede biteceğini bilmiş olsa nasıl gülecek? Oğlan 11 senedir ilkokulda benim bildiğim.

"Askerc kadar okuyacakmış," dedi mutlu mutlu. "Kaçınıcı sınıfta karar kıldı?" demedim artık.

Hastalıklardan da habersiz. Sırtı ağrıyınca oturup senaryo yazmıyor benim gibi. Adını bile duymamış ki çoğu hastalığın, neyi neye yakıştıracak?

Ben sürekli gergin bir bekleyiş içindeyim. Onunsa içi kaynıyor mutluluktan. Bihaber olduğu şeyin nesini bekleyecek? Orasını burasını da kurcalamıyor hâliyle.

Bana para yetmiyor, habire hesap kitap yapıyorum. Onun umurunda değil. Akşamki dizi için bir külâh çekirdeği hazırsa, keyfine diyecek yok.

Kocasına bayılıyor.

"Beyim her şeyi bilir," diyor.

Misal, şakır şakır yağmur yağıyorken kocası camdan bakıp “Yağmur yağıyor” dese, Yeter ölüp bitiyor beyinin bilgisine.

Lakin kızı onun gibi değil. Suratından düşen bin parça. Ve annesinin neredeyse sokakta zıplaya zıplaya yürüyecek kadar mutlu olmasına akıl erdiremiyor. Neden acaba? Kızın ortaokula gittiğini, ayrıca ne bulursa okuduğunu yazmış mıydım?

Bir de çiçekçi var. Leyla. Her gün aynı saatte geçer kolumunda sepetle. 20 senedir tanırım.

Geçen gün “N’aber Leyla!” dedim pencereden. “Küçük kız asta” dedi. Onlarca kızı, oğlu var Leyla’nın. Okuması yazması sıfır ama doğurması on üzerinden on. Son beş sene hariç karnını inik görmedim hiç.

“Nesi var?” dedim.

“Ciğerinde leke var,” dedi.

Aldı mı beni düşünce. Ama Leyla imdadıma yetişti hemen.

“Yok be, başı ağrıdıydı, bi ap içti ondan oldu.”

Ne demeliyim? “Oh, çok şükür!” herhalde.

Netice olarak...

İdrak nedir?

Bizi dertten derde salan o mudur?

Bu idrak denen şey belli bir yaşa gelince otomatikman erişilen bir şey midir? Hani buluş gibi.

Yoksa eğitimle mi kazanılır?

Ben ikincisinin doğru olduğunu varsayarak eğitime düşman oldum.

Yoksa birincisi mi doğru? Hayır, hakkını yemiş olmaya-yım eğitimin.

Diyeceğim...

İdraki yok edecek bir ilaç olsa...

Israr etmeyin

“Kitap yazın Pakize Hanım.”

Öyle çok duyuyorum ki bu sözü.

Lakin yazamam. Mazeretim var. İşte açıklaması:

Ahmet Altan'ın romanını seçtim. İsyân Günlerinde Aşk.

Bu romanı ben yazsaydım nasıl yazardım... Araştırmasının, kurgusunun falan altından kalktım da iş kâğıda dökme-ye kaldı. Öyle farz ediyorum.

Bir alıntıları bir de beni okuyun. Göreceksiniz.

“Hüseyin Hikmet Bey, bir sabah vakti, karla kaplı kubbe-leri, minareleri, kuleleri, tepeleri ve tepelerine yayılmış or-manlarıyla uzaktan bakana ince oymalı geniş ve yumuşak bir dantel gibi gözüken İstanbul'a...”

Ben: İstanbul çok güzeldi.

“İşsizler, fakirler, kimsesizler, sefiller, açlar, meczuplar; pejmürde kıyafetleri, imarethanelerden dağıtılacak bir tas

çorbayla nohutlu pilavı bekleyen boş mideleri, dertleri ve kızgınlıklarıyla, her biri başta saltanatın izini taşıyan bu tarihi yapıların gölgeli taş avlularında, gittikçe yükselen mırıltıyla kımıldanır olmuşlardı.”

Ben: Sosyal patlama kapıdaydı.

140

“Yağmurların şehirde bıraktığı ince buğu, güneşin ilk ışıklarıyla, bir mücevher kutusunun üstünden kaldırılan parlak bir saten gibi nazlı kıvrımlarla yükselerek, gecenin mahmur gölgesinden henüz kurtulamamış lacivert minarelerin, bakır kırmızısı kubbelerin, altın hilallerin arasından sıyrılırken, müezzinlerin, müminleri günün ilk ibadetine çağıran ezanları da payitahtın tepelerine çarpa çarpa çoğalarak yayılmaya başladı...”

Ben: Derken, sabah oldu.

“Konstantin, onun ince kavisli çenesini sol eliyle sıkı sıkıya tutup yüzünü yana çevirerek, şakağına düşen saçlarını sağ eliyle geriye ittikten sonra yanağında dilini dolaştırmaya başladığında, Mehpare Hanım ne olacağını anlamış, bütün bedenini kasıklarından başlayarak heyecanla ve korkuyla kamaşmıştı.”

Ben: Konstantin’le Mehpare Hanım az sonra halvet olacaktı.

“Bir şehri şehir yapan seslerin hepsi susmuştu sanki; bir tartışma, bir bağırış, bir kahkaha, bir kaldırımdan bir kaldırıma laf atan bir esnaf, pencereden pencereye konuşan bir kadın, çevresindekilere öğüt veren bir hoca görünmüyordu.”

Ben: Şehirde tıs yoktu.

“Bir hiçlikten çıkıvermiş gibi gelen zerzavatçılar, kendilerine özgü bağırıltıları ve eşeklerinin iki yanına astıkları küfeleriyle şehrin sokaklarına yayılmışlardı, köşklerin ve konakların bulunduğu semtlerde enginar satıcıları alaycı bir gülümseyişle erkeklere iyi geldiği söylenen sebzelerinin bulunduğu küfelerini sırtlayarak dolaşmaya koyulmuşlardı, bohçacı kadınların gelişlerini haber veren seslerinde bir çoğalma, seyyar satıcıların yüzlerinde bir memnuniyet vardı.”

141

Ben: Şehir pazar yeri gibiydi.

“Aslında hiçbir yere varmak istemediğini anlayınca, tatminsiz arzularıyla yarattığı rüzgâr kesilmiş, o rüzgârın başdöndürücülüğü bitmiş, hayatının yelkenleri, rüzgârsızlıktan boşalıp korkunç bir hareketsizlikle sarkmıştı.”

Ben: Eşekten düşmüşse dönmüştü.

“Sevişmek, Hikmet Bey için, hayatın tuba ağaçları gibi ters döndüğü, sahtenin gerçek, gerçeğin sahte olduğu, yeni günahlar işlemek için ruhundaki bütün günahlardan kurtulduğu,

arındığı, bu kainatın tümünü yakıp yeniden kendi kainatını kurduğu bir başkaldırı; bir isyan, bir ihtilal...”

Ben: Hikmet Bey sevişmeye bayılırdı.

142 “Eylül, berrak bir su gibi akan kristal ışıklarıyla, bütün duyguları olgunlaştırıp bütün iç hesaplaşmaları keskinleştirerek gelmiş, şehir, gergin bir havailikle geçen yazın ardından kendi içine, bu olağanüstü mevsimin, neşesini henüz kaybetmemiş hüznüne kapanmaya hazırlanmıştı.”

Ben: Sonbahar gelmişti.

“Sadece, bir daha ele geçmesi mümkün olmayan bir şeyi kaybettiğini ve uzun zaman rastladığı her erkekte, o kaybolan parçayı arayacağını anladı.”

Ben: Orospu olmuştu.

Nasıl?

Durumu kavradınız mı?

Bir daha bana “Kitap yaz” demeyin. Ayıp olur yazarlara.

Cesaretim yok

143

Düşünüyorum da...

İyi ki insanoğlunun tamamı benim gibi değil.

Yoksa günlerimizi hâlâ taş yontmakla geçiriyorduk.

Allah ne verdiyse, yani doğa aracılığıyla, ağaçtan şurdan burdan toplayıp yiyorduk.

Avlanmak bile yoktu. Tehlikeli olabilir zira. Ya parçalarlarsa bizi.

Hem hayvanseveriz, o da var korkaklığın yanı sıra.

Zaten ateş de yok pişirmek için.

Gerçi iki taşı birbirine sürterken tesadüfen ateş çıktıydı ama, bir daha kim sürtecek cesaret edip? Yanar manarız maazallah!..

Yaratıcı zekâdan vazgeçtim. Biraz cesaret olsaydı.

Tamam çelik yığınını uçurmayı akıl edemedin, hiç olmazsa kullanmayı öğrenebil.

Ben?

Arkama 30 kişiyi alıp “Gelin sizi gideceğiniz yere uçurayım!” diyeceğim ha?

Yamaç paraşütüyle uçabilseydim hiç olmazsa.

Kayak bile yapamam. Hani çoluk çocuğun yaptığı kar kayağı.

Ne zaman “Yapsam mı?” diye düşünsem, düştüğümde bacaklarımın 180 derece açı yapmasının yeterli olmayacağı, vücudumun boğazıma kadar ikiye ayrılacağı ihtimali gelir aklıma. Vazgeçerim.

Eskiden böyle değildim. Gözüm karaydı.

Hangi arada bu duruma geldim bilmiyorum. A, bir baktım ki dönmedolaba bile binemiyorum.

Öyle oturup durmalıyım.

Ancak artık o da tehlikeli. Otururken pencereden uçak girme ihtimali var. Artık her şeyin ucunda ölüm var.

Bir yandan da diyorum ki:

Keşke herkes benim gibi olsaydı.

En azından terörün kökünün kazınmasına ihtiyaç olmazdı. Olmayan şeyin kökü de olmayacağından...

Bin Ladin şimdi televizyonun karşısında, dizinde çocuğunu hoplatıyor olurdu. Yok yok, olmazdı, ya çocuk hoplarken düşüverirse...

Sahi nedir benim bu durumum?

Bu hayata bağlılık,

Bu canın bu kadar tatlı olması durumu,

Bu riske atamamalar,

Kötünün gerçekleşme ihtimali milyonda bir bile olsa...

Boğaz Köprüsü'nün korkuluğuna çıkanlar,
Ölüm orucu tutanlar,
Vücuduna bomba saranlar,
Uçakla binaya girenler...
Yanlış anlamayın.
Hepsini aynı kefeye koyduğum yok.
Onaylayıp onaylamamakla da ilgisi yok.
Merakım,
Bu ne cesarettir?
Bende neden yoktur?
Yoksa insan köşeye sıkışınca her şeyi yapabilir mi?
Peki Guinness Rekorlar Kitabı'na girmek için kendini
binbir tehlikeye atanlara ne demeli? Hiçbir yere sıkışmış
falan değilken.
Bilmiyorum.
Bildiğim tek şey cesaretsiz olduğum.
“Kendine iyi bak” demelerinden bunu mu anladım,
nedir?
Düşerim diye merdivenden bile inmeyeceğim neredey-
se.

36 beden kızlar

146

Kan, ceset.

Vahşet, şiddet.

Porno, şu bu.

Kimi ahlâkımızı, kimi ruh hâlimizi bozduğundan gör-
mememizde yarar var. Tamam.

Lakin eşas bir tehlike var ki, kimse farkında değil.

Aile yapımızı derinden sarsan.

Kadınları bunalıma...

Erkekleri yanındakini yeniden gözden geçirmeye sevk
eden.

Manken ya da manken misali kızlar.

36 beden bu kızların tamamının TV'lerde gösterilmesi,
gazetelere fotoğraflarının basılması derhal yasaklanmalı.

Erkeğin kadın cinsi olarak, ana, bacı, zevce, bir iki de
komşu zevcesinden başkasını bilmediği günlere dönülme-
li.

Siz bilirsiniz.

Bana göre hava hoş, kocam yok böcem yok.

Hayır, yalnız aile yapısını sarsmakla kalsa iyi; siz de
okumuşsunuzdur, kadının biri yağlarını aldırarak için ban-
ka soymuş.

Hem de üç tane. Demek baktı ki tek banka sadece bir kalçasına yetecek... Kadında da iyi yağ varmış.

Neyse...

Hiç ayıplamadım.

Ne yapsın kadıncağız?

Ağır tahrik var.

Buna karşılık para yok.

Bir kadın kolay kolay çalıp çırpamaz. Vardır elbet bu konuda da bir araştırma. Yani hırsız kadınların oranının düşük olduğu konusunda. Hakikaten düşüktür. Ancak yukarıdaki gibi hayati bir nedeni olacak ki çalsın.

Şimdi siz abarttığımı düşüneceksiniz, ama bizdeki bankaların içinin boşaltılması operasyonları tamamen yağ aldırma ve gerdirme operasyonlarıyla ilişkili olabilir.

Son günlerde kapsamı öyle genişledi ki estetik ameliyatların. Neredeyse müdahale edilemeyen bir santimetrekare yer kalmadı vücutta. Her yere yapılıyor. Burada yazamayacağım gizli saklı yerlere bile. Dalağı kastetmiyorum tabii ki.

Hâl böyle olunca bankadaki parayı hortumla çekmek gerekiyor tabii. Kadınlar isteyince ne yapsın adamcağızlar?

Bakın iş ekonominin çökmesine kadar vardı. 36 beden kızların bu işte parmağı olduğu hiç aklınıza gelmemişti değil mi?

Biraz daha atsam, ay pardon, yani zincirin halkalarını takip etsem, Bin Ladin'e kadar gidebilirim.

Gidemez miyim?

Gideyim de görün.

Bu adamın dört karısı var mıdır? Vardır.

Dört kadının en az üçü, vücutlarının muhtelif yerlerinde yağ stok etmişler midir? Etmişlerdir.

Üstten en az ikisinin yüzleri gerilesi bir hâl almış mıdır? Almıştır.

En az ikisinin burnunu kaldırtmak...

En az birinin dudağını kalınlaştırmak...

13 yaşındakine silikondan meme yapmak...

Öteki üçünün mevcut memelerini dikleştirmek icap etmiş midir? Etmiştir.

Çokeşlilikte, kadınlar arasında adaleti sağlamak esas olduğundan her kadına yapılan her bir operasyon ötekilere de yapılmış mıdır? Yapılmıştır.

Bu durumda...

Evin içinde daima, sargı bezine sarılı en az bir kadın dolaşmakta mıdır? Dolaşmaktadır.

Yani daima dört kadından biri iş göremez durumda mıdır? Durumdadır.

Dört kadına heves etmiş bir erkek, üç kadına fit olmak durumunda kalırsa siniri oynar mı, oynamaz mı? Oynar.

Siniri oynamış bir adamdan terör dahil her şey beklenir mi? Beklenir.

Bakın insan istemesin, nereden nereye geldim.

Diyeceğim...

Emsal teşkil edecek 36 beden kızların keşke kökü kuru-sa.

Lakin bu imkânsız olduğuna göre hiç olmazsa yazılı ve görsel basın yoluyla evlerimize girmeleri yasaklanmalı. Yakacaklarsa sadece yakın çevrelerinin başını yaksınlar.

Yoksa gördünüz nelere sebep olduklarını.

Çıplak değiliz hiçbirimiz

149

Ne zaman soyunacağız?

Hepimiz biliyoruz ki hiçbir zaman.

Sahtekâr geldik sahtekâr gideceğiz. Yok, ömrümüzün ilk birkaç yılında iyiydik. Önce yürümeyi, sonra konuşmayı, hemen ardından anasının gözü olmayı öğrendik. Öğreniş o öğreniş.

İşin komik yanı, herkes şikâyetçi bu durumdan. Ama kimsenin öncü olmak gibi bir niyeti yok.

Olsa ne olacak ki? Farkına bile varılmaz. Kim nasıl ayıracak gerçek çıplağı sahtesinden? Herkes oynuyor. Arada kaynayıp gidecek.

Boş verin o zaman. Devam edelim kat kat giyinmeye.

Seviyorsak belli etmeyelim.

Sevmiyorsak seviyor gibi yapalım.

Zaaflarımızı çaktırmayalım.

Derdimizi anlatmayalım.

Beklentilerimizi açık etmeyelim...

Bir gün kullanırlar korkusu.

Bir gün kullanırım hesabı.

İşte bütün mesele bu.

Bütün ilişkilere yansıyor. Belki de en saf gibi görünen ana-evlat ilişkisine bile. En azından evlatlarda sıfır değil.

Hayvan diyoruz ya hakaret etmek için... Aslında ne kadar hayvanlaşırsak o kadar normalleşiyoruz galiba.

Kedilere yemek veriyorum, yine de elimi tırmalıyorlar. Yalakalık yok yani. Mecbur hissetmiyor kendini elimi yalamaya. Ne kaz gelecek yerden tavuk esirgememe, ne de köprüyü geçene kadar ayıya dayı deme gibi bir eğilimleri var.

Ha, diyeceksiniz ki “Hayvanlar da birbirini yiyor.” Evet. Ama hiç olmazsa kimden korunacaklarını biliyorlar. Karaca mesela... Kaplana rastladı mı biliyor ki gidicidir...

Ben ne bileyim kimdir kaplan?

Aslanı, kaplanı, kurdu, hepsi aynı kılıkta.

Siz ayırabiliyor musunuz dostunuzu, düşmanınızı?

Kim sever sizi gerçekten?

Kim dert edinir derdinizi?

Kim kazar kuyunuzu?

“Ayırabiliyorum” demeyin bana. Habire yaşadığınız hayal kırıklıkları ne o zaman?

Netice olarak.

Hesap kitap.

Tezgâh.

Plan.

Kurnazlık.

Sevgisizlik.

Kandırmaca ile örmüşüz anayurdu dört baştan.

Yapacak bir şey yok.

Bu çarkın içinde dönüp duracağız. Sağlıklı insan olmanın şartı da diyebiliriz buna.

İtiraz edene iyi gözle bakmıyorlar.

Sosyal hayata uyum sağlayamama gibi bir teşhis bile koyabilirler. Tıpta benim bilmediğim fiyakalı bir ismi vardır elbet.

Neyse, benim sağlığım yerinde sayılır çok şükür.

151

Ara sıra öğürdüğüme falan bakmayın, tam olmasa da kısmen uyum içerisindeyim.

Ama hepimizi geren bir tarafı da var tabii bu durumun. Kolay değil, yani sabahtan akşama sahtekârlık. Hepimiz stresten çatlıyoruz hâliyle.

Neyse ki stresle başa çıkmanın yüzlerce yolu, bu yolları öğreten onlarca kitap var. Derdi veren Allah درمانını da vermiş. Bu da onun gibi bir şey işte. Önce ger kendini, sonra gevşet. Dert de bizden درمان da.

Şahsiyetsiz ekim

152

Ekim.

En sevmediğim ay.

Üşüyorum çünkü.

1 dereceye ihtiyacımız var.

1 derece yüksek olsa ortalık ılınacak, 1 derece düşük ol-
sa kaloriferler yanacak.

Lakin hayır.

19 derecede takıldı kaldı.

Battaniyenin altında yaşıyorum.

Biliyorum, kediler de sevmiyor ekimi. Bir köşede büzüş-
müş, kasımı bekliyorlar. Hoplamak zıplamak yok. Caından
bakmak yok. Altları yün, üstleri yün, kulakları yine de buz
gibi.

Gerçi nisan da biraz ekim gibidir.

Güneşte ısınır, gölgede ürperir, evde üşürsünüz.

Ama o yazın geliyor olmasının verdiği sevinç var ya...

Vız gelir üşümek.

Yani ekimin sevimsizliği biraz da koskoca kışın arifesi
olmasındandır.

“Öncesinde bu kadar etkilenirsek kış boyu ne yapacağız?” diyeceksiniz.

Hiçbir şey.

Tıpkı dayanılmaz zannedilen felaketlerin, yaşandığında adamı öldürmediğinin şaşıl原因 olarak görülmesi gibi.

Aslında sevinçler de öyledir.

Bizi havalara uçuracağını düşündüğümüz bir sürü şeyin, gerçekleştiğinde en fazla bir tebessüme sebep olduğunu çok yaşamışsınız.

Neyse, biz ekime gelelim yine.

Şahsiyeti yok ekimin.

Bir sıcak, bir soğuk, bir ılık, bir serin.

Bir gün öyle, bir gün böyle.

Ne idüğü belirsiz.

Kararsız, istikrarsız, dönem.

Bakın tarih boyu ekimlere... Her biri ayrı telden çalar.

Ne giyilir ekimde?

Mayo?

Tişört?

Kazak?

Pardösü?

Palto?

Hepsinin giyilmişliği vardır.

Kadınların botlusu da var terliklisi de.

Mekânların açığı da hizmetinizde, kapalı da.

Sahtekâr ekim.

İçine pastırma yazını sokuşturmuş.

Aslında kıştan yana.

Nesini seveyim?

Aydınlığı az, karanlığı çok.
Mavisi az, grisi çok.
Yeşili az, kahvesi çok.

Ama durun bir dakika!

Ağaçların yeşilden sarıya, sarıdan kızıla, kıızıdan kahve-
ye renk değiştirmesi...

154 Bu renk cümbüşü... Hele bir de bir ışık huzmesi süzü-
lüp gelmişse bulutların arasından...

Almaz mısınız fotoğraf makinesini elinize?

Ya da tuvalle fırçayı?

Üşümüş ellerinizle sıcacık çay bardağını kavradığınızla
aldığınız hazzı yabana atabilir misiniz?

Falan filan.

Bu edebi cümleleri edebiyatçılara bıraksam iyi olacak.

Yani benim dilimle...

Ortalığın illa cıvıl cıvıl olması şart mıdır?

Ekimin şiirselliği de hoş değil midir?

Bunalmadan, terlemeden uyuyabilmek az şey midir?

Kış gelmeden yaz gelir mi?

Ağaçlar yapraklarını dökünce Boğaz daha bir tabak gibi
çıkamaz mı ortaya?

Kırmızı mantom bana çok yakışmaz mı?

Az önce "tu kaka"ydı ekim.

Ama gördünüz işte.

Aynı ekim gibiyim.

Şahsiyetsiz ve dönecek.

Avantajlar

155

Almanya'nın Bild Gazetesi'nden meslektaşlarımız araştırmış, düşünmüş, taşınmışlar, erkek ve kadın olmanın 29'ar avantajını saptamışlar. Misal, erkekler tuvaletlerini yaparken popolarını karıncalar ısırmiyormuş. Kadınların da umumi tuvaletlerde izlenmemek gibi bir avantajı varmış.

Hemen ben de düşündüm taşındım ve kendimce her iki cinsin avantajlarını saptadım.

ERKEK OLMANIN AVANTAJLARI

İş toplantılarınız gece yarısına kadar uzayabilir. "Bu iyi bir şey mi?" demeyin, bilenler bilir, harika bir şeydir.

Kafanızda 40 tilki dolaştırmak durumunda değilsinizdir.

Kaymak gibi olma zorunluluğunuz yoktur.

Yüzünüzün "makyajlı" ve "makyajsız" iki hâli söz konusu olmadığından kimseyi hayal kırıklığına uğratmazsınız.

Kıyıda köşede bir fındıklı kurabiye tarifi bulundurmamak zorunda değilsinizdir.

İstediğiniz kadından isteyebilirsiniz. İsteyenin bir yüzü karadır.

Tıp dünyası dört koldan yatakta yüzünüzün kara çıkmamasını sağlamaya uğraşmaktadır.

Her zaman yaptığınızdan farklı hiçbir şey yapmadan, durduğunuz yerde baba olabilirsiniz.

Kel bir erkeğin beğenilme şansı kel bir kadınınkinden her zaman fazladır.

Yakışıklı olarak nitelendirilmeniz için gereken şartlar, bir kadının güzel sayılabilmesi için gereken şartların yüzde biri kadardır.

Kıvrarak yürümek zorunda değilsinizdir.

Eşinizin yaşça sizden küçük olması âdettendir.

Her tuvalete girişinizde pantolonunuzu, külotlu çorabınızı, külotunuzu indirmek ve sonra şondan başlayarak hepsini birer birer kaldırmak zorunda değilsinizdir.

Göbek size oturaklı ve güvenilir bir hava vermektedir.

Hayat sizi asla bir gün sarışın, bir gün esmer, bir gün kızıl olmak durumunda bırakmaz.

TV'lerin sizin için yaptığı boktan gündüz programlarına mahkûm değilsinizdir.

Her evli erkek hayatında en az bir kere paylaşılmaz olmanın gururunu yaşar.

KADIN OLMANIN AVANTAJLARI

Çalışıp çalışmamak paşa gönlünüze kalmıştır. “Altıncı his” olarak adlandırılan fazladan bir hissiniz mevcuttur.

Yaşadığınız şehrin en büyük mülki amiri dahil, baştan çıkaramayacağınız hiçbir erkek yoktur.

Bir erkeğe değil gözle, elle sarkıntılık etseniz, alenen üzerine çıksanız bile sizden şikâyetçi olmaz, kimse size tacizci demez.

Renkten renge, şekilden şekile soktuğunuz saçlarınızla tekdüzeliğin canına okuyabilirsiniz.

“Kadınlar ağlamaz” diye bir laf eden olmamıştır, bu yüzden gözyaşlarınızı içinize akıtmanız gerekmez.

Dul maaşı alan bir erkek henüz hiçbir banka kuyruğunda görülmemiştir.

Nerenizi teşhir ederseniz edin “Sapık var!” diye bağırın olmaz.

28 yaşın altında iseniz -fiziğinizin mükemmel olması tercih sebebi ama şart değil- başarılı olmayacağınız hiçbir iş yoktur. Yeter ki aklınıza koymuş olun.

Cennetin ayaklarınızın altında olması için sadece 9 ay 10 günlük bir süreye ihtiyacınız vardır.

Tekstil sanayii; korse, popoyu kaldıran külot, takviyeli sutyen vs. ürünleriyle sizin için seferber olmuş durumdadır.

Sizi mahcup edecek bir uzvunuz yoktur.

Melek ile Hasan

158

“Sevdiği kızın ailesi evlenmelerine izin vermeyince bunalıma giren genç intihar etti.

Acı haberi öğrenen genç kız da aynı gün canına kıydı.”

Kim bu iki genç?

Çağla’yla Beyaz desem inanmazsınız tabii.

Onlar aşkı köküne kadar yaşayıp bitirdiler. Yaşayamasa-lardı da intihar etmezlerdi zaten.

Medeniyet, eğitim, para...

Aşk için ölmeye engel.

Bir gün gelecek, aşk sadece yoksullarla cahillerin olacak galiba.

Belki o gün çoktan gelmiştir bile.

Gerçi buna hepimiz katılıyoruz:

“Aşk için ölmeli,

Aşk o zaman aşk.”

Evet evet. Kesinlikle. Çok doğru. Ama biz değil, başka-ları ölmeli. Biz ancak “Ah! Ne güzel şarkı!” diye kadeh kal-dırabiliriz.

Sahi insan ne zaman ölür aşk için?
Hayatındaki en önemli ve tek şey aşksa. Ve onu kaybetmişse.

Neden ölmesin aşk için?

Peki, ikinci aşkı için ölen var mıdır?

Olmamalı.

İlk aşkı kazasız belasız atlattınız mı bilirsiniz artık acıların sürekli olmadığını. Hele bir kez daha âşık olabildiğinizi gördükten sonra artık hayati tehlikeyi tamamen atlattınız demektir.

159

Melek ile Hasan.

Onlar şimdi “Üçüncü Sayfa” haberi olarak arşivdeler.

“Üçüncü Sayfa” geleneği olmayan gazeteler bile devrim yapıp manşetten verdiler Melek’le Hasan’ın hikâyesini.

“Ölümü seçen sevda.”

Melek’le Hasan’a sorabilseydik.

“Ölüme direnen sevda” derlerdi belki.

Çünkü onlar biraz da aşklarının ölüsünü seyretmemek için ölmediler mi?

İkisinin fotoğrafını gördüğüm an filmi çektim, durmadan seyrediyorum.

Melek her gün bir bahane buluyor ablasına gitmek için. Sabah biraz ev işi, sonra torbasında danteli, doğru ablasına...

Annesi biraz huylanıyor, ama ses etmiyor.

Araları pek uzak sayılmaz ablasıyla. Zaten Hisarcık ne kadar yer ki?..

Ama yol uzuyor. Melek'in acelesi var ya...

Yaklaştıkça kalbi daha hızlı çarpıyor, yanakları al al.

Hızlı hızlı yürüdüğü için de ama en çok heyecandan.

Ve işte o an... Hasan onu, o Hasan'ı görüyor.

Bir kaçamak bakışma.

Hepsi bu.

Her gün ablasına geliş nedeni buydu işte.

Hasan'ın aklı bir karış havada artık. Yok... Bir kat yukarıda demek daha doğru. Melek orada çünkü.

Eli iş tutar mı artık Hasan'ın?

İşte fırçayı yiyor ustasından.

En iyisi istetmek kızı.

O da öyle yapıyor. Ama kız evi naz evi. Vermiyorlar Melek'i.

Hasan için, "Askerliğini yapmamış" diyorlar.

Yaşını küçük buluyorlar.

İşini beğenmiyorlar.

Derken çalıştığı dükkân kapanıyor. Hasan sanki sırf Melek'i sevmek için geldiği Hisarcık'tan kendi kasabasına, Gediz'e geri dönüyor.

Sonrası dediğim gibi, gazetelerin üçüncü sayfasında bir haber.

Çağla'yla Beyaz'ın aşkı bitti.

Ama Melek'le Hasan'ınki bitmemişti ayrıldıklarında.

Ve onlar hiç bitmeyeceğini düşündüler.

Göğüslerinin tam arkasındaki o sancı onlarla yaşayacak zannettiler.

Bilemediler birazcık zamana ihtiyaçları olduğunu.
Dayanamadılar acıya.
Önce Hasan kurtardı kendini.
Sonra Melek.
Şimdi biri Hisarcık'ta, biri Gediz'de.
Uyuyorlar.

İyilik yap, gör gününü

“İyilik yap, iyilik bul.”

“İyilik et denize at, balık bilmezse Hâlik bilir.”

Atalarımız iyilik yapmanın iyi bir şey olduğu hususunda birleşmiş, konuyla ilgili birer söz söyleyerek üzerlerine düşeni yapmışlar.

Atalarımıza katılmıyor değilim. İyiliğin kötü bir yatırım olduğu söylenemez. Özellikle çok uzun vadeli yatırımı sevenler için; yani öteki dünyaya kadar uzanan...

Ama bu dünyada bir beklentiniz varsa, hele iyilik ettiğiniz insandan... Ödediğiniz her kuruş verginin size hizmet olarak geri döneceği masalı ne kadar gerçekse, bu da o kadar gerçektir.

Kısaca...

Atalarımıza rağmen veciz bir sözüm var.

“Birinin seni sevmesini istiyorsan, sakın ona iyilik yapma.”

Bu sözüm kulağınıza küpe olsun.

Bugün atalardan göründü bana.

“Sana taş atana ekmek at” demişler.

Demişler de... Torunlara gelene kadar taşla ekmek yer değiştirmiş.

E, normaldir. Küçüklüğünde kulaktan kulağa oynayanlar bilir, ilk kulağa giren cümleyle son ağızdan çıkan cümlenin birbiriyle alakası yoktur.

Uzatmayayım,

“Birine ekmek atacaksanız kafanıza kask takmayı unutmayın.”

163

Bu da bana ait bir başka veciz söz.

Peki nedir bunun sebebi? Yani insanoğluna neden iyilik yapılmaz?

Sebebi, “insan” olma hali.

İnsan denen yaratık minnettar olmayı sevmiyor. Minnet duyması gereken durumlarda onun yerine kin bağlıyor.

Sevmediği bir şey daha var insanın.

Acz içerisinde olduğunun bilinmesi.

Kim ki birinin eksikliklerinden, aksayan yanlarından, zaaflarından haberdardır, onun hayatından yok olması kaçınılmazdır.

Özellikle, sınıf atlamışsa o biri, bir daha görünmeyin gözüne. Siz görünseniz de o sizi görmez zaten. “Bir zamanlar...” ını bilenden kaçır.

Eşlerin birbirini aldatmasının, terk etmesinin, hatta aşk-

ların bitmesinin altında bile benzer sebepler yatmaktadır. Yeni birine kendini anlatmanın dayanılmaz cazibesi.

Ne mühim. Ne güzel. Ne başarılı. Ne akıllı.

Ne zeki. Ne esprili olduğunu anlatmanın...

Evdekiyse zaman içinde ciğerimizi okumuş, on para etmediğinin idrakine varmıştır.

En zayıf hâllerimizin şahididir o. Bu sebepten kaçacak delik aramamız tabiidir.

Bir de iyiliğin sürekliliği durumu var.

Birini gözünüze kestirin.

Ortada hiçbir sebep yokken, hiç icap etmezken, her gün evine bir kutu baklava gönderin.

Yıllarca sürdürün bunu. Hiç aksatmadan her gün.

Sonra kesin göndermeyi.

Sizin için tez zamanda “Kesik parmağa işemez” dediğini duyarsınız.

Yapar, yapar, yaparsınız... Bir gün yapmazsınız, “Hiç yapmadı” olur.

Özetle...

Yakınlarınıza ve sevdiklerinize size minnettar kalmalarına sebep olacak davranışlarda bulunmaktan kaçının. Tabii onları kaybetmek istemiyorsanız. Kimsenin sırlarına, zaaflarına vakıf olmayın. O sizinle paylaşmak istese de buna izin vermeyin. Çok şey bildiğiniz için bir süre sonra sizden nefret edecektir.

Kötülük unutulmaz.

İyilik de unutulmaz

Sosyal değilim

165

“Gelemem, çok önemli işim var.”

Günde ortalama 6-7 kere kuruyorum bu cümleyi.

Çok önemli iş ne?

Değiştiriyor. Değişmeyen, gitmeyi reddettiğim yerde yapacaklarımdan daha önemsiz oluşu.

Geçen gün kardeşim, “Sosyal değilsin” deyiverdi.

A, daha önce hiç aklıma gelmemişti. Hiç farkında değildim. Sahiden daha önemli işim var zannediyordum. Söylediğime kendim de inanıyordum.

Evet. SOSYAL DEĞİLİM!

Oh be! Üstümden bir yük kalktı.

Ben sosyal değilim.

Yaşasın!

Hürüm artık. Yalan dolan da yok, arayanlara “Kusura bakmayın, sosyal değilim!” diyeceğim.

Artık hakiki bir mazeretim var. Her gün yeni mazeretler bulmak durumunda değilim.

Kendimi öyle iyi hissediyorum ki...

Sosyal değilim, sosyal değilim.

Koridorda yürürken kendi kendime tekrarlıyorum.

Sosyal değilim, ya da asosyalim.

Gördüğünüz gibi iki türlü de ifade ediliyor. Bir zenginlik arz ediyor durumum.

Halkla ilişkiler kaydetsinler ismimi bir kenara.

“Pakize Suda’ya davetiye gitmeyecek. Kendisi asosyaldir.”

Yerlerde yuvarlanıyorum sevinçten.

Kalabalığı sevmiyorum. Restoranın bile boşunu seviyorum.

“Evet efendim, sepet efendim!” yapamıyorum.

İnsanların beni süzmesinden hoşlanmıyorum.

Mecburi katılımlardan nefret ediyorum.

Yaşasın! Sırf kendi istediğim yerlere gideceğim artık. Yani hiçbir yere gitmeyeceğim demektir bu. Yok, abarttım biraz. O kadar da değil. Var birkaç yer.

Aynı zamanda esirikliyim de.

Günüm günüme uymaz. Bu sebepten hiç uzun vadeli programlar yapamam.

Öyle çantamdan defter çıkarıp “Gelecek ayın ilk çarşambasına not aldım” falan diyemem kimselere. O çarşamba hangi tarafımdan kalkacağım hiç belli olmaz.

En fazla yarım saat sonrası için söz verebilirim.

Benim devlet adamı olduğumu düşünebiliyor musunuz?

Ben düşündüm, şöyle oluyor:

Misal:

Altı ay önceden randevular alınmış, verilmiş, Pakistan’a gidilecek.

Gidiş günü gelmiş. Bende bir sıkıntı bir sıkıntı. Hiç Pakistan havamda değilim.

Telefon açıyorum, “Pervez Bey, ben gelemiyorum, onu haber vereyim dedim.”

Arkadan bir de mazeret uydurmak lazım tabii:

“Burada deprem oldu da...”

Yok olmaz. Deprem olsa dünyanın haberi olur.

“Savaş çıktı” desem, o da aynı şey.

“Af buyurun, bağırsaklarım bozuldu” desem yakışık almaz.

Ay devlet adamının yalan söylemesi çok zor, inanmayacakmışınız ama...

İkinci misal:

Çin’e hiç gitmiyorum. “Sizin orası kalabalıktır şimdi, ben gelmeyeyim,” diyorum. Çin’le resmi temasımız sıfır.

Buna karşılık habire Alaska’ya gidiyorum. Sakinliği seviyorum ya. Bu arada ticaretimiz gelişiyor tabii Alaska’yla. Onlar bize alaska, frigo, soğuk gazoz satıyorlar, biz onlara güneş yağı.

Laf nereden nereye geldi?

Ben sosyal değilim.

Esirikliyim.

İkisine ilaveten üşengecim.

Oh be!

Mesaj meraklısı okurlar için bu yazının mesajını açıklıyorum:

İTİRAF ET, KURTUL!

Kadınlar hiçbir şey istemez (!)

Yani aşk hususunda, erkeklerden...

Ne isteyecek kadınlar, hiç tabii. Bir iki önemsiz şey.

Misal:

Bir erkek tarafından kurtarılmayı ister.

Kimden, neden, niye?

Belli değildir ama, aklı ermeye başladığı andan itibaren bunu ister ve bekler.

Erkeğin Süpermen, Kazanova, Mecnun karışımı bir yaratık olmasını ister.

Adamı illaki değiştirmek ister.

Dürüst erkek ister ama “Başkasını seviyorum” diyerek çekip gidene “dürüst” değil, “kalles” der.

Erkeğin mütemadiyen yalan söylemesini ister. Hatta onu buna teşvik eder.

Adamın köpek misali, her çağrıldığında dizinin dibinde bitmesini ister.

Erkeğin, onda gizli kalmış cevherleri bulup çıkaracak kadar akıllı, dikkatli, hatta yaratıcı, başka kadınların orta yerde görünüp duran cevherlerini fark etmeyecek kadar aptal olmasını ister.

Kıskandırmayı ama kıskandırılmamayı ister.

Erkeğin hayatında ilk ve son olmak ister.

Terk edilen değil, terk eden olmayı ister.

Sevgilisinin onu düşünmekten arta kalan zamanlarda erkeğin yine onu düşünmesini ister.

Erkeğinin Gülben Ergen'i çirkin, Hülya Avşar'ı ondan da çirkin bulmasını ister.

Bütün öteki kadınların varlığından bihaber olmasını daha da çok ister.

Mümkünse kör olmasını tercih eder.

Erkekler tarafından, hatta kadınlar tarafından da seks bombası olarak görülmeyi ister.

Erkeğin ilk üç hobisinin,

- Aşk dolu sözler fısıldamak,
- Kadın dırdırı dinlemek,
- Birlikte alışverişe çıkmak olmasını ister.

Erkeğinin, öteki kadınları kıskandıracak kadar yakışıklı, kimseyi ayartmaya niyetlendirmeyecek kadar paspal olmasını ister.

Üç yaşın sevimliliğinde,

Yirmi yaşın çekiciliğinde,

Kırk yaşın tecrübesinde,

Otuz yaşa sabitlenmeyi ister.

Erkeği eve hapsetmeyi ister.

Bir arada bulunmadıkları zamanlarda geçici olarak haddim olmasını ister.

Zaman zaman, geçenlerde ABD'de bir kadının yaptığı gibi güveçte pişirip yemek ister.

Adam ağzıyla kuş tutsa, bir kuş daha, bir kuş daha, bir kuş daha, bir kuş daha, bir kuş daha, bir kuş daha ister.

Kuşlar bitti sanmayın, yerim yetmez diye kestim.

Erkeğin yanmasını, sürünmesini, ölmesini, lime lime olmasını ister.

Bütün bu sayıp döktüklerimin hepsi gerçekleşse dahi hâlâ tatminsizlikten ölmeyi ister.

Aslında kadın kısmı ne istediğini bilmez ama sorulduğunda çok fiyakalı laflar eder.

Erkekler de hiçbir şey istemez (!)

171

Ben adil biriyim. Şimdi de aynı sevinci kadınlara tattırmak niyetindeyim.

Erkekler ne ister?

Bakalım:

Yatmak ister.

Kadınların hiçbir şey istememesini ister

“Seni seviyorum” sözünü bir kez söylesin, karşı taraf bununla 20 sene idare etsin ister.

Yatmak ister.

Gökten yağmur değil, kadın yağsın ister.

Maçların 90 dakikadan 24 saate çıkarılmasını ister.

Yatmak ister.

Penisinin en büyük olmasını ister.

Evli olmak ama bekâr gibi yaşamak ister.

Yatmak ister.

Ön sevişmenin Aydın Havası kısılgında olmasını ister.

Ölecekse skor yaparken ölmek ister.

Yatmak ister.

Bir bakışı canlar yaksın ister.

Bütün kızları ellemek, el değmemiş bir kızla evlenmek ister.

Yatmak ister.

Gençliğinde annesinin, yaşlılığında kızının arkadaşlarını ister.

Kadınları “Çocuklarımın anası”, “Elimin kırı” vs. sıfatlarla kategorize etmek ister.

Yatmak ister.

Aldatmak ve hoş görülmek ister.

TV'nin karşısında horlaya horlaya uyumak ister.

Yatmak ister.

Her istediğinde sevişilsin ister.

Bütün kadınların “verici”, bir tek kendi kadınının “Sadıka Hanım” olmasını ister.

Yatmak ister.

Bilimin bir gün erkeklerin kadınlardan daha zeki olduğunu ortaya çıkarmasını ister.

Kendi anlayışsızlığını örtbas etmek için kadınların anlaşılmaz olduğu masalını dünyaya yaymak ister.

Yatmak ister.

Bir kadınla sonuca varmak için aşılması zorunlu olan o kahrolası merhalelerin hiç olmamasını ister.

Akıllı kadından hoşlanıyor görünmeyi ister.

Yatmak ister.

Kadının kıt akıllısını ister.

Kadının güzel kalça, bacak ve göğüsten oluşan bir süs bitkisi olmasını ister.

Yatmak ister.

Kadını dövmek ister.

Eskimiş kadını atıp yenisini almak ister.

Yatmak ister.

Romantizm denen ve işleri zorlaştıran baş belasının tez günde yok olmasını ister.

Üst'lerinin erkek, ast'larının kadın olmasını ister.

Yatmak ister.

Ahçı, hizmetçi, anne, hemşire, seks bombası, güzellik kraliçesi karışımı bir kadına sahip olmak ister.

Para ya da bulunduğu konum sayesinde tavladığı kızların, ağarmış saçlarına âşık oldukları masalına inanmak ister.

Yatmak ister.

Sekreterinin “iş bilen” yerine “işi bilen” biri olmasını ister.

173

Ne evdekinden ne ötekinden vazgeçmek ister.

Yatmak ister.

Dünyadaki bütün kadınları ister. Verseniz de yetinmez, Mars'takileri de ister.

Yatmak ister.

Kadın-erkek uzmanı

174

Yakında pencereye tabela asacağım.

“Kadın-Erkek Meselelerine Bakılır.”

Üfürükçü gibi mi olur? Doğru. Reha Muhtar yaşatmaz o zaman.

Danışmanlık Bürosu derim ben de.

Bu da pek tatsız. Hem neyin danışmanlığı?

“Aşna Fişne İşleri” desem.

Pek laubali olur.

“Kadın-Erkek Uzmanı” en iyisi galiba.

Gerçi jinekologla ürolog karışımı bir şey oldu ama...

Neyse, bir şey bulurum.

Demek istediğim şu:

Beni kadın-erkek ilişkilerinde uzman tayin ettiniz, “Durum böyleyken böyle, aman bir akıl ver” diyen mektuplarınızın haddi hesabı yok.

Akıl veririm tabii. Veririm de... Ne istiyorsunuz?

Benim gibi çoluksuz çocuksuz, ipsiz sapsız biri olmayı mı? Aklımın peşinden gelirsenez olacağı budur söyleyeyim.

Ama ben yine de veriyorum.

İşte size akıl, hem de seçenekli.

Bir: Nikâhlınız, sevgiliniz... Her neyse, her kimse yanı-

nızdaki erkeği/kadını def edin gitsin. Böylece ne dert kalır ne hüzn. Beladan kurtulmanın en kestirme yolu belaya Fransız olmaktır.

Yerine yenisini koymak da yok, ona göre.

Bunların hepsi birbirinin aynıdır. Suretleri benzemediğinden siz onları başka başka insanlar zannediyorsunuz. Asla değil. Her suretin içinde hep aynı insan var: Reyting Hamdi.

Anlaşıldığı üzere bu seçenek ilelebet eşsiz kalmayı öngörüyor.

“Ben duramam” diyebilirsiniz. Sizin gibiler için ikinci seçenek var.

İki: Dertleri zevk edinin.

Nasıl olacak bu?

Şöyle: Eşinizle didişmeye devam edecek, bunun iyi bir şey olduğu hususunda kendinize telkinde bulunacaksınız. Hepsi bu.

Ki hakikaten karşı cinsle didişmek dünyanın en zevkli işidir.

İnsanın hayatında birinin olması öyle büyük konfordur ki... Sokaktan kızgın, yorgun geldiniz, hırsınızı kimden alacaksınız? Ondan tabii...

Bağırın, çağırın, küfür edin, hatta dövüşün.

Oh! Rahatlayın. Ona yaptıklarınızı başka hiç kimseye yapamazsınız. Ne ananıza babanıza, ne kardeşinize, ne arkadaşınıza. Bakmazlar bir daha yüzünüze.

Ama o öyle mi? Facianın akabinde aynı yatağa girip uyuyabilirsiniz. Hatta uyumadan önce büyük bir barışma merasimi yaşamanız işten değildir.

Sonra kıskanmak, kıskanılmak, izlemek, izlenmek, basmak, basılmak, aldatmak, aldatılmak... Bunlar vücuttaki birtakım salgıları artırır ki çok faydalıdır.

Gerçi bu salgıların ne işe yaradığını tam olarak bilmiyorum ama, adrenalın falan deniliyor habire... İyi bir şey olduğu kanaati oluşmuş bende. Yani öyle kolesterol yükselmesi gibi zararlı olmadığını biliyorum en azından.

Esas yolunda giden, heyecansız ilişkilerin sağlığa zararı var. Tamam, ülser olmazsınız ama daha beteri, hayatınız son bulabilir. Zira içinde aksiyon olmayan ilişki insanı intihara sürükleyebilir.

İskandinav ülkelerinde intihar oranının yüksek olduğunu biliyoruz.

Neden yüksek?

Heyecansızlıktan. Hormonlar insan normallerinin altında seyrediyor.

Biz millet olarak bu açıdan şanslıyız. Yolunda giden bir işimiz olmadığından... E, koyun üstüne aşk meşk meselelerini de... Bizi ancak ecel götürebilir.

Aşk ağlatmasa

177

Bir gün,
Koşullar elverse...
Umut kesilmese...
Gerginlik tırmanmasa...
Çabalar sonuç verse...
Pahalıya patlamasa...
Şok yaşanmasa...
Yağışlar yurdu teslim almasa...
Canavar yola çıkmasa...
Kriz büyümese...
Bıçak kemiğe dayanmasa...
Felaket beklenmese...
Kuşku duyulmasa...
Saldırı başlamasa...
Elde olmayan sebepler olmasa...
Çok sayıda ev ve işyeri tahrip olmasa...
“..... dehşeti” yaşanmasa...
Vakit azalmasa...
Ölüm ayırmasa...
Facia yaşanmasa...
Amansız hastalığa yenik düşülme...

Hayaller yıkılmasa...
Hasret kalınmasa...
Batağa saplanılmasa...
Kaza kurşunuyla can verilmese...
Acı son gelmese...
...bir can daha almasa...
Korkulan başa gelmese...
İftiraya uğranmasa...
Mecbur kalınmasa...
Kin kusulmasa...
Cana kastedilmese...
Ayrı düşülmesa...
Trafik kurbanı olunmasa...
Piyasa allak bullak olmasa...
Kimse kimseyle kapışmasa...
“.....’nın dramı” olmasa...
Kimliği belirsiz kişiler kalmasa...
Trafik felç olmasa...
Yoksullukla boğuşulmasa...
Kimse hayatına son vermese...
Komploya kurban gidilmese...
Yok olmasa...
Elden gitmese...
Fırsat kaçmasa...
Yollar ayrılmasa...
Aşk ağlatmasa...
Kimse aldatmasa...
Acı duyulmasa...
Yalnız kalınmasa...
Çöküş yaşanmasa...
Yıllar geçmese...

Cana tak etmese...
 Geç kalınmasa...
 Pusu kuran olmasa...
 Zor günler bekleme...
 Pes edilmese...
 Engeller olmasa...
 Günah yazılmasa...
 İş işten geçmese...
 Elden gelse...
 Kûlahlar değışilmese...
 Dert söyletme...
 Dış bilenme...
 Çelme takılmasa...
 Zor durumda kalınmasa...
 Uzun süre beklenme...
 Kurtarılamayan olmasa...
 Çileden çıkılmasa...
 Yaralar kapansa...
 Çare bulunsa...
 Mahrum olunmasa...
 OLMAZ MI?

“Olur” dediğınızı duyar gibi oluyorum. Evet, ben de biliyorum, “Dünyanın son gününde” değil mi? Hatta son günün ertesinde.

O hâlde...

İçinde bulunduğunuz durumdan şikâyet etmeyin. Dünyanın son günü olsaydı daha mı iyiydi?

Yıllar ve sevgililer

180

Bir yıl daha geçti, gitti. Pek sevmemiştik zaten, memnu-niyetle uğurladık.

Ne tantanayla karşılamıştık halbuki onu da.

Şimdi umut yenisinde.

Ben bu sefer itibar etmeye niyetli değilim pek. Öyle hayaller, beklentiler falan.

Kaşarlandım artık.

Yeni yılların, biz istedik diye elinde içi sağlık, mutluluk, afiyet, para dolu sepetle çıkıp gelmediğini biliyorum.

Ya da varsa bile böyle bir sepet, içinde hiç hoşumuza gitmeyen şeylerin de bulunduğu biliyorum.

Yalnız ben değil, herkes biliyor. Ama umut sırf fakirin değil, bütün insanların ekmeği olduğundan... En azından acıların ana yemek değil, garnitür olmasını umut ediyoruz.

Ve bu umutla sarılıyoruz.

Bir ay, iki ay, üç ay...

Sonra kokusu çıkmaya başlıyor.

Gitti beyaz sayfa.

İşin kötüsü, defter tek yapraklı. Gitti mi gidiyor. Yeni defter yeni yılda artık.

Bu beyaz sayfa hususu ilişkilerde de var.
Her sevgili, yeni yıl coşkusuyla karşılanıyor.
Bir umut, bir ihtimam, bir pohpohlama...
Bir eşini benzerini görememe hâli...
Bir yere göge koyamama durumu...
Bir sonsuz mutluluklara gark olma hayali...
Sonra,
Sonrası malum. Bir elin nesi var, iki elin sesi var. El bir-
liğiyle beyaz sayfanın hakkı veriliyor.

181

İlk kavga ilk karalama.
İlk yalan ilk yırtık.
İlk aldatma ilk mürekkep lekesi.
Sonra ikinciler, üçüncüler...
Sayfada toplu iğne başı kadar temiz yer kalmayınca hâ-
liyle defter dörülüp atılıyor.
Ama ömür biter, beyaz sayfa bitmez. Yalnız partnerin
sureti değişir.

Değişiyor nitekim.
Elde, eski sevgiliye sunulmuş ancak kabul görmemiş.
“Beklentiler Paketi”yle yeni bir ilişkiye giriliyor.

“Allah’tan umut kesilmez.”
Ayrıca,
“Yenilen pehlivan güreşe doymaz.”
Ve de,
“Yürümekle yollar aşınmaz.”

Gerçi bu sonuncusu pek uymadı ama, “umuda giden
yol” yol sayılmaz mı?

Netice olarak,
Bir ömür gerçekleşmeyi beklemiş “Beklentiler Paketi” el
değmemiş olarak bu dünyada bırakılarak öteki tarafa vasıl
olunuyor.

Köşe yazıcısı

Uzun zamandır kendime bir sıfat arıyordum.

Gerçi “Köşe yazarı” diyorlar, davetiyeler, kitaplar falan geliyor gazeteye, üzerinde “Pakize Suda-Köşe Yazarı” yazıyor. Hem de ilk günden beri.

“Yer yarılrsa da dibine girsem!” diyorum. Ayıptır.

“Pat” diye “Köşe Yazarı.” En kolay elde edilen unvan bu oldu Türkiye’de. Utanıyorum 40 yıldır bu işi yapanlardan.

Diyeceksiniz ki, “Bir insan doktorsa doktordur; 40 yıllığı da 4 yıllığı da.” Evet ama bizimki farklı. Okulu yok ki. Diplomayla kazanılmıyor. Hatırlısı var, mavi boncukçusu var...

Bir usulü, bir yolu yordamı olmalı.

Ne bileyim, mesela üniversitede doçent olmak için bir süre, bu sürenin sonunda hazırlanması gereken bir tez, o tezin kabul görmesi falan gerekiyor ya... Bizde de bunun gibi bir şeyler olabilir. Ama bilmiyorum, belki de karar mercii o zarfların üzerine “Köşe Yazarı” yazanlardır. Yok be, ne yazacaklarını bilmediklerinden...

O “Yazar” sözcüğü var ya... Beni rahatsız eden o. Perihan Mağden’in “Köşeci”si güzeldi.

Neyse ben böyle kıvranırken pazarcılar imdadıma yetişti. *En yakın arkadaşlarımdır kendileri, biliyorsunuz, her perşembe onlarlayım. Geçen hafta duydum bana taktıkları ismi:*

“Köşe Yazıcısı Abla.”

Ablanız kurban olsun sizin pratik zekânıza.

Sorunum çözüldü. İşte bu. “Köşe Yazıcısı.” Ben buyum. Size de bildirmiş olayım.

Bütün erkekler sübyancıdır

184

Gazeteci-yazar Gülay Göktürk, bir yazısında “İnsanların, çocuklara zarar vermediği sürece sübyancı olması hakkını savunuyorum,” dedi.

Bu kadarcık bir alıntı yanlış anlamalara sebep olabilir. Yazıyı okumayanlar için belirteyim. Göktürk’ün söylemek istediği, “Hepiniz koynunuza birer çocuk alın, tepe tepe kullanın!” değil elbet.

“Sübyancı olma hakkı” derken kastettiği, çocuk pornografisinin yasaklanmaması gerektiği.

“Çocuklara verilecek zarar”sa, film çekimleri sırasında onların fiziksel ve psikolojik olarak örselenmeleri. Bunu engellemek için bilgisayarda yaratılmış sanal çocukların kullanılmasını öneriyor.

Anladığınız üzere memlekette sübyancılar var. Ancak kimdir bunlar, neyin nesidir, kimin fesidir, belirtmemiş Gülay Göktürk.

İş başa düştü.

Şimdi sizi bu konuda aydınlatmak üzere yıllar içerisinde yapmış olduğum bir tespiti bilgilerinize sunuyorum.

BÜTÜN ERKEKLER SÜBYANCIDIR.

Evet. Maalesef. Ben de böyle olsun istemezdim.

Ancak hemen belirtiyim, her konuda olduğu gibi burada da istisnalar vardır elbet.

Bu istisnaların dışında kalanlarsa, ikiye ayrılırlar: Sübyancılığı “hayata geçirenler”le “aklından geçirenler”.

“Ahlaksız” damgasını yemeyeceğini bilse...

Toplum tarafından dışlanmayacağı garanti olsa...

“Saygın” diye adlandırılan üç-beş kişi bu işe öncülük etse...

Kaç erkek 14 yaşında bir tazeye “Ben almayayım!” der bilmiyorum.

185

Kadınların da sübyancı olabileceği ihtimaliyse aklımın ucundan bile geçmiyor nedense. Belki de hiç örneği olmadığındandır.

Sahi...

13 yaşında bir çocukla evlenen kadın duyduğunuz mu hiç?

Ya... komşunun 7 yaşındaki oğlunu gizlice okşayan kadın?

Peki, öğrencisini öğretmenler odasına çağırıp orasını burasını elleyen kadın öğretmen?

Tayland'a gidip 13 yaşındaki çocuklara masaj yaptırdıktan sonra onlarla sevişen, memlekete dönünce saygın hayatına kaldığı yerden devam eden kadın duyduğunuz mu peki?

Ben duymadım.

Kadınlar sübyancı değil. Nedeni, doğurmayanında bile var olan analık hissidir belki.

“Birkaç sapığın yaptığını bütün erkeklere mal edemezsin!” diyeceksiniz şimdi.

E, başta da belirttim ya... “Bütün erkekler icraatçıdır” demiyorum ki. Ama “Her erkek hayatında en az bir defa genç ötesi biriyle beraber olmayı aklından geçirir, geçir-miştir, geçirecektir” diyorum.

Siz, yani erkekler, bana kızmadan önce bütün baskıları bir yana koyup içinizi bir yoklayın. Bana hak vereceksiniz. Merak etmeyin, aklınızdan geçeni kimse duymaz.

Hem sizin bir kabahatiniz yok ki. Doğanız bu. Ayrıca ahlâk, şu, bu adına doğaya karşı çıkabildiğiniz için kutlan-mayı bile hak ediyorsunuz.

Peki bütün erkekler fikri olarak sübyancı diye, çocuk pornografisi serbest mi olsun?

Hayır.

Bunun arkasından “Coşan arzularınıza ket vurmayın; buyurun dükkân sizin!” durumu gelir diye korkarım.

Hatta bana sorarsanız...

Bütün erkeklerin hadım edilmesinden yanayım.

Doğası batasıcılar.

Kadınlar erkek düşmanı

187

Dişim apse yapmazsa boğazım şişiyor,
Dudağım uçuklamazsa nezle oluyorum,
Başım ağrımazsa midem bulanıyor,
Taş düşürmezsem lenf bezlerim şişiyor,
Boynum ağrımazsa öksürüyorum,
Ateşim çıkmazsa şaşıyorum,
Abartıyorsam namert olayım.
Durumum bu.

Sıraya bindirdiler eksik olmasınlar. Bazen birkaçının beraber geldiği de oluyor.

Kimse bana “N’aber, nasılsın?” diye sormasın. “İyiyim!” desem yalan olacak. Sayıp döksem utanıyorum artık. Zaten kimse inanmıyor. “Kendini dinliyorsun,” diyorlar.

Evet, dinliyorum.

Uyanınca bir müddet hiç kıpırdamadan yatıyorum, gelen giden var mı diye bakıyorum. Var. Baş ağrısı gitmiş, mide bulantısı gelmiş.

Zayıflamak yaramadı.

Bir de bu kış çok kış. Güya yeryüzü ısınıyormuş. Türkiye yeryüzünde değil zahir. Antarktika ise durmadan soğu-

yormuş. Coğrafyam ahım şahım olmasa da İstanbul'un Antarktika'da olmadığını biliyorum. E, ne bu öyleyse?

Neyse, esas anlatacağım bu değildi.

Kadınlar erkek düşmanı.

Bunu diyecektim.

Nasıl anladığıma gelince...

188

Sinemaya gittim. Boyun ağrısıyla nezle arasındaki bir boşluktan istifade.

“Erkeğin Gözyaşları.”

Bazı insanlar gidecekleri filmi seçerken oyuncularına, yönetmenine bakarlar, ben ismine bakarım. Bu sefer de öyle yaptım. Açtım gazeteyi, baktım: Son Kale, Yüzüklerin Efendisi, şu bu ve Erkeğin Gözyaşları.

“Ağlasınlar adiler. Ben de gidip patlamış mısır yiye yiye tadını çıkarayım!” dedim ve gittim.

Salona bir girdim ki herkes kadın. Bir tek erkek yok..

Bu, şu manaya geliyor:

Toplumda yaygın olan “Erkekler ağlamaz!” kanısına sıkı sıkıya yapışmış olan erkek kısmı, buna halel getirecek her durumu protesto etmektedir.

Kadınların rağbetine gelince...

Yukarıda belirttiğim gibi, hepsi erkek düşmanı.

Film başlarken baktım, benim gibi hepsinin elinde patlamış mısır, yüzünde “Ağlasalar da görsek!” ifadesi vardı.

Ancak “Nitekim gördük” diyemeyeceğim. Ağlayan falan yoktu zira filnde. Güzel filmdi, o başka. Ama bize gözyaşı vaat edilmişti.

Kadın kısmı olarak kandırılmıştık.

Birkaç gün sonra bir arkadaşımın arkadaşı gitmiş aynı filme, yine sadece kadınlar varmış.

Herkesin dikkatini çekmiş bu durum. Seyircilerden biri, ki kendisi aynı zamanda okurum olmalı, “Tam Pakize Suda’lık durum!” diye bağırıvermiş sessizlikte.

Okurum uygun görür de ben yazmaz mıyım?

Yazdım işte.

Özetlersek,

1. Kadınlar erkeklerin ağladığını görmek için can atıyorlar.
2. Bunu bilen yapımcılar filme pek güzel isim koymuşlar.
3. Ben de bütün kadınlar gibi oltaya geldim.

Bir dakika!

Bir iki satır daha ekleyeceğim.

“Erkeğin sözde Gözyaşları”ndan sonra yan salondaki “Bu Nasıl Sarışın” a girdim, kayıp erkeklerin hepsi oradaydı. Sarışını duymuşlar ya...

Memleket sarışına kesti, doymadılar.

Uma uma döndük muma

190

Artık ummaktan vazgeçtiğim birtakım şeyler var.

Misal...

Zengin olmak.

Anladım ki mümkün değil. Zira zengin olabilmenin birtakım şartları olduğu gibi, bu şartları oluşturabilecek beceriye sahip bir de insana ihtiyaç vardır ki o insandan da bizim evde yok.

Piyango bileti almadan büyük ikramiye'nin çıkmasını beklemek abes değil midir? Benim durumum bu. Bu örneği verirken sadece mecazi anlamını düşünmüştüm, ama her anlamda konuya çok uygun düştü.

Yine de Allah'tan umut kesilmez. Bir gün bir nurlu ihtiyar kapıyı çalıp "Dile benden ne dilersen" diyebilir. Ancak "İki paket sigara, bir kepek ekmeği" diyerek bu fırsatı da uğurlarım büyük ihtimalle.

Misal...

Hayatın ucuzlayacağı...

Hayatın pahalılaşacağı...

Yani...

Birincisi, geçimin kolaylaşacağı...

İkincisi, insan hayatının değer kazanacağı...

İkisinden de umudum yok.

40 yıl önceki gazetelere de baktım zira, hayatın pahalı olduğuyula insan hayatının ucuz olduğuna dair haberler vardı.

Salak mıyım ben hâlâ umudumu kesmeyeyim?

Misal...

Televizyonların seyredilir olması.

Yani benim tarafımdan. Yoksa sizi bilmem.

1, 2, 3, 4, 36, 37,

Yeniden 1, 2, 3, 4, 36, 37,

Hadi baştan,

1, 2, 3, 4, 5,

Hepsinde reklam, tanıtım, anons, tekrar... Arada bir programa denk gelirsiniz iyi ama o da eğer televizyonuna reyting ölçüm cihazı takılanlardansanız. Programlar sizin için, size göre zira. Yok değilseniz, programa denk gelseniz ne yazar.

Yazık oldu teknolojiye.

Misal...

İnsanların okuduğunu anlayabilmesi.

Yazmaya başlayıncaya kadar böyle bir sorundan habirim yoktu. Dört sene içerisinde gördüklerim beni bu konuda umutsuzluğa sürükledi.

En nihayet geçtiğimiz günlerde gazetemizin bir başka köşesinin değerli sahibi tamamen umudumu kesmeme neden oldu.

O da anlamıyorsa kim anlayacak?

Misal...

Türkiye'nin muasır medeniyetler seviyesine çıkması.

Aklımın erdiği günden beri duyuram.

Sanıyorum henüz çıkmadı. Çıkmış olsaydı AB'ye almak için onyüzmilyon yasanın değişmesini, bir o kadar da yeni yasanın çıkmasını isterler miydi?

Yalnız yasalar falan tamam da, biz insanlar nasıl çıkacağız muasır medeniyetler seviyesine, bilmiyorum. Alışmış kudurmuştan beterdir.

Onun için benim bundan da umudum kesik.

Misal...

Âşık olmak.

Evet, bundan da umudum yok.

Zira kanaatimce aşk diye bir şey yok.

Hiç mi olmadı? Oldu.

Adem'le Havva'nın yaratılışlarından elmayı yedikleri ana kadar geçen süre içerisinde vardı aşk. Artık ne kadardı o süre bilmiyorum.

Peki şimdi neden yok?

Zira Ebru ile Tolga'nın tanışmalarıyla elmayı yemeleri arasındaki süreç sıfıra inmiş durumda.

Hâliyle bende de umut sıfır.

Daha var bir sürü şey, ama şimdi aklıma gelmiyor.

Sabaha kadar mesaj

193

“Hayırlı uğurlu olsun.”

Milletçe pek severiz bu lafı.

Dilimize persenk olmuştur, her vesileyle söyleriz.

Lakin hayırlı falan olmadı. Teknoloji diyorum... Pek gönülden dilemedik galiba, hayırlı uğurlu olmadı.

Cep telefonu mesela...

Aile yapımızın derinden sarsılmasına neden oldu.

Uyuyan yılanı uyandırdı.

Tamam, eşlerin birbirini aldatması eskiden de vardı ama böyle kesintisiz güç kaynağı gibi değildi. Adamlar hiç olmazsa akşam olunca kedi gibi eşlerinin dizinin dibinde otururlardı. Hiçbir şey olmamış gibi.

Şimdi?

Şimdi sabaha kadar mesaj.

Kısa mesaj servisi bitap düştü bunların yüzünden.

Bip bip bip bip bip...

“Şimdi yanında olsam...”

Laf ola beri gele. Yanında olsan ne yapacaksın? Hangi erkek hangi kadına ne yapmış? Uçurup da Kaf Dağı'nın arkasına göçüren mi olmuş? Neyse bu başka konu.

Diyeceğim, ne yuvalar yıkıldı şu cep telefonu yüzünden.

Geçen gün biri anlattı.

Adamın biri cepten karısını aramış, sonra da sevgilisinin evine gitmiş. Sevgilinin evine gidince ne yapıldığını bilirsiniz. Yalnız, adam bir şey daha yapmış, yanlışlıkla telefonun son arama tuşuna dokunmuş. Gerisini tahmin edersiniz.

194

Ben en çok kocasının çıkardığı ve çıkarttırdığı sesleri dinlemek durumunda kalan kadının aklının yerinde durduğuna şaşırdım. Hiçbir şey olmamış kadına.

Adamı soracak olursanız, hâlâ inkâr ediyormuş.

Bir başkası da içki sofrasında, arkadaşlarına, yaptığı zamparalıkları anlatırken yapmış aynı dikkatsizliği. Karısı hemen boşanmış.

“Tuş kilidi” denen bir şey var arkadaşlar!

Madem bir halt karıştıracaksınız...

Benim korkum, yarın “Türk Aile Yapısını Koruma ve Kollama Yasası” diye bir yasa çıkartıp bütün cep telefonlarının toplatılması ki bu hükümet yapar mı yapar.

Gelelim bilgisayara.

Kim bilgi saydı bugüne kadar?

Internete hayırlı bir iş için giren oldu mu?

Kaç vatandaş yeryüzünde kaç tür sinek olduğunu öğrenmek için tuşa bastı?

Porno siteleri ise girile çıkıla yalama oldu.

İnsanımız chat yaparken yalana alıştı.

Kadın bellediğiniz erkek, olgun bellediğiniz ham çıkıyor.

Yaşlar yalan, medeni haller yalan, işler yalan.

Bir tek fanteziler kendilerinin.

Çocuklar daha ciddiye alıyorlar bu chat işini. Ama gördük ki bu kadarı da iyi değil, hayati tehlike yaratıyor.

Netice olarak...

İcatlardan fayda değil zarar görmeye ant içmiş bir milletiz.

Yarın ölüme merhem olacak ilacı bulup elimize verseler, biz ondan da ölmeyi beceririz.

Evlilik ne demektir?

196

Hiç başımdan geçmedi ama yine de yıllar içerisinde evlilik hakkında bir kanaat edindim.

Herkes edinmiştir mutlaka. Ancak nikâh dairelerinden gün almak, SSK hastanelerinden ameliyat günü almak kadar zor olduğuna göre çoğunlukla aynı kanaatte olmadığımız ortada.

Hadi ilk evliliğini yapanları anlıyorum da, ikinci-üçüncü kere evlenmeye kalkanlara hiç aklım ermiyor.

Aşağıda bu amaçla yazılmış kanaat listemi bulacaksınız. Erkeklerle, kadınlara ve her ikisine göre...
Evlilik ne demektir?

Eşinizle hısımdan ziyade hasım olmanız demektir.

“Pin kodu”nuzu karınızın da bilmesi demektir.

Kararlarınızı onaylatacağınız bir merci oluşturmanız demektir.

Pilavın iyi demlenmesi demektir.

Artık asla kendinize ait bir yorganınızın olmaması demektir.

Seksin de memuriyetinin olabileceğini görmemiz demektir.

Sevişme saatlerinizi çocuklarınızın tayin etmesi demektir.

Ses çıkarmadan sevişmeyi öğrenmek demektir.

Akrabalarınızın ikiye katlanması demektir.

Çişiniz geldiğinde değil, tuvalet boşaldığında rahatlayabilmeniz demektir.

14 Şubat'ı sevgilinizden ayrı geçirmeniz demektir.

Talimat denen şeyin sadece amirden alınmayacağını öğrenmek demektir.

Karınızın müfettişlik ve hafiyelik gibi işlere yatkın olduğunu öğrenmeniz demektir.

Attığınız her adımın size dırdır olarak geri dönmesi demektir.

Hayallerinizin, ideallerinizin, plan ve programlarınızın yatağınız gibi çift kişilik olması demektir.

Sizin sevdiğiniz değil, onun sevdiği yemekleri yemeniz demektir.

Sevimli yavrucuklarınızın, gerektiğinde eşiniz tarafından hayatınızı tehdit eden bir silah haline getirildiğini görmemiz demektir.

Teslim olmak suretiyle esir olmak demektir.

Eve istediğiniz saatte döndüğünüz günleri özlemle anmanız demektir

Her şeyi ikiye bölmek, buna karşılık masrafları ikiye çarpmak demektir.

İki ayrı dünyadan bir ucube dünya yaratmak demektir.

Öteki kadınların/erkeklerin nikâhınızdan mahrum kalmaları demektir.

“Her şeyle iyi gider” sloganını karınız/kocanız için benimsemek zorunda kalmanız demektir.

Evlendiğiniz gün intihar etmeniz ve naaşınızın evlilik boyunca ortalarda sürünmesi demektir.

Elleri buz gibi kadınlar

198

Bir “Adam” dört “Kadın”.

Hayır, doğuda değil, İstanbul’da.

Hem imam nikâhlı değil resmi nikâhlı. Daha doğrusu üçü nikâhlı biri hâlâ sevgili.

Nikâhlar aynı anda değil tabii... Sırayla.

“E, ne var bunda?” diyeceksiniz. Yok bir şey. Geçenlerde bana ilginç gelen bir ilişkiler yumağına rastladım da onu anlatacağım. Ama size de ilginç geleceğinin garantisini veremem.

Bir gece... Bir kutlama gecesi.

“Adam” tertiplemiş. Bütün dostları orada.

Ben kutlamanın dışında ama mekânın içindeyim. Karşımda dünya güzeli genç bir kadın oturuyor. Su gibi. Tanıyoruz. Kadınlardan “sevgili” olanıymış.

Bana kalabalığın arasından ötekileri gösteriyor:

“Şu kısa saçlı olan ikinci eşi.”

“Bakın, bu da üçüncü eşi.”

“Şu ikinciden olan kız.”

“Bu da birinciden olan oğlu.”

“Birinci burada değil.”

“Peki ne zamandır varsın?” diyorum.

“İkinci”den beri varmış.

“Ama ‘Üçüncü’yle evlenmiş” diyorum.

Kısacık bir ayrılık yaşamışlar, o sırada evlenivermiş

“Adam” “Üçüncü”yle...

Ama “Sevgili” bunu mesele yapmamış. Kadınları anlamaya çalışmak hakikaten gereksiz bir iş galiba.

199

Bir ara “İkinci” geliyor yanımıza.

İncecik, zarif, güzel.

“Sevgili”yle tanıştırılıyor. Hem de “Sevgili” olduğu söylenerek.

“A hatırladım,” diyor “İkinci”, “biz evliyken eşimle çalışıyordunuz... O zaman bir şeyler seziyordum zaten”.

“Sevgili” ne diyeceğini bilemiyor.

“Eyvah!” diyorum. “Şimdi kıyamet kopacak!”

Kopmuyor.

“İkinci” öyle olgun ki...

“Sevgili”nin elleri avucunun içinde, “O dünyanın en iyi erkeğidir, onu sevmeye devam et!” diyor.

“Sevgili” rahatlamış, minnettar bakıyor “İkinci”nin gözlerine. Bir süre el ele kalıyorlar.

Zaman sen nelere kadırsın. Kıskançlık, kızgınlık, kırgınlık... Ne varsa alıp götürmüşsün.

“Eski eş”i, “yeni dost” yapmışsın.

Ama “Üçüncü”, “İkinci” kadar olgun değil. Olması da beklenmez zaten; “Adam” hâlâ kocası çünkü. Seviyor, kıskanıyor. “Birinci”yle “İkinci”den değil tabii... “Sevgili”den.

Daha önce birtakım söylentiler gelmiş kulağına belli; mıknaşısa tutulmuş gibi bize doğru geliyor ve gözlerini “Sevgili”ye diyor.

Bakışırken neler düşünüyorlar bilmiyorum.

Belki “Üçüncü”, “O benim, bırak onu!” derken “Sevgili”, “Hayır, senden önce ben vardım!” diyordur. Belki de sadece “Benden güzel mi?” diye düşünüyorlardır.

Her neyse...

“Üçüncü” geceyi tamamlayamıyor.

Erken bir saatte, gözleri yaşlı terk ediyor orayı.

“İkinci”de badireyi çoktan atlatmış olmanın rahatlığı gözleniyor.

“Sevgili”yse biraz mutlu, biraz tedirgin, biraz hüzünlü, bir gözü “Aclam”da, kalabalığa karışmadan olan biteni seyreliyor.

“Adam” mı?

O mutlu mutlu gülümsüyor. Yani görünürde. Ötesini bilemem.

Bana gelince...

Her birini ayrı ayrı gözlemekten yoruluyorum.

Ve el sıkıştığın üç kadında da bir şey dikkatimi çekiyor. Üçünün de elleri buz gibi.

Üzülüyorum.

Ve de savaşların en zorunun “Kadınlar Arası Savaş” olduğuna karar veriyorum.

Sevim ve muhterem hanımefendiler

201

“Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır.”

Laf...

Nerede görülmüş, kim duymuş.

Benim bildiğim, insan kısmı birbirini aşağı çeker. Karısı, kocası fark etmez.

Tam tersine, varsa başarılı biri, araştırın bakın etrafında ayağına dolanan olmadığındandır. Hele kadın kısmı...

Bırakmaz ki adamcağız gece gündüz çalışsın, başarsın.

İş seyahati... Kadın takipte.

Gece toplantıları... Yemezler.

Sekreterle istişare... Yok öyle.

Peki nasıl başarılı olacak bu adam? Bir gece doya doya toplanamadıktan sonra. Kısacası, “Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır” lafına inanıyorum ama yorum farkıyla.

Şöyle:

Evet, kadını arkasında bırakıp, bir daha da dönüp bakmadan yürüyüp giden adamın başarılı olmaması için bir neden yoktur.

Böyle düşünürken...

Gözüme Orhan Gencebay'la Müslüm Gürses ilişti. Ve de değerli eşleri.

Hayır, hep görüyorum kendilerini de kafamda bir şimşek çaktı demek istiyorum.

Tabii ki bu lafı eden, Sevim Emre-Orhan Gencebay, Muhterem Nur-Müslüm Gürses çiftinden esinlenmemiştir ama, "cuk" diye oturmak olursa bu kadar olur.

Bu iki başarılı sanatçımızın neredeyse sadece gırtlaklarından çıkan ses eşlerinden bağımsızdır. Hatta bundan bile şüpheliyim. Kocalarının ümüğüne basmak suretiyle ses tellerini akort ediyor da olabilirler.

Geçen gün "Müslüm yorgun, sorularınızı ben cevaplayayım!" diyordu Muhterem Nur.

Sevim Emre deseniz, aynı. "Son klibimiz..." diye anlatıyordu o da geçenlerde. Orhan Gencebay da öyle dinliyordu muhabirle beraber.

Ben şahsen Orhan Gencebay ve Müslüm Gürses hayranıyım. Bayılıyorum.

Şimdi bunca sanatçı içinde ikisini seçip beğendiysem, "Nedir bunun sebebi?" diye düşünmek durumundayım. Kendimi sebepsiz yere kapıp koyverecek değilim.

Arabesk sever miyim? Bir iki şarkı hariç hayır.

Ayrılıkların kadını mıyım? Değilim.

Bıyık mı severim? Yoo.

Peki nedir ikisini bana sevdiren ortak özellik?

Buldum tabii sonunda.

Muhterem Nur ve Sevim Emre.

Ben onların bu kadınlarsız var olma ihtimallerinin olmayışını sevmiştim.

Gözlerimi kapatıyorum, hayallerini çağırıyorum. Katiyen yalnız gelmiyorlar.

Yanlarında kadınları olmadan sokakta görsem tanımayacağım. Nitekim bir kere başıma geldi.

Geçen yaz her gün Rumeli Hisarı'nda bir cafede oturup duruyordum ya... Orhan Gencebay'la Sevim Emre de her gün aynı saatte yürüyüşe çıkıyorlardı. Tam önümden geçiyorlardı, selamlaşıyorduk. Yıllardır tanırım zaten kendilerini.

203

Bir gün yine oturuyorum. Bir adam yürüyor, tek başına. "Orhan Gencebay geçiyor!" dedi biri. "Yok canım," dedim, "o değil." Hakikaten tanıyamadım. Sanki yanında olmayan Sevim Emre değil, saçı, bıyığı, kaşı, gözü. Can havliyle "Sevim Hanım ölmüş olmasın!" diye bağırmışım.

Şu anda bir televizyon programında Muhterem Nur'la Müslüm Gürses konuk. Program bitmek üzere, ancak Muhterem Hanım elini Müslüm Gürses'in dizinden hiç kaldırmadı. Allahtan adamcağız şarkı söylerken bir iki dolandı. Yine de dizi nasır bağlamıştır.

Sanki bu yazıda bir hiciv varmış gibi bir intiba uyandı mı sizde?

Vallahi yok.

Hakikaten ikisine de hayranım.

Hakikaten başarılarında ve bu kadar sevilmelerinde onlara sansasyondan uzak, düzgün bir hayat sağlayan eşlerinin büyük payı olduğuna inanıyorum.

Hakikaten beraberliklerine bir zarar gelmesini istemiyorum.

Ancak bir gün bir tenhada kıştırabilirsem Orhan Abi'yle Müslüm Baba'yı, "Benden sır çıkmaz, boğulmanıza ne kaldı söyleyin bakiim?" diye de soracağım.

Şimdiki kızlar harika

205

Tanıdığım gençler var. Ünlü ailelerin 20-22 yaşlarında-ki oğulları. Yakışıklı, zengin, sevimli, iyi eğitim almakta olan. Ne zaman karşılaşsak, ki ben pek orada burada gezmediğimden hep aynı yerde karşılaşıyoruz, daima yalnızlar. Kız arkadaşları yok.

Nihayet geçen gün dayanamadım, “Hayrola çocuklar, nedir bu durum?” dedim. “Adeta bulunmaz Hint kumaşı olmanıza rağmen... Kızlar benim bilmediğim başka şeyler mi arar oldular?”

Anlattılar durumu.

Kızlar birkaç mekândan başka bir yere gitmek istemiyorlarmış, onlar da mecburen o birkaç yerin dışında yalnız oluyorlarmış.

Neden peki? Kızların babaları oralara abonman ücreti mi ödemiş?

Olur ya, gece kulübü, bar, restoran her neyse, baba her ay belli bir miktar para yatırıyor, “Kızım gelsin eğlen-sin, kolasını neyini eksik etmeyin; eti sizin kemiği benim, başka yere de salmayın!” diye tembih ediyordur belki.

Değilmiş.

Kızlar kendilerini mümkün olduğu kadar çok kişiye göstermek için belediye otobüsü kalabalığındaki yerlere gitmeyi tercih ediyorlarmış.

E, haklılar tabii. Üstlerindeki başlarındaki yatırım az buz değil. Ne kadar çok insan görürse o kadar parasını çıkarmış olacak.

Ama atladıkları bir nokta var. Oralarda boyunlarından aşağısını gösterebilmelerine imkân yok.

206

O tip yerlere hiç gitmemiş olanlar için tasvirde bulunayım:

Bütün gece ayakta duruluyor. Omuz omuza, kık kıkça, burun buruna. Ama muhabbetten değil, sıkışıklıktan.

Değil ortalıkta salınmak, burnunuz kaşınsa, kendi bedeninizle yanınızdakinin bedeni arasına sıkışmış olan kolunuzu kurtarıp yüzünüze götüremediğinizden, burnunuzu önünüzdekinin omzuna, ensesine, artık neresine denk gelirse, sürtmek suretiyle kaşıyorsunuz.

Tuvalete gitmek icap etti diyelim. Omuz vura vura, ayak eze eze, menzile doğru ilerlemeye çalışıyorsunuz.

1.5 saat sonra daha 75 santim yol gittiğinizi görüyor ve vazgeçip arkadaşlarınızın yanına dönmekle, azim ve inatla yola devam etmek arasında bocalıyorsunuz. Birine karar veriyorsunuz, ancak hangisini seçtiyseniz seçin uygulamanız mümkün olmadığı için bulunduğunuz yerde dikilerek geceyi başka omuzlar arasında tamamlıyorsunuz.

Buraların en iyi tarafı kişinin fazla içki içmemesi. Garsonun siparişi almasıyla getirmesi arasında geçen süre yol muhalefeti dolayısıyla iki saat. İçki elinize ulaştığında yarısı yolda dökülmüş oluyor. Kalanı da kadehi ağzınıza götürmeyi başaramadığınızdan, başarsanız da mücadele sırasında üzerinize döktüğünüzden, içtiğiniz içki iki, bilemediniz üç yudum.

Şimdi böyle bir durumda elbise falan görünür mü? Hele ayakkabı. Banyo terliğiyle gelseniz kimse farkına varmaz.

207

Ama yalnız elbiselerini göstermek değilmiş istedikleri. Kismet bulmak istiyorlarmış aynı zamanda.

“E sizi bulmuşlar işte, daha ne?” diyorum.

“Biz o gecelik partnerleriyiz, ileriki geceleri finanse edecek birilerini arıyorlar!” diyorlar.

Ceplerine üç beş yeni telefon kaydetmeden çıkıyorlarmış gittikleri yerden.

Konuşmamız şöyle devam ediyor:

“Peki aşk?”

“Ne aşkı?”

“A saçmalamayın çocuklar! Siz yanlış yerlerde geziyorsunuz, yanlış insanlarla berabersiniz demek ki. Ben size normal kızları sormuştum. Hani sınıf arkadaşlarınız falan...”

“Senin dünyadan haberin yok Pako.”

Hakikaten dünyadan haberim yok.

Durum buymuş meğer. Bilmiyorum, ben onların abartıcısıyım.

Gitmek

Bugünlerde herkes gitmek istiyor.

Küçük bir sahil kasabasına, bir başka ülkeye, dağlara, uzaklara...

Hayatından memnun olan yok.

Kiminle konuşsam aynı şey... Her şeyi, herkesi bırakıp gitme isteği.

Öyle “yanına almak istediği üç şey” falan yok. Bir kendisi.

Bu yeter zaten. Her şeyi, herkesi götürdün demektir. Keşke kendini bırakıp gidebilse insan.

Ama olmuyor.

Hadi kendimize razıyız diyelim, öteki de olmuyor. Yani her şeyi yüzüstü bırakmak göze alınamıyor.

Böyle gidiyor işte. Bir yanımız “kalk gidelim”, öbür yanımız “otur” diyor.

“Otur” diyen kazanıyor. O yan kalabalık zira. İş, güç, sorumluluk, çoluk çocuk, aile, güvende olma duygusu... En kötüsü alışkanlık.

Alışkanlığın verdiği rahatlık, monotonluğun doğurduğu bıkkınlığı yeniyor. Kalıyoruz.

Kuş olup uçmak isterken ağaç olup kök salıyoruz.

Evlenmeler...

Bir çocuk daha doğurmalar...

Borçlara girmeler...

İşi büyütmeleler...

Bir köpek bile bizi uçmaktan alıkoyabiliyor.

Misal, ben...

Kapıdaki Rex'i bırakıp gidemiyorum. Değil bu şehirden gitmek, iki sokak öteye taşınamıyorum. Alıp götürsem gelmez ki... Bütün sokağın köpeği olduğunun farkında. Herkes onu, o herkesi seviyor. Hangi birimizle gitsin?

"Sırtında yumurta küfesi olmak" diye bir deyim vardır; evet, sırtımızda yumurta küfesi var hepimizin. Kendi imalatımız küfeler.

Ama eğreti de yaşanmaz ki bu dünyada. Ölüm var zira. Ölüme inat tutunmak lazım. İnadına kök salmak lazım.

Bari ufak kaçışlar yapabilirsek.

Var tabii yapanlar. Ama az. Sadece kaymak tabakası.

Hepimiz kaçabilirsek... Bütçe, zaman, keyif... Denk olsa.

Gün içinde mesela... Küçük gitmeler yapabilirsek.

Ne mümkün.

Sabah 09.00, akşam 18.00.

Sonra başka mecburiyetler.

Sıkışıp kaldık.

Sırf yeme, içme, barınmanın bedeli bu kadar ağır olmalı.

Hayatta kalabilmek için bir ömür veriyoruz.

Bir ömür karşılığı bir ömür yani.

Ne saçına.

Bahar mıdır bizi bu hâle getiren?

Galiba.

Ben her bahar âşık olmam ama her bahar gitmek isterim.

Gittiğim olmadı hiç.

Ama olsun... İstemek de güzel.

Annem ne der

211

Sizce bu yaşıta, yani benim yaşımda birinin hâlâ annesinden korkuyor olması doğal mıdır?

Üstelik annem melek gibi bir kadinken... Benimse altında bir uçan süpürgem eksikken...

Görünüşe aldanmayacaksınız. Annem o meleklikle yapacağını yapmıştır. Aramızda şehirlerarası otobüs hosteslerinin değişiyile “Normal hava ve yol şartlarında 8.5 saatlik mesafe” olması, durumumu değiştirmeye yetmez.

Bütün hayatımı “Annem ne der?” sorusunun cevabına göre tanzim etmeye çalışmışımdır. Gerçi başarabildiğim söylenemez ama kim, ne için demisti hatırlamıyorum, “Varmasam da yolunda ölürüm” diye bir laf vardır hani... Benim durumuma çok uyuyor.

Misal şu yazılar...

Haftanın dört günü, “Ya annem beğenmezse!” korkusunu yaşıyorum. Nitekim beğenmiyor.

Zaten onun ifadesine göre çok tehlikeli bir iş yapıyo-

rum. Derhal bırakmalıyım bu işi. Bilmeyen, evin bir odasında kimyasal silah imal ediyorum zanneder.

Ama bir yandan da bir gün bir mani çıkar da yazamam diye endişeleniyor galiba. Çünkü mütemadiyen “Boş vakitlerinde otur, üç beş yazı yaz, at kenara” diyor. Kolay zannediyor. Hazır boşken bir tencere yaprak sarıp dolaba atmakla bir tuttuğundan...

Gerçi sarma işinin yazı yazmaktan daha zor olduğu bir gerçek ama ben daha çok stok açısından mukayese ediyorum. Salı akşamı yazıp çarşamba sabahı gönderdiğim yazı cumartesi günü yayımlandığında modası geçmiş oluyor, bir de stoktan çıkardığımı düşünün.

Yalnız iki konu var ki naftalinleyip kaldırsam, 10 sene sonra çıkarıp karşınıza getirsem tazeliğinden bir şey kaybetmez. Biri Kıbrıs meselesi, öteki AB.

Neyse...

“Anacığım stok olmaz!” diyorum her seferinde. Diyorum ama içimdeki suçluluğu da atamıyorum. Yazılarımı bitirmiş göndermişim, boş günümdeyim, bir yerlere gidip keyif edeceğim. Gidiyorum da... Ama keyif ne gezer. San ki okuldan kaçtım. İçim pır pır. “Şu anda boşum, oturup bir yedek yazı yazacağıma kalkıp buraya geldim, yazıklar olsun bana.”

Bu yazı mevzuu banko.

İlaveten duruma göre değişen başka korkularım da var. Yaparsam kendimi suçlu hissedeceğim bir sürü şey.

Eve geç gelmek.

Fazla gezmek tozmak.

. Olur olmaz glmek.
Sokakta dondurma yalamak.
İnce giyinmek.
Hlime Őkretmemek.
Falan filan.

Eskiden böyle değildim. Daha az aldırırdım. Acaba ya-
şım ilerledikçe annemi anlar mı oluyorum?

Bir de dedikodu mevzuu var ki beni en çok yaralayan
budur.

Annemin hayatı boyunca birinin aleyhinde bir laf ettiği-
ni, birinin söylediğini ötekine aktardığını duyan olmamış-
tır. Dedikoduyu sevmez, bize de yaptırmaz. Şöyle ağız ta-
dıyla birini ekiştirememişizdir yanında.

Ama ne oldu?

Ben dedikodusever oldum. Belki de anneme inat. n-
c Dünya Savaşı'nı çıkaracak boyutta olmasa da onu bunu
ekiştirdiğim oluyor doğrusu. Çok zevkli. Sonradan yaşı-
dığım "Annem duyarsa!" korkusunu hesaba katmazsak ta-
bii.

şimdi içinizde "Yine anasını danasını anlatmış!" diyen-
ler olacaktır.

Teessf ederim.

Bu yazıdaki mesajı anlayamadıysanız...

Bir cümleyle özetleyeyim en iyisi.

ocuklarınızı büyütürken ağınızdan çıkanı kulağınız
işitsin.

Aslı yok sureti var

214

“Ev alma komşu al.”

Bir sözü de boşuna etmiş olsa ya şu atalarımız.

Apartman komşularım, yukarıdaki sözü, depremin günlerinden başlayarak çeşitli vesilelerle defalarca teyit ettiler.

En son vesile şu:

Bundan bir ay kadar önce bir öğlen kalktım ki karşıdaki apartman kabak gibi ortada. Dolayısıyla bizim apartmanın da onlar için aynı durumda. Zira bizim bahçedeki ağaçlar kesilmiş.

Pencereyi açıp aşağı baktığımda, kapıcı kestığı ağaçları küçük parçalara ayırıp dev torbalara dolduruyordu.

“Neden?” diye bağırdım.

Manzaraya engel oluyormuş.

Manzara?

Karşı apartmanın pencereleriyle, elinde torba alışverişten dönen üç kişi.

Bu manzara için manzaranın ta kendisi olan ağaçları kesmişler.

Allah bilir sorsanız, belediyelerin şehri yeterince yeşillendirmediğinden şikâyetçidirler.

Şimdi her sabah umutla iki ağacın yerde kalan güdük

gövdesine bakıyorum. Onlara inat bir yerden bir filiz verir mi diye. Yok.

Kedi, köpek, ağaç, kuş derken adım “Mahallenin delisi”ne çıkacak. Belki çıkmıştır bile. Çıksın, gurur duyayım. “Mahallenin duygusuzu” olacağıma...

Çok mu bireysel oldu diye düşünüyorum ama, herhalde bunların memleket sathına yayılmış epey benzeri vardır. Mesela, “Galeri yapıcım” diye kolonu kesenler de aynı kategoriye dahil edilebilir.

Bilmiyorum, belki bizim apartmanda onlardan da vardır. Zira üç daire tadilatla. Girip bakmadım ama kolonu kırmaları da “yatak başı sığmadı” diye yontup küçültmüş olabilirler.

İlk depremde kokusu çıkar. Baktınız köşemde yokum, bilin ki bizim apartman da yerinde yok.

Bu tadilat işi de ayrı bir konu.

Şu memlekette bir kişi de aldığı daireden memnun olsa ya. Katiyen olmaz. Her gelen yıkıp yeniden yapacak.

Hayır, herkesin değişik bir yaşam biçimi olur da anlarım. Evi ona uygun hale getirirsin. Oysa akşam olunca hepimizin yaptığı şey aynı. Televizyonun karşısındaki kanepede uyuklamak.

Bazılarımızın ilaveten elinde bir kitap olabilir.

Bazılarımızın kanepesi İtalyan olabilir.

Bazılarımızın ekranı daha büyük olabilir.

Falan filan...

Ama netice değişmez.

Mutfağı açıp salonun içine dahil eden, yemek alışkanlığını da değiştiriyor mu zannediyorsunuz? Hayır, yine kuru fasulyeyle pilav pişiyor o mutfakta.

Yani, istisnalar olsa da genel olarak evlerdeki farklılığın nedeni, “yaşam tarzının getirdiği zaruret”ten ziyade, “statünün bir gereği” oluşu gibi geliyor bana.

216

Bendeniz bugünlerde “fark yaratmak”ta olan komşularım sayesinde inşaat halindeki bir binada oturmaktayım.

Hani müteahhit inşaatı geciktirir de, mal sahiplerinden biri kendi imkânlarıyla dairesini tamamlayıp içeri girer oturur ya... Bizim durumumuz ona benziyor. İşçiler, molozlar, bağırmalar, türküler, malzemeler... Vurma, kırma, çakma, sökme, delme sesleri...

Gürültüden kedilerin bile kimyası bozuldu. Ev halkı olarak birbirimizin kulağına yapışıp bağırmasak anlaşılabilmemiz mümkün değil.

Hadi bunlar geçer de o ağaçlar bir daha yapraklanmayacak. Varsanız baksanız çiçekli fayanslar döşetiyorlardır banyolarına.

Aslını yok edip, suretini duvarlarına yapıştıranlara ben ne diyeyim?

Yalnız şu da var ki, ben de pek makbul bir komşu sayılmam.

Sabaha kadar oturuyorum. Dolayısıyla gece boyunca evde tıkırtı, şu bu eksik olmuyor. O tıkırtıların şiddeti gecenin sessizliğinde beşe katlanıyor tabii. Sesimin tonunu da hesaba katarsanız “Allah sabır versin!” demek lazım.

Alınan her karara, toplanan her paraya, yapılan her işe mutlaka itiraz etmem de cabası.

Kısacası onlar da orada burada “Ev alma komşu al,” diyorlardır.

Sevgili dostum

Size bir soru.

Dosttan sevgili, sevgiliden dost olur mu?

Olmadı, doğru soramadım soruyu. Bu “Sevgiliyle aynı zamanda dost da olunabilir mi?” anlamında oldu. Esas sormak istediğim şu:

Eski dost yeni sevgili, eski sevgili yeni dost olur mu?

Siz aranızda tartışadurun, ben fikrimi beyan edeyim.

Şu lafı çok duyuyorum: “Önce çok iyi dosttuk, sonra dostluğumuz aşka dönüştü.”

Belki de olması gereken budur. Bu kadar yaygın olduğuna göre...

Ama benim başıma hiç gelmedi nedense. Bir kez bile bir dostuma âşık olmuşluğum yoktur.

“İlk görüşte aşk” a inananlardan olduğumdan mıdır, yoksa dostlarımı çok yakınım olarak gördüğüm için enses-te gireceğini düşündüğümünden midir...

Veya dostta aradığım özelliklerle sevgilide aradıklarım çakışmadığından mıdır...

Ya da dost zor bulunduğundan, sevgiliye dönüştürüp heba etmeyeyim diye düşündüğümünden midir...

Hepsi midir?..

Yoksa hiçbiri değildir de denk düşmediğinden midir...
Nedendir, bilmiyorum.
Ama şu üçüncünün üzerinde durmak istiyorum biraz.

Dostta ne ararım ben?
Herkesin aradığı klasik şeyler...
Güvenilirlik.

Müştereklerin asgarinin epey üzerinde olması ki, buna 219
kısaca kafaların uyuşması diyebiliriz.

Sonra, beni sevsin, anlasın, hoş görsün falan.
Peki sevgilide ne ararım?

Hiçbir şey.

Daha doğrusu lafla ararım da fiilayatta o aradığım özelliklere denk düşen birine âşık olduğum görülmemiştir.

Yani kısacası, dostumu seçerim, sevgiliyse “pat” diye gönlüme düşüverir.

Boyu boyuma, huyu huyuma uygun mu, zekâmız denk mi, dünya görüşümüz aynı mı, öyle uzun uzun bakmaya fırsatım olmaz.

Aşk böyle bir şeydir çünkü. Size söz hakkı vermez, karşınızdakini ölçüp tartmanız için zaman tanımaz.

Eğer tanıyorsa, zaten aradığımız sevgili değil, hayırlı bir kısmet demektir. Yani “Aşk da neymiş, ilişki ilişkidir” diyorsanız, hele bir de huzur, güven falan arıyorsanız, en yakın dostunuz sizin için biçilmiş kaftandır diyebiliriz.

Tekrar bana dönersek...

Aşkın içinde “merak” vardır. Karşıdakini tanıma isteği... Onun için ben iyi tanıdığıma değil, hiç tanımadığıma âşık olmuşumdur hep. Keşif bitince aşk da bitmiştir.

Gelelim “Eski sevgili yeni dost olur mu?” sorusuna.

Bunu da çok duyuyorum: “Ayrıldık, artık çok iyi dostuz.”

Bakın bu ötekinden daha mantıklı. Ama bir şartla. İlişkiniz zamana yenik düşmüş olacak. Yani yıllar içerisinde tavsayarak bitmiş olacak. Bu durumda neden olmasın?

Gerçi yukarıdaki sözü söyleyenin kim olduğuna da bir bakmak lazım. Çoğu, “dost”un manasını bilmediğinden... Misal, küs olmamayı dost olmak zannedenler var.

220

Ama çok akli başında eski sevgililer de tanıyorum. Hakikaten öyle iyi dost olmuşlar ki evlerini bile ayırmaya gerek duymadan birbirlerine yeni sevgililerini anlatarak gül gibi geçinip gidiyorlar.

Ama ilişki, aldatmalar, ihanetler, kazıklar, kavga dövüşlerle sürmüş ve bitmişse biraz zor. Zaten ne gerek var? Şart mıdır?

Neyse...

Yine çok önemli bir konuya parmak basmanın huzuru içerisindeyim.

22 yaş salaklığı

221

Bir hanımefendiden mektup geldi. Ertuğrul Özkök'e göndermiş ama Ayşe'yle benim de okumamı istemiş.

Mektubun içeriği şöyle özetlenebilir: Her yaşın bir güzelliği vardır, her yaşta her şey yapılabilir. Mukaddes Hanım kendi hayatından örnekler de vermiş. 40'ından sonra kendisinden 16 yaş küçük yakışıklı bir erkekle aşk evliliği yapmış mesela. 80 yaşında da Amerika seyahatine çıkmış.

Evet, 80 yaşında Mukaddes Hanım ama gönderdiği, bir ay önce çekilmiş resminde 60 yaşında görünüyor.

Ve onun yarı yaşındayken yaş bunalımına girenlere moral vermeye çalışıyor mektubunda. "Ayşe'yle Pakize'ye de okutun!" dediğine göre bize de...

Bilmiyorum, 30'unu geçeli daha birkaç sene olan fıstık Ayşe'nin yaş bunalımı var mıdır, ama benim 22 yaşındayken vardı.

Bunalım demeyelim de çok yaşlı olduğum gerçeği kafama dank etmişti o günlerde.

Artık köşebaşlarında saatlerce dikilip gülüştüğümüz günler çok geride kalmıştı.

Meslekler seçilmiş, yola çıkılmıştı.

Göğüslerim çıkalı bile neredeyse on sene oluyordu.

Kendimi acayip büyümüş hissediyordum. Hatta dediğim gibi yaşlanmış.

Çevremde 15-16 yaşında kızlar vardı, bense hızla 30'a doğru gitmekteydim. Sanki başkalarının gidişinde hız sınırı varmış gibi.

Gidişim hızlıydı ama bir yandan da yıllar çok yavaş geçiyordu. Üç sene sonrası, "Of, çok uzak!"tı. Onun içindir ki, üç yaş küçükler benden çok, çok, çok gençtiler.

40 yaşına gelmiş insanlar artık ölçebilirlerdi, normaldi.

40 yaşını geçmiş annemle, 50 yaşını geçmiş babamın hayatta olmaları ise Allah'ın bir lütfuydu. Ama her an gidebilirlerdi. Bu nedenledir ki o yıllarımı "Bugün mü, yarın mı?" endişesiyle yüreğim sıkışarak geçirdim.

Babam öldüğünde 61 yaşındaydı. Ben de artık 22 yaşında değildim, 61 yaşın gerçek değerini kavrayabilecek yaşa gelmiştim ama yine de ağlarken birinin çıkıp da "Zaten çok yaşlıydı, sırasız bir ölüm değil ki!" demesinden korktuğum için yaşını söylemekten çekiniyordum.

Şimdi...

O zaman sadece ölümüne ağlıyordum, şimdiyse genç gittiğine de yanıyorum. Sayılar yaşları ifade etmek için kullanıldığında sabit bir değer taşımıyor galiba.

Bazı insanlar için "dönek" diyorlar. Sebep gençliklerindeki fikirlerinin değişmesi, buna bağlı olarak saf değiştirmeleri.

Ben esas dönmeyene şaşarım.

"Bu konuyla ne alakası var?" demeyin, çok alakası var. Kendimden yola çıkacak olursam, 25 yaşındaki ablasını

evde kalmış kart kız zanneden birinin dünya görüşünden ne hayır gelir?

Tuttuğu partiden, siyasi tercihinden, seçtiği kocadan,...?

Bilmiyorum, belki bende bir tuhaflık vardır. Keleklği atlayıp direkt olgunlaşan insanlar vardır belki de.

Neyse, uzatmayayım...

Şimdiki hâlimi soracak olursanız, 22 yaşındakileri yatırıp altını bağlayasım geliyor.

Netice olarak, 22 yaş hakkında iki ayrı hüküm sahibiyim. Hangisi doğru acaba?

Yalnız 20 sene sonra da bugünkü yaşımda olanları pış-pışlamak isteyeceksem, kelek geldim kelek gideceğim demektir.

Kadın oluyorum

224

Ağzım açık, boğazımda alet, sesli harfleri sıralıyorum. Sevgili doktorun Celal Ünver' in gözü ekranda. "Bunu beğenmedim," diyor, "bakalım bir de Mehmet Hocama gösterelim."

O anda ne hâle geldiğimi tahmin edersiniz. Hele Mehmet Ömür de "Evet, ameliyat," deyince...

Ben yine antibiyotik, boğaz spreyi, söktürücü üçlüsüyle eve döneceğimi düşünürken...

Hemen kardeşimi çağırıyorum. Güya bana moral verecek. Sanki huyunu bilmezmişim gibi. O dakikadan itibaren yüzlerce defa "Vallahi iyi olacağım!" demek durumunda kalıyorum. Ashında isabet oluyor, kendi söylediğime kendim inanıyor ve rahatlıyor.

Sahneden, televizyondan falan sesimi bilen okurlar, "E, sana ameliyat şarttı!" diyorlardır şimdi. Haklılar.

En iyi gününde bile "Geçmiş olsun!" dedirtiyordu sesim. Çatallar, çatlaklar, hırıltılar gırla gidiyordu. Son zamanlardaysa kısık olmadığı günler sayılırdı adeta.

Ve hayatımı her türlü etkiliyordu.

Misal, bu sesle haza hanımefendi biri olmam mümkün değildi.

Ne bileyim işte, sevgilime romantik laflar etmek, ona buna nezaket dolu cümleler sarf etmek sesimle bağdaşmaz diye hiç kalkışmıyordum mesela.

Uzatmayayım, ses tellerimden ameliyat oldum.

225

Yıllar içerisinde mahvetmişim kendilerini. Sigaralar, tekniksiz şarkı söylemeler... Ödemler, iltihaplar, tahrişler... Neyse ki ve çok şükür ki daha ötesini becerememişim.

Pazar günü yazımı narkoz sarhoşu olduğumdan yazamadım. Yazamadım ama yine de elimden kâğıt kalem düşmedi. Zira konuşmam yasak.

Bilenler bilir, bu bana verilecek en büyük cezadır. Denemişliğim yok ama hapis cezası bunun yanında bana vız gelebilir. Yanımda kitabım, radyom, birkaç da lak lak edebileceğim insan olduktan sonra müebbet bile koymaz bana. Sokaklarda fazla gözüm olmadığından... Ama konuşmamamak... Neyse ki üç gün. Ondan sonraki üç gün fısıltı halinde, sonra da bağırmadan, yavaş sesle konuşabileceğim. Bir ay sonraysa bülbülüm, bülbül. Gerçi şimdi de bülbülüm ama dut yemiş olanından.

Netice olarak, ben de kadınlığımı keşfedeceğim galiba. Tamamen iyileştiğimde sesim cinsiyetime yakışır hâle

gelecek. Belki artık telefonda “Kimi aradınız beyefendi?” demezler. Bakarsınız şuh kakhahalar bile atarım.

Bilmem farkında mısınız, sesimle sedamla kadınlığa geçişimde de erkek parmağı olmuş olacak. Hem de bir değil iki.

Son olarak, kardeşimin sizlere bir diyeceği var: “Bunu yaz lütfen!” dedi, aynen iletiyorum.

“Yakınlarınızın hoşlanmadığınız huyları olabilir ancak asla şikâyet etmeyiniz, bir gün o beğenmediğiniz yanlarını arar hâle gelebilirsiniz.”

Kendisi çok konuşmamdan şikâyetçiydi de. Tekrar konuşmaya başlayınca sabahlara kadar “gık” demeden dinleyecekmiş beni. Bunda dizimin dibinde oturup yazdıklarımı okumaktan bunalmış olmasının payı büyük tabii. Kız haklı. İnsan böyle bir durumda gerektiği zaman, kısa ve öz olarak derdini anlatmak için kullanır kâğıt kalemi değil mi? Hayır. İllaki uzun uzun sohbet edeceğim. İki günde iki tane beş ortalı defter bitirdim.

Neyse şimdi ben bu yazıyı yazarken epey dinlenmiş oldu. Eminim dört gözle (!) ıslık çalıp sohbeta çağırmanı bekliyordur.

Yeniden doğmak

227

Parasız kalmak,
Kapıya konmak,
Aldatılmak,
Sevgiliden ayrılmak...
Çekişmeler,
Sürtüşmeler,
Yolunda gitmeyen işler...
Hiçbirinin önemi yok.

Geçer, düzelir, çaresi bulunur, yenisi gelir...
Bunu hepimizi biliyoruz. Teori sular seller gibi. Ama yine de kendimizi kaptırıyoruz işte.

Son bir gün...
Biri size bir şey söylüyor. Bir doktor... Ufacık bir şüpheden söz ediyor. Minicik. Ama yetiyor.

O andan itibaren dünyadan kopuyorsunuz.
Beş dakika önce adeta hayati önem taşıyan her şey yok oluyor, siliniyor, uçup gidiyor.

Yakınlarınız, arkadaşlarınız her zamankinden daha çok yanınızda oldukları halde kendinizi yapayalnız hissediyorsunuz.

Eskiden olduğu gibi iki sigara bir kahve eşliğinde arkadaşınıza dert yanamıyorsunuz. Çünü sevgilinizle kavga et-

tiğinizdeki hâlinize hiç benzemiyorsunuz. Kim ne diyebilir ki size? Ne yapabilir?

Uyuyamıyor, yiyemiyor, içemiyorsunuz.

Dünyaya dair hiçbir şey ilginizi çekmiyor artık. Hatta acınıza rağmen dünyanın dönüyor olmasına sinirleniyorsunuz.

Yarın yok.

Bir ay sonrası...

Bir yıl sonrası...

Meçhul.

Elbet ölüm kime ne zaman gelir belli olmaz, ama yine de yarının en çok sizin için yok olduğunu düşünüyorsunuz.

Yanınızda konuşulan, ileriye dönük bütün planlar programlar yüreğinizi burkuyor. Duymak istemiyorsunuz.

O ana kadar nasıl da mutluymuşsunuz meğer. Bunu fark edemediğinize yanıyorsunuz.

Herkes size iyi davranıyor. Demek olabiliyormuş. Ama istemiyorsunuz. Keşke yine didişseler. Çünkü yaşamak istiyorsunuz.

Sonra...

Sonra bir kâğıt parçasıyla yeniden doğuyorsunuz.

Yokmuş bir şeyiniz.

Havala uçuyorsunuz.

Bundan böyle hiç ama hiçbir şeye üzülmemeye yemin ediyorsunuz. Gerçi bir süre sonra her şeye kaldığınız yerden başlıyorsunuz, hayat sizi yeniden içine alıyor ama birkaç gün hakikaten kendinizi iyi hissediyorsunuz.

İnsanın arada bir eşeğini kaybedip bulmasında fayda var galiba.

Ya da buna gerek kalmadan sevinmenin bir yolunu bulmalıyız.

Nedir özlediğimiz

Eskiye özlemeyen var mı? Çocukluğunu, ilk gençlik yıllarını? Büyük felaketler, sefaletler yoksa eğer, çoğumuz özlemle anarız o yılları. Kimimiz kaleme de alırız. Ben de yazmıştım bir şeyler. “Bir Dinozorun Özlemleri” miydi neydi.

Ama bazen abartıyoruz galiba. “Her şey bozuldu!” diyoruz. Evet, bozulan çok şey var. Ama düzelenler daha çok o günden bugüne. Tamam okulun kapısındaki macuncu, akordeonlu düğünler, limonata, dostluklar falan iyiydi de şu anlatacaklarım da iyi miydi?

Çocukluğum, çocukluğum...

İyi hoş da, iki çeşit sakız, iki çeşit çikolata. Hepsi buydu.

Hele defterler, kalemler, falan... Nerede şimdiki gibi renkler, çeşitler, pırıltılar, kokular...

Bir mavi, bir kırmızı kaplama kâğıdı vardı. Tabakayla

satılırdı. Defterlerimizi kitaplarımızı onunla kaplardık. Sonra hazır plastik kaplar çıktı. Ama öğretmenlerin çoğu illa öteki eziyetli olanı isterlerdi. Nedenini şimdiki aklımla bile anlayamıyorum. El becerimiz gelişsin diye olabilir mi acaba? Eğer ondansa hakikaten gelişti, ama bizimki değil, annelerimizinki.

Okuldan laf açılmışken...

Bakıyorum da etekler mini, saçlar fora, çoraplar rengârenk. Hiç de kötü durmuyor.

230

Saçlarımız en az üç hoğum olmak üzere sımsıkı iki örgü ya da kulak memesi hizasında kesik olmazsa görürdük günümüzü.

Etekler dizden dört parmak aşağıda olacaktı. Ne daha uzun ne daha kısa.

Kaş almak mı? Orospu olmak mı istiyorduk yoksa? Efendim?

Meyveyi ağaçtan topluyordunuz, ilaç hormon yoktu. Tamam ama o zaman da kiraz demek kurt demekti. Domates yemek için yazı bekliyordunuz. Elma gibi yenebilen ayva bulmak mümkün müydü?

Nedir burnumuzda tüten?

Yayına akşam başlayıp üç saat sonra bayrağı çeken siyah-beyaz televizyon mu?

Bulâşık kabı mı? Tabaktaki yağları çözmek için kaynar suda elleri haşlamak, durularken soğuktan morartmak mı?

Çamaşırların merdaneye sıkışıp kalması mı? Daha geriye gidersek leğende çitilenmesi mi?

Kaynana görünce aynı evde oturulan, özgürlükten uzak günler mi?

Nedir özlediğimiz?

Aslında ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Ama mümkün değil işte, ne yapacaksınız.

Ağız tadıyla sevişemedik

Yazık oldu bizim kuşağa.

Şöyle ağız tadıyla bir sevişemedik.

Evet, bizim kuşak seks açısından kaybedilmiş kuşaktır.

Kim koyduysa içimize o bandı... Her düğmeye basışta “Ayıptır!”, “Ayıptır!”

Kimin koyduğu belli aslında. Türk Sineması. Âşık olunacaksa verem oluncaya kadar... Serbest. Ama seks “I-ıh.” Öpüşmek bile yok. Zannedersiniz hormonlarını aldıldılar.

Ha, bir iki kurtarılmış hormonlu kadın vardı tabii. Öpüşen, eden, kombinezonla gezen. Ama hiçbir filmde sonları iyi olmadı.

İki seçenek vardı önümüzde. Ya Türkan Şoray olacaktık ya Neriman Köksal. Çoğunluk Türkan Şoray olmayı seçti.

“Erkeğinizi nasıl çıldırtırsınız” gibi akıllar veren dergilerin yayın hayatına başlaması hep bizim kuşağın gençliğine denk gelmiştir.

Neden?

Böyle bir ihtiyaç olduğu gözlenmiştir zira.

Gerçi erkeğimizi çıldırtmıyor değildik. Ama yöntemi-miz farklıydı. Ağzımızı büzmek, vücudumuzu germek, şu-ramızı buramızı kasmak suretiyle nice erkeği hayatından bezdirmişliğimiz vardır.

Hadi sevgiliyle olan durumu anlarım. O zamanlar başkısı var, gizlilik var. Ama evlenenler de rahat rahat sevişemediler.

Bir kere alışkanlık olmuş, her an “Kapı açılacak içeri an-nem girecek!” korkusu. Artık diken üstünde ne kadar se-vişilirse...

Bir de filmler genellikle kızla oğlan evlenince sona erdi-ğinden, ondan sonra ne olacağı, neler yapılacağı konusun-da kimse fikir sahibi değildi. Öyle lök gibi yatıldı.

Ha, doya doya sevişen, her canının çektiğiyle halvet olanlar yok muydu?

Vardı elbet.

Ama onlar da 40 yaşını geçince yaptıklarından pişman oldular. Kimi dine verdi kendini, kiminin üzerine dozu kaçmış bir hanım hanımcıklık çöktü. Bir nevi tövbe-kâr ol-ma hali.

Etrafınızda habire mevlit okutan ya da evinde büyüteç-le toz arayan bir kadın gördünüz mü, bilin ki gayet “verim-li” bir gençlik geçirmiştir.

Neyse ki Müjde Ar yetişti geldi de içimizdeki dürtünün orospuluğa delâlet olmadığını anladık biraz.

Lakin atı alan korkularımız Üsküdar'ı geçmiş olduğundan uygulamada pek bir gelişme gösteremedik.

Ortalıkta bir “tecrübeli kadın” lafı dolaşıyor ya... Erkeklerle söylüyorum, sakın aldanmayın. “Reklamlar” deyip geçin. Sırf yaş ilerledi diye insana bahşedilen bir şey midir tecrübe? Pratik yapmadan kazanıldığı nerede görülmüş?

234

İlla “tecrübe” diye ısrar ediyorsanız kendinize 20-22 yaşlarında bir partner bulacaksınız. Maaşallah tecrübe onlarda şimdi. Giyinip sokağa çıktıklarını gören yok. Ha bir tek iki gündür görev yapmakta olan mevcut kadroyu değiştirmek üzere amele pazarından adam seçmeye gider gibi gece kulüplerine gidiyorlar, hepsi bu.

Işkencebank

Hakikaten çok şık.

Renklerin uyumu, şu, bu...

Sonra çok modern. Etrafınıza bakınca, 21. yüzyılda olduğunuzu “şıp” diye anlıyorsunuz.

Her türlü detayın düşünülüp yerli yerine oturtulduğu bankolar ortalama 32 metre uzunluğunda.

Bankalardan söz ediyorum.

Buraya kadar anlattıklarım iyi hoş da... Bu 32 metrelik bankolarda buluna buluna iki memur bulunuyor. Gerisi boş.

İşte buna takmış durumdayım.

Bilmiyorum artık, orada bulunması gerekenler izindeler mi, aşağıdalar mı, yukarıdalar mı, yoksa öyle birileri hiç yok mu ki bu son söylediğim doğru galiba. Bir, iki, üç, beş... Ne zaman bir bankaya işim düşse, bakıyorum, iki memur çalışıyor ve onlardan biri de daima kuyruktan müşteri almasına imkân tanımayan başka bir iş yapıyor.

Devlet dairelerinde nasıl bir kişilik iş için beş kişi istihdam ediliyorsa, burada da tam tersi. İnsan tasarrufuna gidilmiş.

Bankası da olan bazı işadamları kitaplar yazıyorlar

zaman zaman. Başarıya erişmenin -ki burada “başarı”, “para”ya tekabül ediyor- yollarını anlatan kitaplar. Okumadım hiç ama yollardan birinin insan tasarrufu olduğuna da işaret ediyorlardır belki.

Her şubede üç kişi eksik çalıştığını düşünün; bunun maaşı, vergisi, sigortası, yemeği, ikramiyesi derken epey kâr ediyorlardır.

Gelelim bankaların arkasında oturmakta olan iki memurun hâllerine.

Ne yapsınlar insancıklar, ilk iş olarak reklamları yalancı çıkarıyorlar. Bellerinde çember çevirmelerinden vazgeçtim, gülümsemiyorlar bile.

İşleminiz yapılırken “Ay, başlarına iş açtım!” ruh hâline girip, “Yer yarılrsa da içine girsem!” diyorsunuz. Onlar da aynı arzu içerisinde zaten. “Yerin dibine batasınca” der gibi bakıyorlar yüzünüze.

Eğer bankaya gideceksem bir gece önceden yüreğim daralmaya başlıyor. Ve o gün için kimseye randevu vermiyorum. Öncesinde gergin, sonrasında sinirli olacağımı bildiğimden...

Hele iki saat on beş dakika kuyrukta bekledikten sonra, burnundan konuşan kızın, “Bunu üst katta yaptıracaksınız!” dediği zamanlarda kendime Balıklı Rum’dan ambulans çağırmak istiyorum. Kardeşim! Yazın o zaman hangi işlemin nerede yapılacağını bir yerlere. Olmaz. Sıranız gelince öğrenirsiniz.

Ne diyeyim, vardır bir bildikleri.

“Ne yapacaksanız internetten yapın, gelmeyin buraya zırt pırt” demek isteyenlerdir belki de. “Bunları zora koşmazsak çağdaşlaşacakları yok” diye düşündülerse...

Bilmiyorum artık. Tek bildiğim bugün bankaya gidecek olduğum.

Bu yazıyı sabah saatlerinde okursanız selamet dileyin bana. Akşama kaldıysa okumanız “Geçmiş olsun” deyin.

Mesaj

238

Bizim gazetenin “Seri İlanlar” sayfasındaki “Mesaj” bölümü dikkatinizi çekti mi?

Ben hiç kaçırmıyorum. Çok hoşuma gidiyor.

Geçen gün biri şöyle diyordu:

“Baran, dün Ortaköy’de yanındaki de yeğenin miydi? Ben hiçbir yeğenimle bu kadar samimi olmadım. Sen koca bir yalancısın. Görüşmüyoruz artık. Feride.”

Benim de var birkaç mesajım. İlan sayfasına vereyim dedim ama para isterler şimdi. Burada bedava. Hatta üstüne para da alıyorum.

Gülben,

Kaş denen kıl topluluğu alın kemiğinin bitip göz çukurunun başladığı yerde bulunur. Seninkiyse saç dibinin iki santim altında. Bana göre hava hoş ama her daim dünyanın en tuhaf şeyini görmüş de şaşırmış gibi duruyorsun. Bir gün gerçekten şaşırdığında kimse inanmayacak. Hoş, insan sak ne olur.

İlaf kaştan açılmışken, yeni sevgilinin de eskisi gibi kaş-

tan yana bir eksiği yok maaşallah. “Ben erkeğin kaşısını severim” desen yalan olmaz.

Gel sen beni dinle, kendininkini biraz indirt, sevgilinin-
kini biraz aldirt.

Ebru,

Konsere gelmediğin bir bizim ev kaldı. “Nereye koyu-
yorsun bu paraları?” diyeceğim, cevap vermeyeceksin ta- 239
bii.

Sen damarlarını şişire şişire bağırırken bildiğim bütün
duaları okuyorum. Yine çatlayacaksın diye korkuyorum.
Otur biraz evinde.

Seren,

Yüzünü arı mı soktu yoksa yumurta alerji mi yaptı? Ne-
dir bu günden güne şişme durumu?

Ayrıca, sen anneni öldürmeye mi niyet ettin? Kızlar me-
nopoza girmeden analar rahat yüzü göremeyecek mi? Bir
defa da bir adamda mutabık kalın gözünüzü seveyim. An-
nen haklı, o çocuk seni kesmez. Senin iki dudağın onun
toplamından ağır çeker.

Ha, unutmadan... Dadılarla büyüdüğüne inanmayan
varsa beni şahit göster. Bak şaka yapmıyorum vallahi.

Sibel,

Duydum ki dördüncü çocuğunu doğurmaya niyetlen-

mişsin. Diyorum ki, en iyisi altına yumurta döşeyelim ku-
luçkaya yat. Yavrular çıktıktan sonra yumurtaları tazeleriz.

A kızım! Deli misin sen? Karnın ine çıka, ine çıka tepe
sersemi oldu. Zaten şişmanlığa yatkınsın, kalacaksın bir
gün öyle şişik. “Söylemedin!” deme sonra.

Hülya,

240

Senin için “Kendini dine verdi!” diyorlar. Spor, sanat,
şu, bu derken demek verme sırası dine geldi. Senin yerin-
de olsam kızı da çarşafa sokarım. Elimde tam Kaya’nın te-
pesine göre beyaz tığ işi takke var, uğrayın bir gün.

Kendini dine vermekle iki kere sevaba girmiş oldun.
Şimdi öteki de otomatikman kendini dine vereceğinden bir
nevi ayağını sürümüş olacaksın.

Yatsı okunuyor. Aziz Allah.

Yolculuk

241

Yolculuk güzeldir. Hele ilk günleri...

Bir heyecan, bir sevinç, bir heves, bir kabına sığamama durumu, bir tatlı telaş...

Yol arkadaşınız ve siz...

Sadece ikiniz.

Kimbilir neler olacaktır.

Nerelere gidilecek, neler görölüp, neler yaşanacaktır.

Bu, ilk yolculuğunuz olmayabilir.

Olmasın. Coşku her seferinde vardır.

Yolculuk güzeldir.

Bir gün kös kös geri dönecek olduğunuz aklınıza bile gelmez.

Sonsuza kadar süreceğini zannedersiniz.

Daha önce defalarca gidip dönmüş olsanız bile...

Yolculuk güzeldir.

Her gün yeni bir şeyler keşfedersiniz.

Yaşadıklarınızın daha öncesi, daha güzeli, daha büyüğü, daha parlağı...

Ne bileyim dahası yoktur işte.

Sonra bir gün maalesef daha ötesinin de olmadığını fark edersiniz.

Gelip geleceğiniz yer burasıdır.

Gidiş yolculuğu bitmiştir.

Ama bunu kabullenmek pek kolay olmaz.

İleride bir yerlerde görülecek başka güzellikler olmalı diye düşünürsünüz.

Vardır belki de.

Ama ne sizin ne yol arkadaşınızın daha öteye gidecek mecali vardır artık.

Yine de pes etmezsiniz.

Uğraşırsınız. Bir adım, iki adım...

Durumdan yol arkadaşınızı sorumlu tutarsınız.

Onu çekiştirir, ittirir, sürüklersiniz.

Beraber debelenirsiniz.

Bu son durakta böyle bir süre oyalanırsınız.

Tatsız bir yerdir burası. Heyecanları, hayalleri, umutları, coşkuları yolda harcamış, buraya pek bir şey bırakmamışsınızdır.

Gerçi buna razı olanlar, son durağa yerleşip kalanlar da vardır.

Kimbilir belki onlar yol boyu daha idareli davranmışlardır.

Ama dönüş yolculuğu çoğu zaman kaçınılmazdır.

Hüzünlüdür dönüş yolculuğu.

Giderken aklınızı başınızdan alan her şey bambaşka bir görünüme bürünmüştür.

Yol arkadaşınızın yola çıktığınız günkü insan olmadığını düşünürsünüz.

Sanki yola çıkarken ikinize de takmanız için verilmiş sihirli birer gözlük vardır ve şimdi o gözlükler yok olmuştur.

Kim, ne zaman, nasıl almıştır sizden o gözlükleri bilemezsiniz.

Yapacak bir şey yoktur.

243

Üzgün, kırgın, pişman, kırgınsınızdır.

Yol arkadaşınızın omzuna başınızı koyup ağladığınız da olur, elinizden elini çekmesini dilediğiniz de.

Çoğu zaman onu suçlarsınız.

Aslında artık sizin hissetmediğiniz her şeyi ona mal edersiniz.

Ve dönüş yolculuğu biter.

Yol arkadaşınızla vedalaşırsınız.

Sonra birinin gelip sizi yeni bir yolculuğa çıkaracağı günü beklemeye koyulursunuz.

Dönüşe rağmen yolculuk güzeldir çünkü.

Aşk güzeldir.

Eve götürülecekler

244

Tanıyanlar bilirler, daha önce birkaç kez yazdım, pek insan canlısı değilimdir.

Öyle kolay kolay sevemem, içimi dökmem, evimi açmam.

İlişkilerim genellikle sarılıp sarmaşmaktan ziyade, itişip kakışmak şeklindedir.

Onlarca çok yakın arkadaşı olana UFO görmüş gibi bakarım.

Her gördüğünü sevenden, habire “İnsanlar el ele tutuşsa, hayat bayram olsa!” mesajı verenden hiç hazzetmem.

Berbat biriymişim gibi mi geldi size?

Değilim vallahi. Hatta iyi biri bile sayılabilirim. Zira “hümanist”i oynayan, aslında kendinden başka kimseyi sevmeyen insanların bol olduğu zamanımızda benim hakikaten sevdiğim üç beş kişi var hiç olmazsa.

Biraz birilerini yermek, biraz kendimi övmek suretiyle giriş yaptığım konuyu şuraya getireceğim: Son zamanlarda bana bir hâller oldu. Hiç tanımadığım, huyunu suyunu bil-

mediğim, bazılarıyla bir şekilde karşılaştığım ama bazılarına sadece gazetelerde, televizyonlarda rastladığım birtakım insanları eve götürmek istiyorum.

Hangi eve? Benim evime.

Şimdi bunu yanlış anlayanlar olacaktır.

Eve götürmek, öyle “eve atmak”, “eve kapatmak” anlamında değil. Bir kere katiyen cinsellik içermiyor.

Bir koruyup kollama isteği, bir anaçlık, bir kol kanat germe durumu... Öyle “sevmek”, “beğenmek” olarak tarif edilemez.

245

Yaş ve cinsiyet ayrımı yok.

Kimlere karşı hissediyorum bunu, ortak yanları nedir diye düşünüyorum... Yok galiba ortak yanları.

Kimi işini çok iyi yapıyor, kimi çok saf, kiminin yüzü çok aydınlık, kiminin gözünün ışığı farklı, kiminin “şusu var” diyebileceğim hiçbir şeyi yok.

Adıyla sanıyla birkaç örnek de verebilirim. Gerçi çoğunu tanımazsınız ama...

Bizim bakkalın çırağı Yavuz mesela.

Döviz bürosundaki Pınar mesela.

Mesela Türkan Şoray.

Mesela bankadaki Gül.

Mesela Müslüm Gürses.

Mesela kuafördeki Nuray.

Mesela BBG evindeki Hakan.

Kardeşim de benzer duygular içerisindeymiş meğer, geçen gün sohbet ederken çıktı ortaya. Hem de aynı insanları götürmek istiyoruz eve. Geçenlerde bir taksiye bindik.

Şoför nasıl pırıl pırıl bir genç. Saygılı, tatlı dilli, ağzından çıkan her laf akıllıca. Kardeşimle bakıştık. “Bu çocuk da eve götürüleceklerden” demekti bu.

Fakat netice olarak kimseyi eve götürdüğümüz falan yok tabii. Bu sadece bir duygu.

Özetlersem, bana göre insanlar ikiye ayrılıyor:

Eve götürülecekler.

Eve götürülmeyecekler.

Ancak birinci gruba girenlerin çoğunun, yakından tanıdığım takdirde ikinci gruba dahil olmaları kuvvetle muhtemel tabii.

Bu “yakından tanıma” durumu var ya... Olmasa hayat daha güzel olacak galiba.

İtiraf ediyorum

Bir itiraf modasıdır gidiyor. En son kitabı çıktı. Şöyle bir bakayım dedim, hepsini okumuşum. Bayıldığımdan değil, önemli bir itirafa ha rastladım, ha rastlayacağım diye. Ama yok.

Anlatılanlar gerçek mi bilmiyorum.

Gerçekse, biz çok masum insanlarız. Kimsenin ismini gizlemesine gerek yoktu.

Yok, hayalse... Bizde hayal gücü, fantezi geliştirme yeteneği sıfır.

Kendimi düşündüm, çocukluğumdan bu yana... Hani "Film şeridi gibi" derler ya... Bende de bir halt yok. Öyle "Aman kimse duymasın" denecek, "Vay be" dedirtecek...

Ama cesaret var bende.

Rumuzla oraya buraya göndereceğime kendi köşemde açıkça ortaya koyacağım yaptıklarımı. Esas itiraf bu. Ötekilerin nesi itiraf? Rumuzlu mumuzlu... Kazık attığın, şu bu harekette bulunduğun her kimse, ona ulaşmadıktan sonra...

İlk itirafım ablama.

Canım ablacım,

Hatırlarsın, küçükken birbirimizin sırtını kaşırdık. Daha doğrusu yola bu amaçla çıkardık da... Ben her seferinde “Önce sen kaşı” derdim, kabul ederdin. Sıra bana geldiğinde ben uyumuş olurdum. Hatırladın değil mi? Aslında uyumazdım ablacım. Uyumuş numarası yapardım. Böylece bana sırtını kaşıtman kısmet olmadan büyüdük.

Çok pişmanım. Vicdan azabı çekiyorum. Yarın bize gel, sana bir sürprizim var.

Anacım,

Hani ben bazen ders çalışmak için odaya kapanırdım da sen, “Aman kırk yılda bir ders çalışmaya kalktı, gürültü etmeyelim” diye evin diğer fertlerini sustururdun ya... Ben odada Tommiks, Teksas, Red Kit okurdum.

Ancak pişman değilim. İnan ki çok faydalı bilgiler edindim. Sonradan rahmetli Turgut Özal’ın da aynı kitapları okuduğunu duyduk. Anlayacağın, benim de devlet büyüğü olmam işten değildi ama nerede yanlış yaptım bilmiyorum, küçük bir vatandaş olarak kaldım.

İzmir Kız Lisesi’nin benim zamanımdaki eğitimcileri,

Formamın etek boyu, daima sizin istediğiniz boydan iki parmak kısa olurdu. Bu yüzden her sabah merdivenin başına dikilip yapmış olduğunuz kontrollerde bacağıma cetvelle vururdunuz.

Şimdi itiraf ediyorum, o beğenmediğiniz etek boyu as-

linda öpüp de başa koyulacak uzunluktaıdı. Zira okuldan çıkar çıkmaz belime lastik bağlayarak yukarı çekmek suretiyle eteğimi neredeyse iç çamaşıırımın hizasına getirirdim.

İleri görüşlüyümdür. Şimdi bütün okullarda kabul gören etek boyu bu.

Babacım,

Sen de okul idaresinden biriydin adeta. Mini etek giymeme müsaade etmezdin. Ama ben giyerdim. Evden pantolonla çıkar, merdiven altında bir karış uzunluğundaki eteğimi giyerdim. 249

Hakikaten üzgünüm. Mini etek giydiğim için değil. Beni bu sahtekârlığa mecbur ettiğin için. Niye o kadar hassastın bu giyim kuşam konusunda bilmiyorum. Bildiğim, ben de bu hassasiyete karşı bir tepki oluştuğu. Hâlâ elbiselerimde belime kadar yırtmaç olmazsa yürüyemiyorum. Lakin kimsenin aldırıdağı yok. Zira şimdi dekoltesi göğüslerinin tamamını ortaya koyacak kadar derin olmayanı “Haftanın Rüküşü” seçiyorlar. Yırtmacıma rağmen beni “Haftanın Rahibesi” seçmeleri an mesclesi.

Gördünüz işte. Hepsi bu.

Ne sevgilimi aldattım hayatımda ne de bir arkadaşımı kazık attım.

Yukarıda anlattığım hadiseler de olmasa heykelimin dikilmesi için teklifte bulunacağım. Altına da “Asrın Salağı” yazılması uygun olurdu herhalde.

Çokbilmişlik

Kasaba esnafından biri olmalıydı kocam. Akşam, güneş batmadan dükkânını kapatıp eve gelmeliydi.

Evimiz mümkünse bahçeli olmalıydı. Yaz akşamları sulayıp serin serin oturmalıydık.

Ben, orta boylu tıknazca, ev hanımı olmalıydım.

Cinsiyeti önemli değil, eli ayağı düzgün iki çocuğumuz olmalıydı.

Derslerine yardım etmeye yetecek eğitimim olmamalıydı. Ama ara sıra “Dersinizi bitirdiniz mi?” diye sormalıydım.

Daha çok üstleri başlarıyla, yedikleri içtikleriyle, öksürükleri, aksırıklarıyla ilgilenmeliydim.

Yavaştan yavaştan çeyizlerini düzmeliydim.

Her ayın 15’i kabul günüm olmalıydı. Ellerime sağlık, kekler, poğaçalar yapmalıydım. İnce belli bardaklarda çaylar ikram etmeliydim.

Sabahları hırkamı omzuma alıp komşuya kahve içmeye geçmeliydim.

Patlıcan, biber kızartmalı, reçel kaynatmalıydım.

Akşamları özene bezene sofrayı kurmalıydım.

Kocam ajansı dinlerken ben lafa girmeliydim, o, “Sus

hanım bi dakika!" demeliydi. Böyle dese de beni çok sevmeliydi.

O uyuklamalıydı, ben bulâşık yıkamalıydım, çocuklar ders çalışmalıydı.

Bazen akşam oturmasına komşular gelmeliydi. Öyle haremlik selamlık gibi değil ama kadın erkek ayrı oturmalıydık.

Erkekler memleketi kurtarıırken biz bütün kasabayı dilimizden geçirmeliydik.

Herkes birbirinin kocasına, karısına "Falanca Bey", "Filanca Hanım" diye hitap etmeliydi.

Yanlışlıkla bacağınız, göğsümüz biraz açılıverse yüzümüz kızarmalı, hemen toparlanmalıydık.

Kocam kırk yılda bir, bir tek atmalı, neşelenip bir hicaz şarkı mırıldanmalıydı.

Şehvetten uzak, şefkate yakın bir cinsel hayatımız olmalıydı.

Gözümüzü birbirimizde açmış olmalıydık, öyle de sürüp gitmeliydi. Harama uçkur çözmemeliydik.

Zaten etrafımızda evli barklı komşularımızdan başka kadın olmadıgından...

Dükkânda çelimsiz çıraktan gayrı, öyle sekreter falan çalışmadıgından...

Ortalıkta gidilecek bar mar bulunmadıgından...

Mankenler bizim kasabaya uğramadıgından...

Ve de kocam, efendi bir adam olduğundan beni aldatmazdı.

Tamam, abarttım biraz. Belki de böyle bir aile yapısı örneği kalmamıştır artık.

Ama, acaba diyorum... Buna benzer bir hayat tarzı beni daha mutlu eder miydi?

Kendim de dahil uçuk kaçık insanlardan gına geldi artık. Normalliği özlüyorum.

Özgürlüğün tadını çıkaralım derken suyunu çıkardık galiba.

Herkes çok zeki, çok akıllı, çok bilgili, çok şu, çok bu. Ve de çok mutsuz. Depresyona giren girene. Prozac'lar leblebi misali.

Çokbilmişliğin kimseye bir faydası yok galiba.

Zavallı dostum

253

Ne durumdasınız bugünlerde?
İşleriniz yolunda mı?
Keyfiniz yerinde mi?
Sizi daha iyi yerlere götürecek dönemeçlerden geçmek-
te misiniz?

Yeni bir sevgiliniz var mı?
Maddi durumunuz düzeldi mi?
Sizi takdir edenlerin sayısı artmakta mı?
Bir başarıya imza attınız mı?
Son günlerde sık sık iltifat alıyor musunuz?
Yüzünüz gülüyor mu?

Bu sorulardan birinin bile cevabı “Evet”se en yakın arkadaşınızın yüzüne bir bakın. Ne kadar mutsuz, öfkeli olduğunu göreceksiniz.

“Saçmalama!” diyenler olacaktır şimdi. “Her dara düştüğünde arkadaşım yanı başımdadır, benimle üzülür, benimle ağlar.”

Tam üstüne bastınız.

Dar gününüzü kaçırır mı hiç? Kaçar mı böyle bir şölen?
Sizden daha çok ağlar, eminim. 365 gün ağlayabilir sizin için. Ama 1 dakika gülemez.

Bütün dertlerinizi, sıkıntılarınızı anlatabilirsiniz ona.

Dinler, elinden geleni de yapar.

Yeter ki ona muhtaç olun.

Yeter ki aciz ve naçiz olun.

Hep almaya çalışan, iyi gün dostu insanlardan yakınırsınız ya... Bu sözünü ettiklerim onlardan daha beterdur, inanın.

Ötekileri hiç olmazsa "iyi"liğinizle "iyi" edersiniz. Bunlar içinse felaketiniz gerçektir.

Sevinçlerinizi, başarılarınızı da paylaşırsınız elbet. Yine dinler sizi ve yine elinden geleni yapar, hiç kuşkunuz olmasın. Ama sizi aşağı çekmek için.

Bunu anlayabilmek zamanınızı alır.

Anladığınızda konduramazsınız. Kondurduğunuzda... Çekip gider misiniz? Hayır. Öyle idare edersiniz.

Ne yapacaksınız, insandır. Hepimiz gibi.

"Zavallı dostum" der geçersiniz. "Dostum"un sonuna ünlem işareti koyup koymamakta tereddüt edersiniz, sonra boş verin, koymazsınız.

Kısacası...

En yakın arkadaşınız bir aynadır.

Sizi size yansıtan... Ama siz gülerken ağlayan...

Bakın aynaya. Çirkin görünüyorsanız güzelsinizdir.

Ye, iç, yürü

255

Şu diyet işini kim icat ettiyse...

Hadi beddua etmeyeyim şimdi.

Ne futbol, ne başka bir şey... Milletin en fazla birlik beraberlik içerisinde olduğu konu diyet.

Hayır, iyi bir şey olsa anlayacağım. Herkesin siniri bozuk. Tığ gibi, lakin ruh sağlığı yerinde olmayan bir toplum olup çıkacağız.

Yemeyen, yemediği için sinirli,

Yiyen yediği için. Suçluluk duygusundan. Hem kendine hem etrafa karşı.

“Ben diyet falan yapmıyorum arkadaş!” diyemiyorsunuz.

Adeta, “A, deli mi ne?” diye bakıyorlar yüzünüze. Basın zaten yüz milyon diyet çeşidi tavsiyesiyle peşinizde, “Allahım, şu bir dilim ekmeği yiyeceğime taş yeseydim” diyeceğiniz geliyor.

Bir “bilinçlenme”dir gidiyor.

Ne zaman başladı bu toptan bilinçlenmemiz, tam olarak hatırlamıyorum.

Annemi, babamı, babaannemi düşünüyorum, diyetin ne olduğunu bilmezlerdi. Buna rağmen, hiç şişman olmadılar. Hem de kekikli, biberli zeytinyağına kızarmış ekmeği batıra batıra.

Şimdi herkes obez olma sınırında. Günde dört kiraz değil de altı kiraz yerseniz bir haftada iki kilo almanız işten değil.

256

Nasıl oluyor bu?

Mesela, insanoglu evrim geçirmiş olabilir mi?

Hani baş parmağı büyümüş ya tuşlara basmaktan... Onun gibi. Bundan böyle şişman olacak belki. Yoksa yarım dilim fazla ekmek yedi diye neden yağ bağlasın?

“Öyle olsa bilimadamları bilirdi” diyeceksiniz.

Onlar da insan, daldıkları, akıl edemedikleri zamanlar olabilir hayatlarında.

Bir de yemeye yemeye metabolizmayı şaşkına çevirmiş olabiliriz.

Hele benimki iyice şaşkın bugünlerde. Hiç yapmadığım bir şeyi yapıyorum zira.

Yürüyorum.

Ama öyle bildiğiniz gibi belli bir süre, şu kadar kilometre falan değil.

Sabah kalkar kalkmaz fırlıyorum sokağa, gece yarılarına kadar. Metabolizmamın hiç alışık olmadığı bir durum. Kendini “Battaniye altı yarı uzanır oturmalar”a göre ayarlamıştı.

Ne olacak bakalım, beni takip edin.

Ha, yürüyüşler sırasında üç dört defa kazandibi üstü dondurma, sucuk ekmek, sütlü nuriye molası verdiğimi de belirteyim.

Neticeyi ben de çok merak ediyorum.

Belki bu konuda bir kitap yazarım. Adı inşallah “Ye, İç, Yürü, Zayıfla” olur. Ama “Ye, İç, Yürü, Gör Gününü” olma ihtimali daha fazlaymış gibime geliyor.

Güncel;

Bir zamanlar...

Size sahneye nasıl çıktığımı anlatmış mıydım diye düşünüyorum. Neyse anlattıysam bile hatırlatma olsun.

Bir gün arkadaşlarımla seyirci olarak matineye gittim. İzmir’de, Gaskonyalı Gazinosu’na. Eve döndüğümde şarkıcıydım. Yani biraz ani oldu.

Hiç aklımda yoktu, heveslisi değildim. Tiyatro oyuncusu olmak istiyordum. Hani seyircilere mikrofon uzatır ya sahnedeki sanatçı, bana da yapılan buydu. Bir şarkı söyledim, hayatım değişti.

Eski Türk filmleriyle dalga geçmeyin. Orada olan her şey Türkiye’nin gerçeğidir. Başıma geldi işte. Gerçi patron beni görünce, “Seni assolist yaptım kraliçem!” falan demedi. Uvertür olarak başladım. Herkes öyle başlardı zaten. Çalışa çalışa pişilirdi.

O zamanlar kalça-göbek ikilisi de sanat dünyasında hak ettiği (!) yeri henüz bulamamış olduğundan... Ağırılığı şarkı söylemeye vermek gerekiyordu. Seyirciler de masaya çıkıp oynamazlardı zaten. Kısaca, Türklerin o zamanlar oynamakla zoru yoktu diyebiliriz.

Şimdi bu şarkıcılık anıları nereden çıktı?

Bu yaz bir yürüme âdeti çıkardım ya... Güzergâhım da Kuruçeşme ile Hisar arası. Vira gidip geliyorum. Bebek'ten de geçiyorum hâliyle. Ve her gün anılarım tazeleniyor. Çünkü İzmir'de sahneye çıktığım gazinonun merkezi Bebek'teydi. Bebek Gaskonyalı. Ve İstanbul'a orada sahne almak için gelmiştim. Küçük bir kızken.

Bizde âdettir, bilirsiniz, hep küçük yaşta başlanır, ben de âdeti bozmadım. Gerçi Küçük Pakize denecek kadar değil. Zaten o zaman modası yoktu. Tam tersine, mahkeme kararıyla yaşıım büyütülmüştü. İlaveten takma kirpiklerle falan üç otuzunda görünme gayreti içindeydim.

İstanbul'a Bekir Abi getirdi beni. Gazinonun her şeyi. Annemden babamdan izin aldı, bizimkiler de beni ona emanet ettiler.

Bilmiyorum şimdi böyle insanlar var mı, bana öyle bir sahip çıktı ki hakikaten babamı aratmadı.

Bir defasında kadrodaki sanatçılardan biri matineden sonra pizzacıya götürdü beni. Akşam sahneye çıkamadı kızcağız. İşine son verildi. Bugün pizzacı, yarın çorbacı derken beni olmadık bir dünyanın içine sokma ihtimaline karşı.

İstanbul'da ilk assolistim Emel Sayın'dı. Gazino adeta denizin içindeydi. Bugünkü Poseidon'un hemen bitişiği, şimdi yerinde üç katlı bir ev var. Program başladığında deniz sandaldan görünmez olurdu. Gazinoya gelemeyenlerin kiraladığı sandallardan. Tıpkı şimdi Laila'nın, Reina'nın önünden gezinti teknelerinin ayrılamaması gibi.

Bekir Abi'yi o gazinonun başındayken tanıdım, başka bir yere gittiğini de görmedim, duymadım. Şimdiki gibi falanca gözde mekândan filanca trendy mekâna gezip durmazdı işletmeciler, müdürler. Bilmiyorum, belki de denizde kum bolluğunda işletecek mekân olmadığındandı.

Gazino yıkılınca bile ayrılamadı oralarından Bekir Abi. Tam karşısına bir kafe açtı oğullarıyla. "Cafe Pate." Oturduğu yerden gazinonun yerini gözlüyor hiç olmazsa. Ben de her geçişte uğruyorum. Beraber bakıyoruz her yana.

"Şurda bi bakkal vardı cli mi Bekir Abi?"

"Sen esas buradaki çmarı hatırlıyor musun? 450 yaşındaydı 10 sene önce yıkılıp gittiğinde."

Hiçbir iddiası yok Bekir Abi'nin, ama Sakıp Sabancı' nın bile uğruyor olmasından da gurur duyuyor. Galiba benimle de gurur duyuyor. Aynı zamanda kendisiyle de. Çarçur olmadın diye. İstanbul'a o getirdi ya...

Sen çok yaşa Bekir Abi.

Dört mevsim

261

“İnceleme” mevsimi geldi.

Türkiye’de siyasi açıdan da dört mevsimin yaşanmakta olduğunu söyleyebiliriz.

“Kış Uykusu” mevsimi: En uzun mevsimdir. Meclis’in açılmasıyla başlar, tatile girmesiyle son bulur. Adı üstünde, kış aylarına denk gelir. Yine adı üstünde, uyunur.

“Kedi Olalı Bir Fare Tutma” mevsimi: Aslında buna mevsim denmese de olur. “Kış Uykusu” içinde çok seyrek olarak yaşanır. Bazı seneler hiç yaşanmadığı da olur.

“Dış Temas” mevsimi: Belli bir zamanı yoktur, diğer mevsimlerin içine sızmıştır. Yaz kış gözetmeden, önemli futbol karşılaşmalarına, turistik gezilere, alışverişe gidilmesi icap ettiğinde punduna getirilen bir mevsimdir.

“İnceleme” mevsimi: Genellikle yaz aylarına denk gelse de kayak durumundan kış aylarında da yaşanabilen bir mevsimdir.

Yazının başında da belirttiğim gibi şu sıralar “inceleme” mevsiminde bulunmaktayız.

Bakan, milletvekili, bürokrat... Takım elbiseli kim varsa Bodrum dolaylarını incelemeye gitti.

Bakalım ne çıkacak? Gerçi umutsuz vaka. Zira kendimi bildim bileli incelerler, daha bir rapor falan görmedik.

Aslında gazeteci olarak ben de katılsam diyorum. Orada önemli bir iş yapılıyor. Popomu kaldırırsam, gidip takip etsem...

Misal:

262 Bakan ortada, korumalar çember oluşturmuş denizin sıcaklığını ölçerlerken, kıyıda elimle kâğıt kalem seslenem:

“Sayın bakanım ılık mı, ılık mı?”

Ya da...

“Bu ne mümbit toprak Yarabbim, site fışkıracak sıksan site!” diye karada gezerlerken, “Sıkılacak yer kalmış mı sayın bakanım?” diye sorsam.

Zaten kendilerini inceletmek üzere orada bulunan manken türünden kızları, Türk gençliğinin endamı hakkında bilgi sahibi olmak için dikkatlice süzerlerken,

“Ortalama nedir sayın milletvekilim, 90-60-90 mı?” desem.

Son olarak,

“Bakalım dipleri delik mi?” diye incelemek üzere teknelere doluşarak denize açıldıklarında, hakikaten tekneler delik olsa, denizin dibini boylasalar...

Ne güzel olur.

Ayol ne incelemesi?

Kimi kandırılıyorsunuz?

Yalana ne lüzum var?

Ama bir yandan da hak vermiyor değilim. Tatil yapacak yüzleri yok ki. E, bunun bilincinde ölmaları bile bir şeydir.

Buna benzer bir de “Moral ve Eğitim Tesisleri” meselesi var. Bir gün ona da değinirim inşallah.

Yakışıklı erkekler topluluğu

264

Şimdi olaya bu yönden baktığıma kızanlar olacaktır ama siyasette gözümüzün gönlümüzün açılacağı bir dönem başlıyor.

Mesela, İsmail Cem'le Kemal Derviş... Hakikaten içim açılıyor yüzlerini görünce.

Mesela, M.Ali Bayar... Tamam sokakta sıradan bir adam olarak karşıma çıksa, "Aman Yarabbim, ne yakışıklı adam!" diye bağırmam ama fena da değil doğrusu.

Mesela, burnunun estetikli olduğundan şüphelensem de R.Tayyip Erdoğan...

Mesela, her şeyi tartışılrsa yakışıklılığı tartışılmaz olan Cem Uzan.

Mesela, yüzündeki şeytani ifadeye rağmen Hüsamettin Özkan...

Mesela, eski yenilerden Murat Karayalçın... Az karayagız değildir.

E, her dem taze Deniz Baykal'la son günlerde gözüme pek yakışıklı görünen Mesut Yılmaz da var. Daha ne olsun? Böyle bereket görmedi bu memleket.

Mesut Yılmaz'ın aniden gözüme yakışıklı görünmesinin nedenini arz edeyim.

Kendisiyle tanıştım. Bütün mesele bu.

Biriyle tanıştım mı bittim demektir ben. O artık dünyanın en iyi, en güzel, en hoş insanıdır. Ta ki yakından tanıyınca kadar. Yakından tanıyınca notunu verip aforoz ederim. Ama Mesut Bey'le tanışıklığımızı derinleştirecek halimiz yok, tanıştığımızla kalacağız. Bu demektir ki kendisini beğenmeye devam edeceğim.

Üstelik... Bir de beni çok güzel bulduğunu söylemez mi... İyice bittim. Yanlış anlamayın, yanımızda Berna Hanım da vardı.

Berna Hanım'ı zaten çok sever beğenirdim, ikiye katlandı. Bugün parti kursa oyumu ona veririm. Yüzünde öyle bir ifade var ki, hiçbir "kötü" ile yan yana gelemez o. Kötü politikacı olamaz, ülkeyi kötü yönetemez, kötü kararlar alamaz, kimseye kötülüğü dokunamaz, falan filan. Şimdi Mesut Yılmaz düşmanları "Ama Mesut Yılmaz'la yan yana gelmiş" diyeceklerdir. Gerçi bugünlerde Mesut Bey'e laf söyletecek durumda değilim ama yine de istediğinizi diyebilirsiniz.

"Seni tavlama da amma kolaymış, 'Güzelsin' deyince iş bitiyor!" dediğinizi duyar gibi oluyorum. Evet kolay ama bu yolla yalnız beni değil herkesi tavlama kolay.

Yıllar önce bir oyun seyretmişim televizyonda. Kimin oyunuydu, kimler oynuyordu hatırlamıyorum. Zaten bu yüzden entelektüel olamadım ya. Okuduğumu, gördüğümü özümserim ama isim tutamam aklımda. Halbuki şimdi benim yerimde başkası olsa tak diye "Falancanın filanca

oyununda bilmem kim der ki...” diye başlardı söze, gayet de havalı olurdu. Maalesef benim aklımda sadece kahramanın karşılaştığı herkese, “Ne kadar güzelsiniz” dediği kalmış. Ama bunu yağcılık olsun diye yapmıyordu. Yaşamın sırrını çözmüştü sanki. Herkes bu cümleyi duymak için yaşıyordu adeta. O bunu fark etmişti ve ağzından çıkan bu sözle herkesin yaşamını sihirli değnek değmişçesine güzelleştiriyordu. Kendininkini de.

Belki Mesut Yılmaz da seyretmişti aynı oyunu, bilmiyorum.

Güya siyasetteki yakışıklılardan bahsediyordum değil mi? Nerelere geldim.

“Ne önemi var yakışıklılığın?” demeyin.

Çok önemi var.

Neden yıllar önce Ecevit’e “Karaoğlan” dedik. Bize neydi adamın karalığından beyazlığından?

Neden Tansu Çiller’in sarışın, hoş kadın olduğu her şeyden çok vurgulandı?

O zamanki orta yaşlı kadınların neredeyse tamamı 12 Eylül’ü pek mi tasvip ettiler de Kenan Evren’e habire evlenme teklif ettiler?

Güç mü? Tamam güç ama yetmiyor, illa fiziki bir güzellik de bahsedilecek. Bu toplum bugüne kadar kimseyi çok başarılı bulup da takdir etmekle kalmamış, daima dış görünüşünü kurcalamıştır. Kırıntısı bile olmasa yoktan var etmiş, hiç olmazsa gözünü doyuracak bir cinsel obje yarat-

mıştır. Bkz. Turgut Özal'ın “en seksi erkek” seçilmesi durumu.

Bu açıdan bakılınca hakikaten çok bereketli bir döneme girdik.

Sokakta yaşıyorum

268

Evi onlara bıraktım.

Kapıdan sessizce sıvıştım. Şimdi sokakta yaşıyorum.

Deniz kenarlarında, banklarda, çınaraltılarında...

Nerede bir tente görsem... Altında üç masa beş sandalye varsa eğer geçip oturuyorum.

Aslında yeni yıkanmış taşlıklar istiyorum.

Evi onlara bıraktım.

Her gün biraz daha çoğalanlara...

Kim onlar?

Hiç kimse. Canları yok. Ama isimleri var. Vazo, kül tablası, şamdan, biblo, mum, abajur, tablo, tabak çanak, şu bu. Bazılarının ismi de yok, fonksiyonu da.

Her sabah kapıyı çekip çıkıyorum. Ne hâlleri varsa görünler.

Ev küçüldü, küçüldü, küçüldü, minicik oldu sanki.

Yolu Paşabahçe'ye düşmüş fil gibiyim. Arkamda şangırıklar bırakarak yürüyorum. Çarpmamak mümkün değil ki. Önümü arkamı, sağımı solumu sarımsı durumdalar.

Artık ben fazlayım.

Ev onların oldu. Her santimetrekareye yerleştiler. Bana yer yok.

Bakıyorum, uzaktan bir şilep geçiyor. En yakın bardak altlığı, ne idüğü belirsiz minik kutu, içi ıvır zıvır dolu çanak da aynı uzaklıkta olsun istiyorum. Burnumun dibinde oysa.

269

Aslında evin önüne bir kamyon dayamak istiyorum. “Evden Eve Nakliyat” değil ama... “Evden öpe Nakliyat.” Var mı böyle bir firma? Alsın, götürsün, döksün.

İki yatak kalsın, iki de koltuk. Yeter.

Ama atamam ki... Hepsiyle duygusal bağım var.

Eşyalarla duygusal bağ kuruyorum ben. Hatta buruşturduğum kâğıt mendili bile atamıyorum. Üzerinde elimin sıcaklığı var, kıvrımlarına aşına olmuşum, son on dakikayı paylaşmışız, falan filan.

Hakikaten eşyadan mı sıkıldım?

Yoksa bu evden tüymek için bir bahane mi? Bir yaz hastalığı mı?

Kış gelince “Evim evim güzel evim!” der miyim yine?

Bilmiyorum. Bildiğim, sokakta yaşadığım.

Hayatı bir omuz çantasına sığdırdım, sokak sokak geziyorum.

Ev, ev değil, depo artık. Evet evet... Anahtarları çevirince takla atan köpek yavrusu, kuru çiçekler, yastık kılıfları için tutmuştum zaten ben bu evi.

Aslında bir kapı önü olsaydı...
Ama yok. Bütün mesele bu işte.
Balkonlar kesmiyor.

270 Kapıyı açınca ayağımı sokağa bassaydım. Açar, kapar, girer, çıkar, basar, oturur, kalkardım.

Şimdi öyle mi, içeri girdin mi içeride kalmalıydın. Durmadan apartmanın önüne çıksam, girsem, çıksam, girsem... Kaldırımını yıkasam, bir sandalye atıp otursam... Deli demezler mi?

Derler.

Zaten bu yazıyı okuyunca da diyecekler.

Kendimi “aşk” ilan ediyorum

271

Artık “Aşk” yazmasam mı diyorum.

Yalnız ben değil, otuzlu yaşların ilk yarısını geride bırakmış hiç kimse yazmasın. Mı acaba? Baksanıza, on sene önceki aşklar bile yok artık.

Babaannem çocukluğunda bilmem kaç kuruşa ev alındığını anlatırdı, gülerdik. Gerçi biz daha beter duruma düştük sonradan; onun yetmiş senede şahit olduğu değişimi her sene yaşar olduk. Ama konumuz bu değil.

Bizim tarif ettiğimiz, üzerinc ahkâm kestiğimiz aşk da okuyanı güldüren, tarihten bir yaprak mı oldu acaba diye düşünüyorum.

“Aşk insanı böyle böyle yapar!” diyorum, a, bakıyorum gençlerde dediklerimden eser yok.

“Ayrılınca şöyle şöyle olur!”, a, yine bunlara bir şey olduğu yok.

Bu yazıları gençlerin de okuduğunu varsayarak “Ne diyo bu?” dedirtmesem iyi olacak galiba bundan böyle.

“Bizim kuşak ne olacak?” diyecekler vardır.

Haklısınız, onların da aşkla bağlantısı kopmuş değil. Bir kısmı çoluk çocuğunun sözde aşklarını takipte, büyük bir kısmı da antropoza giren kocasının aşklarıyla mücadelede. Geri kalanı da aşk diye bir şey olmadığını idrak ettiğinden huzur içinde. Hatta gençlikte, aşk hengamesi yüzünden karambole gelen cinselliğinin gerçek yüzünü keşfetmiş, şimdi onun tadını çıkarmakta.

Yani bizim kuşak da “Ne diyo bu?” dese yeridir.

Ama her şeye rağmen...

Yine gençlere dönecek olursak...

Onları kendi hâllerine bırakmaktan yana da değilim. Doğru yolu göstermemiz lazım.

Gerçi şu da var: Annem de kalkıp aşkı “Evlenip çoluk çocuğa karışmak, pazara kadar değil, mezara kadar aynı yastığa baş koymak, gerektiğinde çile çekmek, lakin aynı adamla sebat etmek” şeklinde ifade edip, bizi doğru bulduğu bu yola davet ederse ne olacak?

Kibarca reddedeceğiz tabii.

Ne anneminki, ne gençlerinki. En doğrusu benimki. İkisinin ortası. Ne sülûk misali birine yapışıp kalmak, ne kelebek misali çiçekten çiçeğe konmak.

Zaten ikisine de aşk denemez. Bunlar zamana ve zemine göre biçim değiştiren “ilişkiler”dir sadece.

Aşk ise bir hastalıktır. Ama geçer.

Annemlerinki gibi sittinsene süren şeye aşk denemez.

Gençlerinki gibi, “Hem âşığım hem de bir yerim bir yetime denk” de olmaz. Hastalık diyorum size. Acılar, ağrılar, sızılar olacak.

“Dün gece Laila’da çok eğlendik!” şeklinde tarif edilemez aşk. Lakin edenler var. İşte bu yüzden aşka el koyuyorum.

Bugünden itibaren kendimi “aşk” ilan ediyorum. Kim âşık olmadan “âşık oldum” derse, kim iki günlük sevişmelere “aşk” adını takarsa, kim yerli yersiz adımı anarsa malikemeye vereceğim.

Haberiniz olsun.

Ne giyeceğim

Bugün kadınların önemli bir sorununa parmak basmak istiyorum.

“Ne giyeceğim?”

Evli, bekar, genç, yaşlı, fakir, zengin, bilgili, bilgisiz bütün kadınların en büyük sorunudur bu.

“Ne giyeceğim?”

Pardon, bundan bir büyüğü de var:

“Erkeğimi nasıl elimde tutarım?”

Şükür bu konuda yol gösteren çok. Kadın dergilerinin vazgeçilmez klasığıdır erkeğin nasıl elde tutulacağı hususunda okuru aydınlatmak.

Gerçi okuyup uygulamış olanlardan erkeği elinde duran bir tek kadın bulmak mümkün değil, o başka.

Zaten hangisinin tavsiyesini benimseyeceksiniz; biri “Altan alın” derken öteki “Dışınızı gösterin” diyor.

Ama normaldir; her yazan kendi erkeğinden yola çıktığından ve herkesin erkeği farklı olduğundan. Ben de yazdım kaç kere. Şimdi hatırlamıyorum ama büyük ihtimalle biri ötekini tutmuyordur. Artık o günkü şartlara göre yazmışımdır bir şeyler.

Ama bu konuda zaman içinde oluşmuş sabit bir fikrim var ki o da erkeği elde tutmanın mümkün olmadığı. Gerisi geyikten ibaret.

Ha, “İllaki tutacağım” diye bir azim içindeyseniz cıvayla prova yapın derim. Her provadan sonra biraz daha çökeceksiniz ama hayat zor ne yapacaksınız.

Gelelim esas mevzuya.

Ne giyeceğim?

Bu sorunun arkasından genellikle şu cümle gelir: “Giyecek hiçbir şeyim yok.”

Bu esnada genellikle ağzına kadar dolu bir gardrobun önünde duruyorsunuzdur.

Kalabalıklar içinde kendinizi yalnız hissetmeniz gibi bir şeydir bu. İnsanlar ve elbiseler vardır ama sizin için bir mana ifade etmezler.

Abartmak gibi olmasın ama, kadınların en uzun surat asma rekoru denemesindeymişler izlenimi vermelerinin bir nedeni de giyecek bir şeylerinin olmamasıdır.

Bu hâllerin zincirleme olarak nelere sebebiyet verdiği konusuna burada girmeyeceğim. Ancak şunu söyleyebilirim, memleketin hayrı için kadın kısmı paraya ve dolayısıyla giyim kuşam kapsamı içine giren eşyaya boğulmalıdır.

Gerçi bu sefer de başka bir sorun başlıyor. Yine “Ne giyeceğim?” sorusuyla kendini gösteren. Ama arkadan gelen cümle farklı.

“Her türlüşünü giydim.”

Ki kadın cinsinin sosyetedeki temsilcilerinin gülümse-

yen fotoğraflarına dikkatlice bakıldığında fark edilen hüznün nedeni budur.

Bir giydiklerini bir daha giyememeleri bir yana, her yeni giydikleri eskileri anımsatmayacak renk, biçim ve desende olacaktır.

Ayrıca aynı topluluğa mensup diğer kadınların gelmiş geçmiş hiçbir kıyafetiyle de benzeşmeyecektir.

Üzerinde biraz düşünürseniz ne dar bir alana hapsoldüklerini idrak edersiniz.

276

Düğün dernek bolluğunu ve modacı kıtlığını da bu sorunların üstüne ekleyin, sonra hâlinize şükredin.

Geçen gün birinin durumu içler acısıydı. Döşemelik toptan 5 metre kumaş kestirmiş, yarısını belden aşağısına, yarısını da bir omuzunu açıkta bırakacak şekilde belden yukarısına dolamıştı.

Ne yapsındı kadıncağız?

Bir bağlama yapmadan bitiriyorum yazıyı. Zira bazı sorunlar vardır, bir neticeye varamazsınız. Bu da onlardan biri.

Seks yazıları

277

Buyurun işte, yine konulara kıran girdi.

Yağmur dindi.

Aşk yazıla yazıla tükendi.

Mankenlere bir ağırlık çöktü.

Ben aynı ben.

Ballandıra ballandıra anlatılacak gezmeler yok.

Deprem yok.

Başıma gelen komik bir olay yok.

A, ablamın başına gelen komik bir olay var.

Hani insanın kırk kapının ipini çektiği günler vardır; para yatırır, para çeker, fatura öder, alışveriş yapar, bir yere bir paket bırakır, başka bir yerden evrak alırsınız falan filan. İşte böyle bir günde bir ara cep telefonunun yok olduğunu fark etmiş ablam. Ve bütün telefonunu kaybedenlerin yaptığı gibi hemen bir telefon bulup kendi numarasını çevirmiş. Böyle durumlarda kapalı çıkar telefon, bilenler bilir. Ama bu sefer öyle olmamış, bir kadın cevap vermiş.

Ve ablam bant kaydı gibi başlamış konuşmaya. Aralıksız. Hırsıza ahlâk dersi veriyor ya.

Kadın defalarca araya girmek istemiş, lakin bizimki her seferinde püskürtmüştü.

Netice...

“Anne benim, telefonunu bende unutmuşsun!” cümlesini tamamlamaya ancak on ikinci denemede muvaffak olabilen, hattın öbür ucundaki kişi ablamın kızıymış.

Anlattım ama, komik değil galiba. Öyledir zaten, başına gelince yerlere yatarsın da anlatınca gülümseyen olmaz.

278

Peki şu nasıl?

Annemle kardeşim yoldan çevirdikleri bir taksiye binmişler geçen gün. Şoför hemen lafa girmiş: “Ben uzun yıllar Almanya’da yaşadım. İstanbul trafiğini düzene sokacak yöntemi biliyorum, ancak sesimi duyuramıyorum. Geçenlerde tesadüfen Pakize Suda bindi arabama, kendisine de anlattım durumu, köşenizde yazın dedim. ‘Tarzım değil’ dedi hanımefendi.”

“Tarzım değil!” derken sesini kadınlaştıırıp aklı sıra taklidimi yapmış. Oysa kendi sesiyle konuşmaya devam etseydi bana daha çok benzeyebilirdi, o ayrı mesele.

Ve beni çekiştirmeyi sürdürmüş: “Seks yazıları yazıyor zaten.”

E, adam haklı. Türkçe lastik gibidir biliyorsunuz. Bu yazıdan bir örnek vereyim: “Kadın defalarca araya girmek istemiş, lakin bizimki her seferinde püskürtmüş.” Bu cümle bal gibi bir grup seksi anlatıyor olabilir.

Neyse, şoför benden Hıncal’a atlamış. (Bu cümleden sonra beni ahlâk polisine şikâyet eder herhalde.) Başlamış onu çekiştirmeye. Zira Hıncal buna, “Trafik Müdürlüğü’ne git!” demiş.

Kardeşim anlatınca hatırladım bu trafik üstadını. Bir de-

ğil, iki kere binmiştim arabasına. Edindiğim kanaat şu olmuştu: “Trafığı çözmekten ziyade bir vesileyle gazetelerde görünmek istiyor. Belki de sonra albüm çıkaracak.”

Zaten Hıncal’ ın önerisine sinirlenmesi de benim haklı olduğumu gösteriyor.

Bizimkilerin şoföre tepkisini merak edenler varsa... Hiç. Bana Fransız olmuşlar.

Nasıl? Bu anlattığım da mı iyi değil?

Arkadaşlar, bugün pazar. Marketlerde, lokantalarda bile pazar günleri eldeki malı tüketirler, hafta başı taze mal alırlar.

Leylekler yarın gidiyor

280

Şiş kebab gibi. Yalnız bir et, bir domates yerine; bir fırına, bir kurtuluş.

Bugün mesela, Afyon'un kurtuluşu. Perşembe günü fırtına, cuma Kütahya'nın kurtuluşu, cumartesi Mührican Fırtınası.

Fırtınaların arası gınaşırıya kadar indi.

Ve ne yazık ki yarın leylekler de gidiyor. Leylekler gitti mi moralim sıfır olur benim. Bu işten onlar kadar anlayan olamaz. İsterse ortalık sıcaktan kavruluyor olsun, gittiler mi kış geliyor demektir.

Aslında geçtiğimiz çarşamba başladım moralimi bozmaya. Çünkü şöyle yazıyordu takvimde: "Yaprakların sararması."

Hemen pencereye koştum. Şükür henüz yeşildiler. Ama demek içten içe sararmaya başlamışlardı. A, size haber vermeyi unuttum; hani yöneticinin kestirdiği, benim de arkasından ağıtlar yaktuğum ağaçlardan biri inadına yeşerdi, büyüdü, eski hâlini aldı nicedir. İşte ona baktım, sararmış mı diye. Yok ama eli kulağında demek. Ne acı.

Gerisin geriye çevirmeye başladım takvimin sayfalarını,

bahara doğru. (Evet, yaşanmış günleri koparıp atmıyorum.) Buldum. “Ağaçların yeşermesi 30 Mart.”

Aslında mesele kışın gelmesi falan değil. Doğayla bir bozmuşluğum var benim.

Sahi nedir bu haşır neşir olma durumum? Bu, börtü böceğin, ağaçların, fırtınanın, boranın zaptını tutuşum?

Tamam, herkes sever ağacı, yeşili, hayvanı ama benimki o boyutta değil.

“Koyun kırkma zamanı” deyince dizlerinizin bağı çözülüyor mu sizin?

“Ağaçlara su yürümesi” deyince boğazınız düğümleniyor mu peki?

Ya “ipekböceğinin kozadan çıkına zamanı” gelince sevgiliniz gurbetten dönmüş gibi heyecanlanıyor musunuz?

Hayır, çocukluğum bağlık bahçelik bir yerde geçmiş olsa anlayacağım. Şehirde doğdum, şehirde büyüdüm. Bahçe diye iki gül, dört karanfil gördüm. Sonrası hep apartman. E, nedir peki bu durum?

Reenkarnasyona inanıp inanmamaya tam karar vermiş değilim ama inansam iyi olacak. Hiç olmazsa durumun bir açıklaması olur o zaman. Derim ki, “Çiftçi falandım geçen sefer”.

Benim için “serçelerin yavrulaması”, sadece kışlıkların kalkıp yazlıkların çıkarılması anlamına gelmeli oysa.

“Hasat mevsimi” ise Laila’yla Rcina’nın sezonu açması

demek olmalı. Ama hayır, sanki ekin ekdim çöllere de yol durmadım ellere. Gidip kendim yolacağın. Öyle bir telaş bende.

Şimdi önümüzde “koç ayırma zamanı” var mesela. Zannedersiniz, memleketin bütün koçları ayrılmak için beni bekliyor.

Abartıyorsam “Çaylak Fırtınası”na çıkmayayım.

Varsa durumumu tahlil eden birisi, bana da bildirsin.

Poğaç “Anne”dir

Ilani çocuktuk,
 Okuldan gelir gelmez doğru mutfağa koşardık.
 Nerede olduğunu bilirdik. Elimizle koymuş gibi.
 Tencerenin kapağını açardık. Ah! İşte oradalar. Üst üs-
 te yığılmış, sapsarı, parlak, göbekli.
 Üstü susamlı ya da çöreoğlu, içi kıymalı ya da peynirli.
 Hele kokusu...
 Öyle bütün evi kaplamazdı belki ama bir kez duyuldu
 mu... Mis gibi... Geri dönmek mümkün olmazdı.
 Bir, iki, üç... “Akşam yiyemezsin ama!” uyarısı olmasa,
 hepsi.
 Poğaçadan bahsediyorum.

Poğaç kadar kendi dışında anlamlar da yüklü başka ne
 vardır yiyecek nevinden?
 Çocukluk aşklarınızın hepsini düşünün söyle bir.
 Dondurma,
 Pasta, şeker, çikolata...
 Her birini koyun poğaçanın yanına...

Nasıl? Onun yeri ayrı değil mi?

Poğaç annedir sanki.

Sevgi, güven, yuva aynı zamanda.

Her şey unutulur, annelerin poğaçaları tazeliğini korur hafızalarda.

Okulun karşısındaki pastaneninkiler de fena değildir. Hele limonata eşliğinde olursa...

284

Poğaç hayatımızdan hiç çıkmadı aslında.

İşe giderken yol üstündeki pastaneye uğrayıp “Bir sade, bir peynirli” sardırmamış kaç kişi var aranızda?

“Bana bi çay!” diye seslenmemiş ofisin çaycısına?

İşe koyulmadan önce, bir lokma poğaç, bir yudum çay, bir lokma poğaç, bir yudum çay... Sabah keyfi yapmamış kaç kişi var?

Ama ah! Illaki ev poğaçası tabii.

Geçen gün bir akraba ziyaretine gittik. İnanılmaz bir şey oldu, evde yapılmış poğaç çıktı karşıma.

İlişkimize uzunca bir süredir ara verdiğim, kendisine binbir çeşit unlu mamülle ihanet ettiğim ev poğaçası. Kaç tane yediğimi hatırlamıyorum. Enfesti.

Hayatımda ikinci poğaç devri başlayacak gibi görünüyor. Annem de hazır buradayken...

Poğaçanın kardeşini anmadan bu yazı biter mi? Bitmez. Kurabiye.

Biçim biçim ama en çok yuvarlak olurdu.

Bazen tepesine bir fındık oturtulurdu. Ama piştikten sonra durmazdı durduğu yerde fındıklar. Kocaman kavanozun içinde onlar bir yanda, kurabiyeler bir yanda. Üzerine toz şeker serpilene de vardı, içine limon ya da portakal kabuğu rendesi konan da.

Evet, kurabiye de güzeldi.

Kuru pasta asla onun yerini tutamadı.

Ama illaki poğaç.

Sıcak sıcak.

Fırından çıkalı saatler olsa da hep sıcaktır poğaç. Öyle gelir bana.

Abartıyor muyum?

Daha da abartacağım şimdi.

Poğaç sevmeyeni bir ruh doktoruna göstermek lazım.

Gerçi benim var bir tahlilim. İpucu veriyorum, insanlarla ilgili. Arif olan anlar.

Aman kimse duymasın!

286

Bu bize özgü müdür?

İyi para kazanıyor olduğunu...

Mutlu olduğunu...

İşlerin yolunda olduğunu...

Hatta sağlıklı olduğunu etraftan saklamak.

İyi durumda olmak ayıpmış gibi, herkeste “Eh, işte idare ediyoruz” hâli.

“İşler nasıl?”

“İyi değil.”

Tamam, işi iyi olmayan çok insan var son yıllarda ama biliyorsunuz ki bunun işi iyi. Zaten öylesine laf olsun torba dolsun diye sordunuz.

Ama o yalan söylüyor.

1) Övünmek gibi olmasın diye mi?

Ama o zaman arabaların, evlerin, şunun bunun en son model, en pahalısından olması neyin nesi?

2) Nazar değmesin diye mi?

Olabilir tabii. Hele kapısında bacasında at nalı falan da asılı değilse...

3) Kimse borç istemesin diye mi?

En kuvvetli ihtimal bu.

4) Göze batmak istemediğinden mi?

Bakın bu da olabilir. Haklıdır da... Memleket tekin memleket değil. Burnundan gelebilir insanın.

5) Yoksa atalarımızın “Kan kusup ‘kızılçık şerbeti içtim’ diyeceksiniz” buyurmaları ters mi anlaşıldı?

6) Ya da şikâyet etmek artık âdetten olduğu için mi?

Evet. Hepsinin birleşmesinden ortaya çıkmış doğal netice bu galiba.

Hadi para pul, iş güç durumlarını çözdük diyelim. Ya melaike gibi kocayı, sevgiliyi şeytan gibi göstermeye çalışmak neyin nesi?

“Çok şanslısın, Mehmet çok iyi adam.”

“Hiç görüldüğü gibi değildir.”

Yalan, vallahi yalan. Ama benim dediğim doğru, var böyle yapanlar. “İyi” derse kaptıracak fikrinde. Sanki eninde sonunda kaptırmıyor.

Bu durumlara değil ama konunun geneline örnek teşkil edebilecek birini tanıyorum. Annem.

Üç çocuk büyüten -ki şartların şimdiki gibi kolay olmadığı herkesçe malum- ve kayınvalidesiyle aynı evde yaşayan bir kadın olarak, herhalde o günlerden kalma bir kabul edişle, fosur fosur uyumak yapılması gereken bir eylemdir annem için. Gerçi bunu açık açık söylemez ama benim anladığım bu. Hayır, yoksa uyuduğunu neden saklasın?

Televizyonun karşısında mesela, bakarsınız basbayağı uyuyor. Ama ona sorarsanız bizi duyuyordur, olanın bite-nin farkındadır, sadece gözünü dinlendiriyordur.

Benim hesabıma göre en son ben 6 yaşındayken uyumuştum. Guinness Rekorlar Kitabı'na girmek için daha kaç sene uyumaması gerekecek anacığımın? Biri gelsin, kaydını kuydunu yapsın artık diyorum.

Zarif eylül

289

Eylül!

Yılın en güzel ayısındır sen.

Olmadı. Eylül üzerine şiirsel bir yazı yazayım dedim, daha ilk cümlede saçmaladım. “Ayısındır” ne demek? “Sensin ayı” derler adama.

Gerçi desinler. Benzetilmekten gocunacağım tek hayvan yok yeryüzünde.

Hem bu hayvan ayrımı nedir?

“Aslan gibi” olmak iyi de “Ayı gibi” denince neden hakaret sayılıyor? Vahşilikse ikisi de vahşi. Hatta aslan daha beter. Mahalle mahalle gezip aslan oynatan “Aslancı” diye bir adam gördünüz mü hiç? Şey ister biraz.

Estetikse ayrımın sebebi, ona da katılmıyorum. Çirkin hayvan yoktur, bakımsız hayvan vardır. Gerçi bu lafı kadınlar için söylerler ama çirkin kadın olmadığı masalına inanmış bir toplumu hayvan hususunda ikna etmem hiç de zor olmaz gibime geliyor.

Biz yine gelelim eylüle.

Hakikaten eylülün bir başkalığı vardır.

Şöyle izah edeyim:

Mesela eylül bir insan olsaydı, zarafet timsali biri olurdu herhalde.

Hayvan olsaydı kuğu olurdu mesela.

Bu benzetmenin hayvanlar hakkında az önce söylediklerimle çeliştiğini düşünmeyin. Eylül deyince aklıma kuğu yerine suaygırı gelmiyor diye suaygırına bayılmıyorum değil. Onun da kafamda tekabül ettiği bir ay vardır.

Yemek olsaydı eylül ne olurdu?

Kebap olmazdı, ondan eminim. Yoğurtlu bakla da olmazdı.

Böyle yere göğe koymadığıma bakmayın; yaz bittiğinden ve önümüzde koca bir kış olduğundan eylülde biraz sinirli olurum ben.

Ama kendine has bir romantizmi olduğunu da inkâr edemem. Edebiyatçılara, ressamalara verdiği ilhamı da.

Bakın bana bile verdi bir ilham ki şu satırları yazmaktayım.

Şimdi düşünüyorum da o dediğim sinirlilik hali hüznüdür belki de. Eylül hüznü. Ama romantiklikten çatlayan biri olmadığımın yanı sıra değerlendiriyor olabilirim.

Evet evet... Eylül güzeldir.

Aşk için de en uygun ay.

Temmuzu düşünün mesela.

Tam sevgilerinize göz süzerken burnunuzdan şıp diye ter damlıyor.

Ya da ocak...

Buz gibi ellerle "İçimde bir ateş yanıyor sevgilim" desen
ne yazar.

Bakın nisan için bir şey demiyorum. O da eylül gibidir.

İkisi de şiirlere konu.

İkisi de insanogluna isim olmuş, falan filan.

Nisan üstelik civelek.

Civelek nisan.

Zarif eylül.

Kabiliyetsiz Pakize.

Güzelim eylül bu kadar berbat anlatılırdı ancak.

Bir yaşlıya bir genç

26 yaşında bir gençle 72 yaşında bir kadının evlendiklerini okuduk geçenlerde. Ben de bu konuyu biraz kurcalamak istedim.

Bundan önce de bir hemcinsimin çocuk diyebileceğimiz yaşta bir delikanlıyla aşna fişne durumu olmuştu hatırlarsanız. Hani çocuğu alıkoymuştu da sonra alıvermişlerdi clinden... İşte o zamandan beri şu “erkek küçük, kadın büyük” ya da tersi şeklindeki ilişkilere parmak basayım diyordum. Ancak araya başka şeyler girdiğinden parmağım havada kaldıydı, kısmet bugüncymiş.

Biri küçük öteki büyük derken üç beş yaş farkı kastetmiyorum. Uçurumlardan söz ediyorum.

Lafı dolandıracak değilim.

Kadınların kendilerinden genç erkeklerle beraberliğini tasvip ediyorum. “Tasvip etmekle kalmıyorum, illa ki böyle olmalıdır” deyip, teşvik de ediyorum.

Aynı şekilde erkeklerin de genç kadınlarla birlikte olmasını gerekli görüyorum.

Peki, hem öyle, hem böyle nasıl olacak.

Şöyle:

Erkek 20-35 yaş arasında ömür sürerken hayatındaki kadın 60 yaşını geçmiş olacak.

“Neden?” derseniz, erkek kısmı o yaşlardayken her kadında annesini arar. Kaç arkadaşım, kocası tarafından “Annem gibi pilav yapamıyorsun” gerekçesiyle terk edildi, bizzat şahidim.

Sonra karısı yaşlı olan erkek, çeşitli rekorlar kırma arzusu içinde olamayacağından hâliyle her türlü hormonu, sıvıyı, şunu bunu idareli kullanmış olacaktır. Ha, mal bulmuş Mağribi gibi ilikler on senede kurutulmak isteniyorsa bir diyeceğim yok.

35-45 yaş arasında erkek serbest takılabilir.

45 yaşından sonra da 18-30 yaş arasındaki kadınlara hayat tecrübesini aktarmanın zamanıdır. (Zaten bu yaş grubundaki erkeğin yaptığı budur, hiç olmazsa yiğitlik bende kalsın.)

Yukarıdaki tabloda otomatikman kadınların da hangi yaşlarda ne yapacağı çıkıyor ortaya ama ben yine de belirtiyim.

18-30 yaş arasındaki kadın, karşısına odunu getirip koysanız âşık olur. Adamın ne yaşı, ne takma dişi, ne cebindeki Viagra’sı umurundadır. Bu yüzden aradaki fark 50 yıla kadar çıkabilir.

30 yaşından sonra kadınların bilmişlik çağı başlar. 60, 65’e kadar sürer. O arada ben diyeyim 20, siz deyin 30 erkeği adam etmeye uğraşırlar. Bitap düşmüş ancak birini bi-

le istedikleri kıvama getirememiş, hayattan bir şey anlamamış, lakin Hanya'yı Konya'yı anlamış biri olarak vardıkları 60'lı yaşlarda ise tatlarına doyum olmaz. Artık ne varsa onlarda vardır. Hoşgörü, şefkât, sevgi, şu bu.

Bakın beni dinleyin!

Verin bir yaşlının yanına bir genç, her ev bir aşk yuvası olsun.

Nasıl iki çıplak bir hamama yakışırsa, iki yaşlı da bir hastane odasına yakışır.

“Her şey dengi dengine” demişler. Denk bu işte. Bir yaşlıya bir genç.

Bir yaştan sonra insana tebelleş olan, öldürmeyen ancak umdurmayan da, sadece mızıldatan hastalıkların hepsi yok olmazsa ben de buradayım.

Kadın-erkek ilişkisinin hem yaşanırken hem yazılırken öyle suyu çıkardı ki bir damla da benden olsun dedim.

Aşk günlerinde isyan

295

Ahmet Altan şeyi başladı yine.

Nesi desem?

Fırtınası, tantanası, kampanyası?

Bilmiyorum.

Bildiğim, Ahmet Altan tek kişilik bir genelev açsa, kapıda oluşan kadın kuyruğunun kıvrıla kıvrıla uzayıp gideceği.

O kuyrukta ben de olur muyum?

Hayır. Paylaşmaya gelemem zira. Annemin misafir çocuklara verdiği oyuncaklara bir daha el sürmezdim. İçim giderdi ama oynamazdım.

Ne güzeldi bir zamanlar, Ahmet Altan benimdi. Gazetede ki köşesiyle, denemeleriyle. Gerçi o zaman da seveni çoktu ama hiçbirimizin birbirimizden haberimiz yoktu. Şimdi kadınlar hamamında Ahmet Altan.

Tamam olsun da, yüzündeki o memnun mesut ifadeye sinir oluyorum. Gerçi haklı. Hangi erkeğin hoşuna gitmez?

Kendimden çok sevgilisine yanıyorum. Kadıncağız Pas-siflora'yı gazoz gibi dikiyordur başına herhalde. Hiç umu-runda olmama ihtimali de var tabii. Herkes benim gibi overlokçu kız kimyasında olacak değil elbet. Entelektüel-likle kıskançlık aynı bünyede barınmıyor olabilir.

296

Ahmet Altan “Kadın” a bulaşmak suretiyle ömrünün so-nuna kadar içinde hapsolacağı sınırları çizmiş bulunuyor.

Kadın kısmına elini versen kolunu kaptırırsın.

Yarın kalkıp “Bankacılık Sektöründe İstihdam” diye ki-tap yazsa Ahmet Altan, hiçbirimizi bu kitabın cari hesaplar şefiyle veznedarın bankonun altındaki sevişmelerini anlat-madığına inandıramaz.

“Bu sayfada yoksa ötekinde mutlaka vardır” diye diye yutarız o kitabı vallahi. İyi de olur. Bahaneyle bir şeyler öğ-renmiş oluruz. Bakın aslında bu iyi fikir. Kadın erkek me-selesinden başka bir şey okumayanları hileyle değişik mev-zulara çekmek.

Uzun lafın kisası şu:

Allah'ım!

Ahmet Altan kulunu kel, gözlüklü ve sakallı, üstelik ya-zar, hem de kadınları yazar olarak karşına çıkardın ya... Benden günah gitti.

Ama Allah'ım, her şey iyi hoş da, öteki kadınları ne de-meye başımıza musallat ettin? İşte şuraya yazıyorum, Ah-met kulun iflah olmaz artık.

Bu durumda ben yokum Allah'ım.

“İsyan Günlerinde Aşk” tan sonra da buna benzer bir yazıyı kaleme almıştım.

Demek ki Ahmet Altan ne zaman bir roman yazsa ve dolayısıyla kadınların aşkı depreşse ben isyan ediyorum ve edeceğim.

Bir roman, bir isyan, bir roman, bir isyan.

297

Bu yazılarıma ortak bir isim koymam lazım gelirse, “Aşk Günlerinde İsyân” olabilir mesela.

Kırk yıl kemersiz kalsam...

Geçenlerde Akmerkez'e, oradan da Nişantaşı'na alışverişe gitmem icap etti.

"Ne var bunda?" diyeceksiniz. "Sıradan bir iş."

Ama benim için sıradan değil. Artık yumurta kapıya gelmeden çarşıya çıkmıyorum.

Yumurtanın kapıya gelmesine bir örnek vermem gerekirse, akşama sahneye çıkacağım lakin kıyafetim tamam değil, ayakkabım, şuyum buyum eksik.

Peki neden son güne bırakıyorum? Sahneye çıkacağımdan o gün mü haberim oluyor?

Hayır. Çok önceden biliyorum.

O hâlde?

Kısaca "huy" diyebiliriz.

Öyle bir huy ki, dip boyası, manikür, şarkı provası... Onları da o güne sıkıştırıyorum.

Akşam olup da kendimi yatağa atacak kıvama geldiğimde ise sahneye çıkmam icap ediyor.

Neyse, konu bu değil.

Bir kenar gördüm, kimyam bozuldu, onu anlatacaktım.

Aslında kemeri değil, fiyatını görünce bozuldu. Kemer bildiğiniz kemer, fiyatı ise 450 milyon lira.

Ben bunu duyunca kemerin devamını aramışım can havliyle. Olur ya, upuzundur belki. Ekonomik, aile boyu. Keser keser ailenin bütün fertlerine birer tane çıkarırsın. Ne bileyim ben.

Yokmuş meğer devamı falan. O kadarmış kemer. Bir kişinin belini saracak kadar yani. İşte o anda “Ben kimim?”, “Burası neresi?” durumuna gelmişim. Gerisini hatırlamıyorum.

299

Yavaş yavaş kendime gelmeye başladığımda son birkaç saatte gördüklerim aklıma üşüştü.

Kadınlar... Evet evet, kadınlar.

Akmerkez’de Ruslar, Nişantaşı’nda Türkler.

Ruslar... Hakiki uzun boylu, sahici sarışın.

Bizimkiler... Dünyanın herhangi bir yerinde 45 cm. topuklu ayakkabıyla alışverişe çıkan bir kadın topluluğu var mıdır bilmiyorum. Ayrıca bütün uzuvlarıyla yerçekimini fos çıkaran... Evliliği meslek edinmiş... Üretimi atlayıp tüketime zıplayan...

Ruslar don sutyen satan dükkânların birinden çıkıp ötekine giriyorlardı. Ortada bir iç çamaşırı düşkünlüğü olduğu aşikâr. Ama kimdir düşkün olan, Rus kızları mı, Türk erkekleri mi, bilmiyorum.

Ben de bir bakayım şu çamaşırlara dedim, vallahi Filli Boya’da yoktur o renkler.

Fakat kızların hepsi o kadar güzel ki, beyaz patiskadan paçalı don giyseler cazibelerinden bir şey kaybetmezler.

Şanssızlık işte. Rusya üç binli yıllarda da açılabilirdi dünyaya, fakın bizim ömrümüze denk geldi.

Allah ne Rus kızlarının, ne de bir memur misali her gün butiklerde mesai yapan koketlerimizin eksikliğini göstermesin esnafa. Ki herhalde göstermiyor. Bir kemeri 450 milyona sattıklarına göre.

300

Ayakkabı, bluz, elbise, ceket, şu, bu. Onlara hiç giriniyorum. En çok kemer koydu bana nedense. Kemerden beklemiyordum bunu herhalde.

Ayrıca belki 4.5 milyarlık olanı da vardır. Cehaletimi mazur görün. Ve eğer varsa sakın bana bildirmeyin. Sağlığını korumak istiyorum.

Aldatma

301

Bir aldatmadır gidiyor. Filmlerde... Kitaplarda... Erkeğin aldatması artık adi vaka sayıldığından kimsenin ilgisi-
ni çekmiyor.

Şimdi kadının aldatması moda.

Kahramanlar adeta bir görev değişimi yaptılar.

Bayrak kadınlarda.

İyi de oldu.

Yuvalara huzur gelir bundan sonra. Kimsenin kimseye
bir şey diyecek yüzü kalmadı zira.

“Tencere dibin kara, seninki benden kara.”

Gerçi karalık olarak görmüyorum ben bunu. Doğal bu-
luyorun.

Yani bir kadınla bir adamın, evli ya da sevgili olsunlar,
bir zaman sonra birbirlerini aldatmalarından daha doğal
bir şey olamaz.

“Ahlaki mi” dersiniz...

Değil, ama doğasından gelmiyor ahlaki olmayışı, bizim
koştuğumuz manasız kurallardan geliyor.

Yüzyıllardır zorlaya zorlaya buraya kadar geldik.

Üstten büzdük, altından patladı; altını yamadık, yandan
fıskırdı.

Olmuyor işte.

İnsanoğlu tek eşli değil. Öyle yaratılmamış.

İncir ağacından armut vermesi beklenir mi?

Tenimiz uymadı.

Kaynanam aramızı bozdu.

İlişkimiz monotonlaştı.

Falan filan.

“Ölüm gelmiş cihane, baş ağrısı bahane.”

Aldatılacak mutlaka. İlla bir bahane aranacaksa bulunur elbet. Hiç olmazsa şeytana uyulur.

Kaldırın ortadan “Bu benim” sahiplenmesini, bakın aldatma falan kalıyor mu?

Hiçbir şey kimsenin olamaz ömür boyunca.

İnsanın dalağı, böbreği, midesi bile sittin sene kendisiyle yaşamıyor. Aliveriyorlar günün birinde.

Beni esas rahatsız eden, sevgililerin değil, arkadaşların aldatması.

Geçenlerde bir arkadaşıma... Yok yok, bir tanıdığımı rastladım.

Yıllardır tanışırız ama arkadaş olamadık.

O gün baktım da... İyi ki olmamışız.

Sohbet ettiğimiz yarım saat boyunca lafı döndürüp doluşturup yirmi küsur yıldır canciğer arkadaş olduklarını söylediği birine getirdi. Ve kızcağızın, sadece onunla paylaştığı birtakım özel durumlarını bir bir anlattı.

İşin daha da kötüsü...

Sırları ifşa edileni de tanırım ve birbirimizden pek hoşlanmayız. Çenesi düşük olan da bunu bilir.

Yani şimdi benim hakkında neler bildiğimden haberi olsa...

Pis bir durum anlayacağınız.

Kendime kızıyorum, neden tepki göstermedim diye. Ben ki pat diye bozuveririm insanları. İnsana ait haince bir merakla dinledim.

Tüh! Yazıklar olsun bana.

Şimdi ne yapabilirim?

Birincisi, duyduklarımı bir sır olarak saklayacağım. Bu kesin.

İkincisi, onu arayıp “Arkadaşın sana ihanet ediyor!” diyebilirim. Ama tereddüt ediyorum. Acaba bilmek ister mi bunu?

303

Yirmi küsur sene.

Ne acı.

Ama belki o da ona aynı şeyi yapıyordur. İnsan bunca sene fark etmez mi? Belki tencere kapak misali yuvarlanıp gidiyorlardır.

Ne bileyim ben.

En iyisi herkes en yakın arkadaşını yeniden gözden geçirsin bir.

Bu işler zor işler

Bazı insanların bazı hataları yapmaya hakkı yoktur.

Mesela konservatuvar mezunu bir tiyatro oyuncusu Türkçeyi yanlış kullanamaz. Vurgulama ve telaffuz hatası yapamaz, kelimeleri birbirine karıştıramaz.

Ama oluyor maalesef.

Geçenlerde tiyatro kökenli bir şovmenimiz televizyonda kumar tutkusuyla ilgili bir soruyu cevaplarken, “Oynadım ama hiçbir zaman ifrata kaçmadım” diyemedi bir türlü.

“İfrat” yerine önce “ifşaat” dedi, birkaç cümle sonraysa “ifrazat” . Bilmiyorum belki üçüncüde bulmuştur “ifrat”ı ki, bulmuş olma ihtimali yüksek. “İfşaat”ta ısrar etmeyip “ifrazat” a dönmesi yanlış fark edip doğruyu arama yoluna girdiğini gösteriyor zira.

Ayrıca bilmeyecek adam da değildir. Ama konuşurken oluyor. Bir an doğru kelimeyi bulamama, dil sürçmesi... Hepimiz yapıyoruz.

Ne var ki hoş görülmüyor işte.

Yazarken hata yapmak daha vahim tabii.

Mazereti yok çünkü. Düşünecek, dikkat edecek, sorup soruşturacak, açıp bakacak, dönüp kontrol edecek zaman var.

Hâlâ hata varsa yanlış biliniyor demektir. Ve yanlış bilen o kadar çok kişi var ki, işi yazı yazmak olanların içinde. Hem de yapılan hatalar “Bu kadar çatlak su kaçırmaz” değil, “A, bu kadar da olmaz artık” dedirtecek cinsten.

Ama ben dil ustası değilim. Şimdi kalkıp da “Mesela falanca şunu yanlış yazdı” demeyeceğim. Kim bilir ben ne hatalar yapıyorumdur. “Dinime küfreden bari Müslüman olsa” derler sonra adama.

Lafa Türkçeden girdiğime bakmayın, çıkışım başka yerden olacak. Psikolojiden.

Bu yazma işi bende psikolojik baskı oluşturmaya başladı.

Neden?

Kendimi yazdıklarımın arkasında durmak zorunda hissetmemden.

Misal, 4.5 senedir “Evlilik matah bir şey değildir” deyip durmuşum şu köşede, şimdi evlenmeye kalkabilir miyim? Bütün taliplerimi geri çeviriyorum mecburen.

Sonra habire birilerini, bir şeyleri eleştirmiş, ayıplamış, ti'ye almıştım. Ben de aynı hataları yapıp “Ele verir talkını kendi yutar salkımı” mı dedirteyim?

E, bütün bunlar stres yaratıyor hâliyle. Gerçi fena bir şey değil. Mükemmel bir insan olmama az kaldı zira. Sırf okurumu hayal kırıklığına uğratmamak için tutarlı, dira-

yetli, sevgili, saygılı, insaniyetli, adil, dürüst biri olma yolunda hızla ilerliyorum.

“Değil miydin?” diyeceksiniz şimdi.

Siz ne zannediyorsunuz bizleri?

Ekonomi yazanı ekonominin kurdu, siyaset yazanı siyasetin kurdu mu?

“Aşkı yazan iyi sevişir”, “Hayatı yazan her şeyi aşmıştır” mı bellediniz?

Herkesi akla ve mantığa davet eden, akıldan ve mantıktan çatlıyor mu yani?

Yok böyle bir şey. Biz tribünden maçı seyrederken her şeye maydanoz olan seyirci gibiyiz. İndirin sahaya o çok bilmiş seyirciyi, kaleye bakıp “Nerede bu kelebek ağının sapı?” der.

Diyeceğim şu:

Bu işler zor işler.

Sokağa tükürülmeyeceğini bilmek yetmiyor. Tükürmeyeceksin de aynı zamanda.

Bir de Türkçe 10 üzerinden 8 olacak hiç olmazsa. 7 kurtarmaz.

Lakin biz de insanız.

A, girdiğim yerden çıkmak kısmet oldu yine.

Ele güne karşı

307

Misafir odası.

Misafirle girilir, misafirle çıkılır. Bir dahaki misafire kadar adım atılmaz.

Evin içinde ama hayatımızın dışındadır.

Her zaman “buz gibi”dir. İki anlamda da. Yani tertemiz ve soğuk.

Mobilyacı vitrinindeki gibi durup duran “misafir odası takımı”nın koltuğunda kaykılmışlığımız, kanepesinde uyuklamışlığımız yoktur.

Oradaki her şey bizimdir, ama bizim değildir.

Misafir şekeri.

Misafir odasında, kendisi için imal edilmiş bir çanağın içinde misafir bekler.

Ev sahibinin ağzında döndüğü pek nadirdir.

Misafir takımı.

Tabak, bardak, çatal, bıçak, kaşık, tuzluk vs.'den oluşur.

Ev eşyaları familyasının “yemek odası takımı” sınıfından “büfe”nin içinde durur. Misafirden misafire ortaya çıkar, ev sahibinin yüzünü ak çıkarmak surciyle görevini tamamladıktan sonra yerine çekilir.

Bir lokma yemek yüzü görmeden kuşaktan kuşağa devrolanı da vardır.

Yabanlık elbise.

Sadece el içine çıkarken giyilir.

Çoğu zaman dolapta beklerken modası geçer, şeytan işer, güve yer. İyî de olur. Yemeyenin malını yerler.

Bir kısmımız çoktan terk etmiş olsak da hepimiz bu saydığım geleneklerden geliyoruz. Ve başka biçimlerde hâlâ “ele güne karşı” yaşıyoruz.

Evlerimizde artık misafir odası yok belki ama apartmanlarımızın ön yüzü var. Önünden geçenler görsün beğensin diye özene bezene yapılmış.

Arka yüzler... “Boşver, kim görecek.” Hakikaten kimse görmesin içler acısı mevcut durumu.

Misafirden misafire büfeden çıkardığımız çatallarımız artık yok belki, ama gezmeden gezmeye garajdan çıkardığımız arabalarımız var. Sırf fiyaka olsun diye bindiğimiz.

“Yabanlık elbisemiz yok belki ama...” demeyeceğim. O hâlâ var zira. Üstelik çeşidi de artırdık. Hatta öyle abarttık

ki el içine çıkarkenki durumumuzu, o güzelim ev hâlimiz sadelikten öte bir durum arz etmeye başladı.

Çat kapı gelene çıkamayacak hâle düştük.

Diyeceğim, bizim için el önemli. Ezelden beri böyle bu.

El için giyiniyoruz, el için boyanıyoruz, el için takıp takıştırıyoruz, el için döşüyoruz, el için biniyoruz... Yani el için yaşıyoruz.

309

Temizliğimiz bile el için. Sırf saçını yıkayıp çıkan birileri var mıdır dünyanın herhangi bir yerinde? Bir tek saçımız görünüyor ya...

Kendimiz için neredeyse hiçbir şey yapmıyoruz.

Bu durumda birinin, kendini iyi hissetmesi mümkün müdür sizce?

Yoksa tam tersine mutluluğun sırrı bu mudur?

“Kendini el’e beğendirmek.”

Evet galiba öyle. Herkes birden yanlış yapacak değil ya. Az kalsın unutuyordum,

Bu kadar el’e beğendirme merakımıza rağmen, yaban el-lerden gelenlerin görmesi kaçınılmaz olan sokaklarımızın perişan hali nedendir, hangi gelenekten kaynaklanır, köşe yazıcınız çözememiştir.

Derin erkekler

Son zamanlarda sık sık “Kadınlar kimlere razı Yarab-bim!” diye şaşırır oldum.

Kadın kısmı pek de zannettiğim gibi seçici değil galiba. Doğru dürüst kadınların yanında yüzüne bakılmayacak er-kekler görüyorum. Sadece fizik değil bahsettiğim.

Kusura bakmasın erkekler ama...

Arkadaşlar!

Bu kadar mı kıran girdi yani?

Hiç yoktan iyidir mi diyorsunuz?

Erkeksiz yaşayamıyor musunuz?

İyisini buluncaya kadar bekleyemiyor musunuz?

Kadınların seksi istemeleri için uyarılmaları gerektiği söylenir ya... Masal. Kadın kısmının da artık acil müdaha-leye ihtiyacı var. Bu yüzden de seçmeye vakti yok.

Herhalde böyledir diye düşünüyorum. Yoksa o kadınla-rın yanında o erkeklerin işi ne?

Ya da benim göremediğim bir derinlik var söz konusu erkeklerde. Öteki kadınlar görüyorlar.

O zaman şöyle bir önerme çıkıyor ortaya:

“Derin erkekler kötü gözükürler.”

Bu durumda merakım, öteki kadınların nasıl olup da

benim gibi kötü görüntüde duraklamayıp ilerleyerek derinliği keşfetmiş oldukları.

Gide gide bende bir algılama bozukluğu olduğuna kadar gider bu mevzu korkarım.

Esas üzüntüm, kadınların bu erkekleri kaybettiklerinde yaşadıkları yıkım durumu. Gidenlere yeri doldurulamaz muamelesi yapmaları. “Evet doldurulamaz,” demek geliyor içimden, “bir daha bu kadar mana yoksunu adam bulamazsınız zira.”

311

Yalnız şu son günlerde, bahsettiğim erkeklerin nitelikleri ve yıkım durumu bir yana, kadınların giden erkeği geri döndürme konusunda verdikleri aslanlar gibi mücadeleyi anlar oldum.

Eskiden kızardım biliyorsunuz, kaç kere yazdım. Gerçi bir gün “Yazdıklarımın arkasında duruyorum, hatta bu bende stres yaratıyor,” demiştim ama bu konuda strese mahal vermiyorum. Dönekliğimin peşinden gidiyorum.

Fikirlerim çok oynak. Her sabah bir yenisiyle uyanıyorum. Sanki uykumda kafama enjekte ediyorlar.

Mesela, işte bugünlerde “Kadınlar kanlarının son damlasına kadar mücadele etmelidirler”i savunuyorum. Mücadele etmeliler ve hem erkeğin hem de varsa öteki kadının anasından emdiği sütü burnundan getirmelidirler.

Evlilik nedir?

Bir şirket ortaklığından daha mı önemsizdir?

Ortağınız size kazık atsa...

Müteahhidiniz dairenizi bir başkasına da satsa...

Muhasebeciniz zimmetine para geçirirse...

Falan filan.

Öyle onurlu onurlu oturacak mısınız?

Ayol, “Tarlama tecavüz etti” diye komşusunu öldürenler var, çocuğunun babasını “Buyurun sizin olsun” diye tabakta öteki kadına mı yollasın yani kadınlar?

Hayat mücadeledir.

Her hususta mücadele ederken kaptırma konusunda neden sus pus olunsun?

Bakalım yarın kimden yana kalkacağım yataktan.

Sade Pakize

313

Kendimi boşlukta hissediyorum.

Hiçbir sınıfa dahil değilim zira. Ha, var bir sınıfım...
“Sınıfsızlar sınıfı.” Lakin kesmiyor tabii insanı.

“Cool” sınıfına girenler vardı geçenlerde bir gazetede. Baktım ben yokum. Olamam tabii. Şu köşedeki fotoğrafım faul bir kere. Ne gülersin öyle be kadın? Dik dik bakacak-sın halbuki objektife.

Öyle sıcak sıcak devam ediyorum hayata. Fakat kimse-nin bir “sıcaklar” listesi yaptığı yok. İstemem de zaten. Ne o öyle restoran mönüsü gibi.

Baktım, entelektüeller listesine de dahil değilim.

Gerçi liste yapmamışlar ama dahil olmanın şartları var. İlaç için biri uysa ya bana.

Bu öyle cool olmaya da benzemiyor. Hani biraz sıkısa in-san kendini, cool gibi gözükebilir ama entelektüelliğin tak-lidi olmaz.

Bir kere ben yazı yazar biriyim. “Entelektüelim” diye yırtınsam kimse yutmaz.

İşsiz güçsüz biri olsam kolay.

Sıkıştırırım koltuğumun altına referans olabilecek bir kitap, giderim onların gittikleri barlara, şuralara, buralara... Onların yediklerinden, içtiklerinden yer içerim. Pek de konuşmam ki foyam ortaya çıkmasın. “Entelektüel ama dışa vurmuyor” derler en fazla.

Ama dediğim gibi yazılar var, onlar ele veriyor beni.

Zaten fizikten de kaybediyorum.

“Entelektüel fiziği” diye bir fizik var şu hayatta.

314

Mesela, koyu kestaneyle orta kumral arasında gezineceksiniz. Ben kafadan kaybediyorum anlayacağınız. Aşağı doğru hiç inmeyeyim.

“Sosyete” denen bir sınıf var bir de biliyorsunuz ki, bu zamana kadar mensubu olmanın şartlarını anlayabilmiş değilim. Bu sebepten onlardan gibiymiş yapmam da mümkün olmuyor. Cipe binmek, marka giymek yetiyormuş gibi bilirse de aslının öyle olmadığını, yedi göbek öteden bir şey olmanın gerektiğini duymuştum ama vallahi o şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

Sözünü ettiğim, cipe binen, marka giyen, suşi yiyen, sosyetenin figüran sınıfına da girmiyorum maalesef.

Girmediğim hususunun en net olduğu sınıf bu sınıf. Param yok zira. Zengin olduğumdan habersiz olacak hâlim yok takdir edersiniz ki.

Başka hangi sınıfa dahil değilim?

Dindar değilim mesela.

Fanatik takım ya da parti taraftarı falan da değilim.

İnsan “Şaraptan iyi anlayanlar” sınıfına girer hiç olmazsa. O da yok. Halbuki kadehi koklayıp bağın adresini versem...

Ayol, kahve tiryakisi bile değilim. Gerçi bilmiyorum var mı “kahve içicileri” diye bir sınıf.

Netice olarak benim için “Sade Pakize” diyebilirsiniz.

Pozisyon hiçbir şeydir kaçamak her şey

Şu anda...

Siz bu satırları okuduğunuz sırada birileri bir yerlerde kaçamak yapıyor.

Bir otel odasında,
Bir garsoniyerde,
Bir arkadaş evinde,
Belki de ofiste.
Sabahın köründe,
Öğle tatilinde,

Ya da mesai saatleri dahilinde.

En çok iş çıkışında. Evde bekleyenin tolere edebileceği gecikmelere sıkıştırılmış kaçamak sevişmeler...

İcat edilmiş bir iş gezisi falan yoksa eğer, geceleri yoktur cvli sevgililerin. Öyle uzun uzun zamanları...

Aslında sevişmek böyle olmalı belki de. Kaçamak. Gizli. Acele.

Öteki memuriyet gibi bir şey. Her sabah masanın başı-

na oturup evrak imzalayan memur bundan ne kadar haz alırsa...

Televizyonu kapatın,
Pijamalarınızı giyin,
Mesanenizi boşaltın,
Yatak örtüsünü itinayla katlayıp kenara koyun,
Işığı söndürün,
Yatağa girin,
Hazır mısınız?
Hazırsınız.

317

Buyurun o zaman “sevişme”yi katledebilirsiniz.

Eşiniz dünyanın en çekici kadını/adamı olsa ne olacak, bütün geceler sizin olduktan sonra...

Misal, tam 6570 uzun gece geçirmişsiniz beraber... Allah izin verirse önünüzde bir o kadar daha var...

Şimdi bu durumda, isterseniz kendinizi tavandan aşağı sarkıtın, eşiniz de amuda kalsın, nafile.

Komik olmayın. Yatıp uyumanıza bakın efendi efendi. Unutmayın, insana heyecan veren şey “pozisyon” değildir.

Eşinizin sizi her aldatışı klasik pozisyonunda olmuştur, inanın bana. Sonra sonra, ilişki eskidikçe değişik pozisyonlar denenmiştir.

“E, ne yapsınlar evliler, sevişmesinler mi yani?” diyeceksiniz şimdi.

Aslında “sevişme”nin selameti açısından “Evet sevişmesinler” demek doğru olur ama, aile birliğine kastedecek laflar etmem yakışık almaz.

Salgıların evlilik normallerinde seyretmesinin de iyi tarafları vardır elbet.

Gerçi “Nedir?” derseniz bilmiyorum ama, cümle âlem bin senedir evli olduğuna göre...

Aslında bana bu konularda laf düşmez. Hiç evlenmediğimden ne rutini bilirim ne kaçamağı.

Siz kafanıza göre kurun bir denge artık. Adrenalininiz bir insin bir çıksın.

Zaten gördüğüm kadıyla yaptığınız budur.

Erkek adam

319

Akşamı iple çekiyorum.

TV'nin karşısından zırt pırt kalkmamak için her türlü tecbiri aldım. Fındık fıstığını da tamam.

Sanki bizim takımlardan biri UEFA kupası finali oynayacak. Ya da eski yılbaşı gecelerinden biri... Dansöz çıkacak. O kadar heyecanlı ve hevesliyim yani.

Aslında ilk sandıkta mal kendini belli eder. Ama bakacağız artık sonuna kadar. Teknoloji bizim için bu kadar şeytmişken...

Eskiden, ertesi gün "Türkiye seçim sonuçlarını dakika dakika bizden öğrendi" diyen sekiz yüz tane kanal yokken, saat başı bizzat mahalledeki sandığa gider bakardık "Kim çıkıyor" diye.

At yarışı gibi bir şey bu. İnsan oynadığı atın kaçınıcı geleceğini merak ediyor hâliyle.

Aman neyse artık...

Konuyu değiştirelim.

Şu "Erkek adam"ın reklamını gördünüz mü?

Erkekliğin yüz kuralı varmış hani... Birkaçına denk geldim ama benim “Erkek adam” da aradığım ve hakikaten bulduğum kurallara rastlayamadım.

Misal,

Erkek adam ağlamaz, ağlatır.

Erkek adam gülmez, güldürmez.

Erkek adam için hayatta en önemli üç şey futbol, futbol ve futboldur.

Erkek adam hiçbir şey bilmediği hariç her şeyi bilir.

Erkek adam icabında sever ama belli etmez.

Erkek adamın elinden uçanla kaçan bile kurtulmaz.

Erkek adam göğsündeki kıllarla gurur duyar.

Erkek adam kadının hem sever hem döver.

Erkek adamın bir kaşı kalkık durur.

Erkek adam sevişmez, şey eder.

Erkek adamın çok konuşanı da vardır, az konuşanı da, ama çok düşüneni yoktur.

Erkek adam kendisine “biz” der.

Erkek adam “Erkek adam” olduğunun anlaşılmaması ihtimaline karşı her fırsatta “Erkek adam” olduğunu etrafındakilere hatırlatır.

Erkek adamın bir “Çocuklarının anası”, birçok da “Elinin kiri” vardır.

Son olarak,

Erkek adamın “erkek” olduğu kesindir de, “adam olduğu” tartışılır.

Soğan kokan kocalar

321

Aşağıda siyasetle ilgili bir yazı bulmayı umuyorsanız yanı-
nıyorsunuz. Aslında buna sevinceğinizi zannediyorum.
Zira bana gına geldi, size de gelmiştir diye düşünüyorum.

Ama yepyeni bir konuyla karşınıza çıkacağımı umuyor-
sanız yine yanıyorsunuz.

Kısmetinizde başka bir gına getiren konu var.

Evlilik.

Yok, ahkâm kesecek değilim. Sadece bir anekdot nakle-
deceğim. Bu hususta söylenecek bütün sözlerin gereksiz
olacağını göreceksiniz zaten.

Bir arkadaş grubu...

Bir balık sofrası...

Bir erkek... Genç, eğitilmiş, aklı başında görünen... Evli.

Balığın yanında soğanlı salata...

Evli genç erkek soğanlı salataya daldırdığı çatalı ağzına
götürürken şöyle diyor:

“Bugün hanım seyahatten döndü, nasıl olsa eve gitmek
zorundayım. Onun için rahat rahat soğan yiyebilirim.”

Nasıl?

Daha iyi özetlenebilir miydi evlilik denen şey.

Onlarca yazı yazmışımdır bu konuda, beyefendinin tek cümleyle sağladığı başarının kıyısından geçememişimdir.

Ahkâm kesmeyeceğim dedim ama...

Be adam!

322

Hadi, her gece karşına karını aldatma imkânı çıkabilir umuduyla yaşamayı anlayışla karşılıyorum;

“Utanmıyor musun?” falan demeyeceğim.

Ama...

Bir süredir görüşmediğiniz için muhtemelen sevişecek olduğunuz karının koynuna soğan yiyip de girmek ne demek?

Niyetin nedir?

Soğan yedim bahanesiyle sevişmekten kaytarmak mı?

Yoksa, “Bana mahkûm bir kadın, soğanıma da katlanacak hırlamama da!” mı diyorsun?

Saygı, özen sadece tek gecelik kadınların hak ettiği bir şey midir?

Ağzı soğan kokarken karısına sarılan bir adanın evliliğin kokuşmuşluğundan şikâyet etmeye hakkı var mıdır?

Hayır, normal bir gün olsa anlayacağım. Evlendin diye ağzına soğan koymayacak değilsin elbet. Ama o gece özel bir gece. Bir süredir görüşmemişsiniz. Genç insanlarsınız.

Evlilik budur işte arkadaşlar:

Soğan yiyerek eve gidebilmek.

Belki de eşleri vazgeçilmez kılan bu rahatlıktır.

Esas vahim olan, kadının buna razı olması. Yeter ki bir kocası olsun şu hayatta. "Bu ne saygısızlık" demediği gibi, adam bir gün çekip giderse, arkasından "Kokardı mokardı ama benimdi!" diye ağlayacaktır.

Arkadaşlar!

Afiyet olsun.

Siz utanmayın, her duruma razı karılarınız utansın.

Kahramanlarımı kaybettim

Felaket geldi mi arka arkaya gelir derler; Galatasaraylı Mesut Yılmaz bir de 6-0'lık Fenerbahçe yenilgisini gördü.

Sevinçlerin de arka arkaya geldiği söylenir, bu da doğru. Tayyip Erdoğan Fenerbahçeliydi değil mi?

Hakikaten neydi o 6-0 öyle?

Inanamadım duyunca. Mahalle maçlarında olur bu skorlar zannederdim.

Aslen Fenerbahçeli olmama rağmen sevinemedim sonuca. Zira aynı zamanda Galatasaray'ı da tutuyorum. Ayrıca Beşiktaş'a da büyük sempatim var, Altay'la Göztepe'ye de.

Kim yenilirse o tarafa biraz daha fazla meylediyorum. Şu günlerde Galatasaraylıyım mesela. Bana ihtiyaçları vardır diye düşünüyorum. Fener'in keyfi gıcır nasıl olsa.

Partilerle ilişkim de bu minvalde.

Bu aralar baraj altında kalan partilerin tabanında yer almaktayım.

İçinde bulundukları durum hüznün veriyor.

Ne derseniz deyin.

“Beceremediler.”

“Batırdılar.”

“Yediler bitirdiler.”

“Hak ettiler.”

Aksini iddia etmiyorum ki...

Benim derdim başka.

Gittiler.

“Gitmek” fiili her zaman içimi acıtmıştır. Kardeşim bak-kala gitse arkasından ağlamaklı olurum.

Fena halde alışma huyum var. Kim olursa olsun... Kö-tü bağlanıyorum. Kapının önündeki kedilerden biri birkaç gündür yok ortalarda. Mahalle mahalle onu arıyorum. Altına girmedığım araba kalmadı.

Şimdi bunca yıldır ailemden biri gibi tanıdığım bildiğim, dahası yazılarımın kahramanı o insanları nasıl kılım kıpırdamadan uğurlarım?

“Mesut’un Günlüğü”...

Ecevit’ li Özkan’ lı “Bir Diyalog” lar...

“Vahşan Hanım”...

Vallahi ağlayacağım.

Gerçi biliyorum, gitmeleri sahici gitme değil, tekrar gelecekler. Ecevit bile döner korkarım, ay pardon umarım, Allah gecinden versin.

Erbakan deseniz, gözümle görsem gittiğine inanmam. Ki kalmasından şikâyetçi değilim. Bu memlekete hiçbir şey yapmadıysa vatandaşı güldürmüştür. Ağzından çıkan iki cümleden birine gülmeyenin o gün ölüsü falan var demektir.

Tansu Çiller keza...

Yenileri görüyoruz işte... Recep Tayyip Erdoğan... Ki-

tap gibi, aklı başında konuşup duruyor 3 Kasım'dan beri.
Baykal deseniz eski hatiplerden.

Milletvekillerinin odalarını ağlayarak boşalttıklarını
duydum bir de.

Bir günde değiştirdik hayatlarını.

Netice olarak...

Kahramanlarımı kaybettim.

En az onlar kadar sudan çıkmış balık gibiyim.

İki ucu pis değnek

327

Ben Hülya Avşar' ı çok severim. Çok da akıllı bulurum. Allah vergisi güzelliğinin getirileriyle durumu idare etme yolunu seçmediği için de çok takdir ederim.

16-17 senedir tanışırız. İştten güçten çok sık görüşsek de başımız sıkıştığında birbirimizi arayacak kadar yakınızdır.

En son Kaya'yla boşanmanın eşiğine geldikleri gün konuştuk. Neler konuştuğumuzu anlatacak değilim. Ama evlilik konusunda bir kez daha yazmak için ilham verdiğini söyleyebilirim.

Çocuklu evliliklerde çiftler istedikleri zaman evliliği bitirebilirler mi? Daha doğrusu bitirmeliler mi?

Alın size cevabı hem evet hem hayır olan bir soru.

Allah kimseyi bu duruma düşürmesin deyip konuyu kapatmak en iyisi ama olmaz tabii. Mecburen biraz daha ilerleyeceğiz.

Hayır, çocuk sahibi çiftler öyle kolayca ayrılıvermemeli. Tabii ki adamın, kadının üstünde sigara söndürdüğü ya

da kadının dostuyla bir olup kocasını zehirlemeye kalkıştığı evliliklerden söz etmiyorum. Benim dediğim, zaman aşımına uğradığından tatsızlaşmış evlilikler.

Heyecan bitti, o hâlde evlilik de bitsin!

Arkadaşlar, heyecanın biteceği iki kere ikinin dört etmesi gibi bildiğiniz bir şey değil miydi? Var mı başka tür-lüsü? Gördünüz mü, duyduunuz mu?

Karar anında iyice düşünecektiniz.

Nedir karar anı?

Çocuk yapmaya karar verdiğiniz an.

İnce eleyip sık dokumanız gerekmez miydi? Zira çocuk yapmak, insanın bir ölçüde kendinden vazgeçmesi demek değil midir?

Ana babaların sıkılma lüksü olmalı mıdır?

Yarın çocuğunuz boşanmış ana babanın çocuğu olmasından kaynaklanan bir sorunla karşınıza çıktığında ne halt edeceksiniz?

Ha, “Saldım çayıra Mevlam kayıra” diyenlerdenseniz, bir şey söyleyemem.

Evet, çocuğa rağmen çiftler istedikleri zaman ayrılabilirler.

Bu dünyaya bir kere geliniyor. Çocuğu için bile olsa kimse kendi hayatından vazgeçmemelidir.

Kendini mutsuz, bastırılmış, kısıtılmış hisseden ana babanın çocuğuna hayrı dokunur mu?

Evlendiniz diye bütün duygularınıza, isteklerinize nokta koyamazsınız ki. Siz koysanız onlar anlamaz, dinlemez.

Sonra bir gün çocuklar büyüüp kendi yollarına gittik-

lerince sizin için iş işten geçmiş olacak, biliyorsunuz değil mi? Mutsuz, hırçın ihtiyarlar olarak pencereden sokağı seyredersiniz artık.

Netice olarak...

Netice yok gördüğünüz gibi.

İki ucu pis değnek var.

Yoksa ben aptal mıydım, evlenip çocuk doğurmayı bilmez miydim? 329

İki arada bir derede kalmamak için “tekâmül etmemiş kadın” olarak kalmayı seçtim. Doğurmamış kadını “tekâmül etmemiş kadın” olarak nitelendirenler var, bilmem duydunuz mu? Bir arâ bu konuya da bakarız.

“Bu yazıdaki gibi mi?” dediğinizi duyar gibiyim. Tees-süf ederim.

Ben bilim adamına bilim adamı demem

330

İnsan ömrü iki misline çıkacakmış. İyi de...

Bilmiyorum son senelerde kaçınıcı duyuşumuz bu haberi. İki üç ayda bir müjde veriliyor, lakin hâlâ giden gidene. Biraz acele etseler şu bilim adamları diyorum.

Hayır, kıl payı kaçıracağız, ona yanıyorum. Ya ne yapacaklarsa hemen yapsınlar, ya da sonsuza kadar unutsunlar bu işi.

Benden sonra şeyderlerse iki elim yakalarında olur, bilmiş olsunlar.

Yalnız merak ettiğim bir husus var.

Diyelim bilim adamları “Muvaffak olduk, ömür uzadı” dediler... Peki, biz nasıl anlayacağız ömrümüzün uzadığını?

Yaşadığımız yılların esas ömür mü, yoksa sonradan edinilme mi olduğunu?

İki misli ne demek?

Yine 40 yaşında giden olacak da bilim adamları “Aslında 20 yaşında gidecekti” mi diyecekler ardından?

Onlar kurum kurum kurulurken biz hâlâ sapır sapır dökülecek miyiz?

Kimseye itimadım kalmadı. Bilim adamlarının da üçkâğıdına gelmeyelim diye ince eleyip sık dokuyorum.

Bir de, nedir bu uzun yaşamanın şartı?

Mesela...

Sigarayı bırakmam icap edecek mi?

331

Eğer öyleyse ben almayayım. Kısa ve öz yaşamayı tercih ederim.

Hem öyle onu yemeyerek, bunu içmeyerek biz kendi kendimize de becerebiliriz bu uzun yaşama işini. Var öyle reçeteler, zaman zaman sunulan... İnsana “Ne Arabın yüzü, ne Şam’ın şekeri” dedirten.

Hayat normal akışında giderken, yani tıka basa yer içerken, 160’a vardırabiliyorlar mı bizi? Mühim olan o.

Yoksa görüyoruz... 100 yaşını geçmiş olanlar var.

“Ne yedin teyzecim?” diye soruyorlar,

“Yoğurt, süt.”

Bilmem nerenin dağ köyünde doğmuş, hayatı boyunca iki kere komşu köye düğüne gitmiş, o kadar.

Temiz hava, kıt gıda.

Şu İstanbul’un göbeğinde...

Pis hava, bol gıda eşliğinde...

Yaşatabiliyor musun beni 100 küsur yıl?

O zaman bilim adamı derim ben sana.

